

Двадесет година
Златне кациге
1993. - 2012.

Крушевац, 2012.

Крушеваци
Krouchevatz

Градина 1903

Крушевац

Крушевац, град богате традиције и вишевековне историје, некада средњевековна српска престоница, налази се у средишњем делу Србије, на раскрсници комуникација које су од памтивека преседале Балкан и спајале његове периферне делове.

Са 57627 становника Града и 127429 становника Општине и 101 насељем, привредним ресурсима, развијеном друштвеним делатностима и духовном надградњом, Крушевац данас представља економски, административни, културни, здравствени, образовни, информативни и спортски центар од значаја за Расински округ и Републику Србију.

Братски градови Крушевца су: Пистоја (Италија), Крф (Грчка), Сент Андреја (Мађарска), Киријат Гат (Израел), Стара Загора (Бугарска), Рмнику Волчеа (Румунија) и Волгоград (Русија).

Као град, Крушевац се први пут помиње почетком 1387. године, у Повељи којом кнез Лазар потврђује раније трговачке привилегије Дубровчанима (у славном граду господства ми Крушевцу).

У самом граду налази се Археолошки парк, Споменик Косовским јунацима, Зграда старог српског начелства, садашња Општина Крушевца и Спомен парк Слободиште.

Археолошки парк - Лазарев град представља археолошки локалитет, остатак средњевековног града, који је подигао Кнез Лазар 1371. године као своју престоницу и војно утврђење. У парку се налазе аутентични остаци кнежевог двора, споменик Кнезу Лазару и Народни музеј.

Црква Лазарица је посвећена Архиђакону Стефану, заштитнику династије Немањића. Грађена је у периоду 1377/78. до 1380. године у славу прворођеног сина Кнеза Лазара, Деспота Стефана, наследника престола.

Споменик Косовским јунацима - дело познатог српског вајара Ђорђа Јовановића, откривен је на Видовдан 1904. године у оквиру прославе стогодишњице Првог српског устанка у присуству краља Петра I Карађорђевића. На Светској изложби у Паризу, где су скулптурални елементи настали и излагани, Јовановић је 1900. године награђен Златном медаљом I реда.

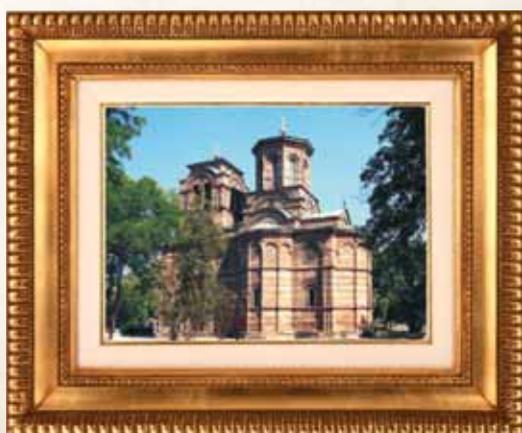
Зграда Општине Крушевац - грађена је по пројекту Николе Несторовића у периоду од 1898. до 1904. године у духу еклектизма, неокласицизма. У централној дворани се налази декоративна целина посвећена Моравској Србији. Циклус мозаика под називом *У славу Крушевца*, рад академика Младена Србиновића, настао је у три фазе, почев од 1971. до 1989. године.

Спомен парк Слободиште - налази се југозападно од Крушевца на падинама Багдале. На простору од 80 ха.

Централни споменички део припада концепту који је, по идеји Добрице Ћосића, реализовао Богдан Богдановић у периоду 1960-1965. године.

На североисточним падинама Јастрепца, у долини Рибарске реке, налази се Рибарска Бања, познато лечилиште и рехабилитациони центар. Од Крушевца удаљена 34 km. Материјални извори говоре да се за њу знало још у античко доба, а легенде посебно истичу ову бању као омиљено место Кнеза Лазара.

Јастребац - највиша планина у близини Крушевца. Уједно је најшумовитија и најводнија планина овог дела Балкана, са највишим врхом Ђулица (1491 m). Некада изузетно посећено излетиште полако враћа свој сјај захваљујући дограђеним и обновљеним хотелима.

Културни центар Крушевац

ДОБРОДОШЛИ У ГРАД КРУШЕВАЦ – ДОБРОДОШЛИ У КУЛТУРНИ ЦЕНТАР КРУШЕВАЦ!

Приликом посета бројним ликовним и књижевним колонијама у земљи и свету, имао сам прилику да се дивим сликама и књижевним радовима који су тамо настајали...

Ти догађаји у низу, који су се смењивали као на филмској траци, упалили су и сад у мени роје мисао и дилему о томе колико се вредних уметничких дела у свим областима стваралаштва сваког секунда ствара широм света и полако попуњава галерије, библиотеке и интернет као најдоступнији медиј... Колико само свеопшти напредак образовања и доступности културних вредности утиче да све више живимо у свету у коме се границе између ствараоца и конзумента културних дела тање и ближе час када ће *поезију сви писати*, када ће сви сликати...

У том контексту и одговор на гогеновска питања типа: ко смо?, куда идемо?, никад није био занимљивији него данас! Данас кад многи олако и површно мисле да свет почиње од њих, да само они имају решења и одговоре за све проблеме младих и уопште за сва егзистенцијална и културна питања своје средине, (само претходно треба срушити постојећи поредак и стање ствари) осећам обавезу да Вас - наше читаоце и јавност, поново подсетим на неке чињенице о Културном центру Крушевац, које су напосто ту као такве и треба их знати пре било каквих одговора.

Културни центар Крушевац, као поливалетна установа у култури, настао је 18. фебруара 1992. године и то спајањем Дома омладине и Крушевац филма. Поглед у мало даљу историју рећи ће нам да је простор у Топличиној 2., пре спајања, егзистирао као ДОМ ОМЛАДИНЕ десетак година, а да су биоскопи почели са радом још далеке 1944. године, тако да је нагомилано искуство од 68 година које Културни центар има иза себе и у сећању, достојно респекта и поштовања.

Од самог почетка рада, па до данас, у неприкидном смо узлету ка остваривању идеје да будемо карика која повезује креативни рад на образовању младих за културна стремљења и презентацију врхунских дела уметничког стваралаштва широкој публици града Крушевца и његове околине. Истовремено улажемо максималан напор и све своје потенцијале, за подстицање свих видова стваралаштва, анимацију и едукацију грађана, посебно оних младих и најмлађих, жељних нових знања и у ту сврху користимо:

1. Управну зграду Културног центра Крушевац - Топличина 2, тзв *Дом омладине* у коме су: *БЕЛА САЛА* од двестотине седишта и ХОЛ - као простор за ликовне и друге изложбе; МЕДИЈА ЦЕНТАР, СТУДИЈСКИПРОСТОРИ - зашколе: глуме, балета, музике, филма и сл. и КЛУБ КЦК - са дискотеком и јединственом позорницом за живе свирке, кабаре-а и друге поетско музичке програме;

2. Биоскоп "Крушевац" - Кајмакчаланска бб, капацитета 551 седишта, у коме се поред приказивања филмова, реализују и музички концерти, разне трибине, скупови и предавања;

3. Биоскоп "Европа"- Чолак Антина 1, капацитета 331 седишта, који се такође користи за концерте, трибине и предавања и у којем је смештена и једина књижара у Крушевцу, која се бави искључиво продајом књига и зове се (симболично) *КЊИГА*;

4. Дечји центар, смештен у предивном простору Пионирског парка где се реализују разноврсни програми за децу;

5. Галерију Милића од Мачве *КОСОВО ПРВИ ПРАГ СРБИЈЕ* - Цара Лазара 8, у којој су смештене слике које је овај врсни сликар поклонико Граду Крушевцу.

У поменутих просторима запослени у Културном центру, уредници и реализатори, њих педесетак, релизују сваког месеца око стотинак разноврсних програма, од ЗЛАТНЕ КАЦИГЕ - међународног фестивала хумора и сатире, ТИН ФЕСТА, ПЕСНИЧКОГ ФИЈАКЕРА, до приказивања филмова, музичких програма и фестивала свих врста, драмских представа, трибина, поетских и књижевних промоција, ликовних изложби и колонија, школа исекција за образовање најмлађих итд. итд...

Наравно, многи од имресивног броја од преко 1.000 програма годишње реализују се у сарадњи, пре свега са оснивачем и са другим установама у култури и образовању, КУД-овима, бројним удружењима грађана, покретима, невладиним организацијама, ученичким и студенским парламентима, војском Србије, певачким и рок групама, хоровима, уметницима и грађанима, јер сарадња је наш мото! Сви који имају идеје, који желе да провере свој таленат и стварају уметничке вредности, добродошли су - ми имамо кадровске, техничке и просторне услове за реализацију скоро свих врста програма. Знамо ми да је неке од поменутих услова, посебно просторне и техничке, могуће заједнички додатно надограђивати и усавршавити и спремни смо и на тај облик сарадње.

Дакле, на врата Културног центра Крушевац не треба куцати, наша врата су широм отворена за сарадњу са свима који желе да се искажу у области културе, и да час када ће *поезију сви писати*, када ће сви сликати... закуца одмах за све, пре свега за бројне организације младих, јер напоменућу да Културни центар баштини идеју ДОМА ОМЛАДИНЕ и у томе види један од разлога свог постојања.

ПУТЕВИ КУЛТУРЕ којима Културни центар Крушевац корача су за Вас од сада доступни и на сајту www.kck.org.rs, који ће Вам својим садржајима рећи много више, готово све о Културном центру Крушевац. Па изволите, придружите нам се у мисији ширења путева културе... Тако је најрационалније, јер ЖИВОТ И КУЛТУРА КОРАЧАЈУ РУКУ ПОД РУКУ!!!

Директор Културног центра Крушевац
Љубодраг Обрадовић

РЕЧ ГЛАВНОГ И ОДГОВОРНОГ УРЕНИКА

Културни центар својим програмским садржајима обогаћује крушевачки културни миље вредним садржајима културе и уметности. Програмски профил Културног центра је у складу са богатом културном традицијом Крушевца, његовим историјским и савременим вредностима, али и амбицијама да у многим сферама друштвеног живота буде пример другима. Тако високо естетизоване програмске делатности могу да остваре само стваралачки оријентисане и креативно радознале редакције.

А Културни центар то има – петнаестак интелектуалаца високе професионалности осмишљава програм који кореспондира са свим гранама уметности. Позната девиза професионалних редакција јесте да ништа није довољно добро ако није најбоље – управо одређује меру у трагању ка новим вредностима.

Разуме се да треба поштовати традиционалне вредности и националне особености. Полазиште и ишодиште програмске концепције је величанствено рађање новог путем откривања, неговања и развоја младих талената. Из те кључне одреднице, из тог културолошког императива следи црвена програмска нит, тзв. кичма програмског профила.

Иако је често тајновита и недокучива, програмска оријентација, у начелу, представља организовање свих облика и садржаја рада путем којих се исказује или стварају културне вредности. На тај начин се отварају врата стваралаштву, подстиче креативност и оплемењује душа човека. Овим путем креативне редакције Културног центра обликују и стварају бројне садржаје из скоро свих области културе и уметности.

Историјат

Културни центар Крушевац је регистрован као установа културе 18. фебруара 1992. године. Настао је удруживањем Дома омладине и пионира "Младост" и Друштвеног предузећа "Крушевац филм".

Крајем 1944. године, при Народном фронту, постојао је одсек за пропаганду и културу у оквиру којег је реализована делатност приказивања филмова у салама биоскопа "Европа" и "Таково". Предузеће за приказивање филмова "Крушевац–филм" формирано је 1954. године.

Дом омладине и пионира "Младост" основан је 9. маја 1983. године и регистрован за делатност пионирског и омладинских домова културе. Програм Дома одвијао се у три области: васпитно–образовној, културно–уметничкој и културно–забавној.

Делатност Културног центра Крушевац

Преваходна делатност Културног центра је развој младих талената путем школа, секција и студија, односно уметничких радионица. Око 500 младих, брижљиво одабраних на стручним аудицијама, укључено је у десетак школа (говор и глума, балет, модерни балет и ритмика, плес, цртање, поетски театар, хор...). Зато не чуди податак што су, на пример, десетак познатих имена српског глумишта млађе генерације, били чланови драмског студија Културног центра (Сергеј Трифуновић, Војин Ђетковић, Марко Живић, Наташа Марковић, Марија Миленковић...).

Континуирано, током целе године, одвијају се бројни програми за младе: позоришне представе (сопствене и гостујуће), концерти свих врста, поетске и музичке вечери, изложбе колаж програми, јавни часови школа, секција и студија, као и Дечји фестивал хумора и сатире ЗЛАТНА КАЦИГА.

Поред тога што је расадник младих талената, Културни центар бројним и разноврсним садржајима обогаћује културу нашег града. Поред трибина актуелности из свих области, организују се књижевне вечери најпознатијих имена савременог књижевног стваралаштва, поетске вечери и промоције значајних издања. Интезивна музичка активност је у дијапазону од класике, преко поп, рок и џез музике, до савремених музичких праваца за младе. Приређују се изложбе ликовних радова, изложбе карикатура, организују се позоришне и балетске представе, музичко поетске вечери, вечери хумора, колаж програми. Значајна делатност је Културно лето и ФЕШТ – Фестивал позоришта основних школа у Крушевцу.

Филмска делатност се одвија у два биоскопа, а дечји забавни садржаји у Пионирском парку.

Поред зграде Дома омладине, два биоскопа, и Пионирског парка, културни центар поседује и легат Милића од Мачве Косово први праг Србије. У овој галерији приређују се ликовне изложбе значајних стваралаца и музичко–поетске вечери.

У оквиру издавачке делатности, Културни центар објављује часопис Путеви културе и књиге завичајних писаца.

Када је у питању хумор и сатира Културни центар Крушевац организује манифестацију *ЗЛАТНА КАЦИГА* - Међународни фестивал хумора и сатире, која је давно прешла границе крушевачког културног простора и постала значајна и за српску културу у целини.

Културни центар годишње организује око 300 програма, без биоскопских пројекција, које посети око 100.000 гледалаца.

Радоје Савић,
главни и одговорни уредник

Одлука о оснивању Фестивала

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
КУЛТУРНИ ЦЕНТАР
Бр. 72/16
10. 04. 1993. год.
К Р У Ш Е В А Ц

Управни одбор Културног центра у Крушевцу, на седници одржаној
29. 03. 1993. године, донео је

О Д Л У К У

Културни центар Круšевца установљује конкурс југословенског
хуморно - сатиричног стваралаштва

Образложење:

Настављајући сугу и богату традицију хуморно-сатиричне реџи, која
у Крушевцу траје скоро један век у континуитету, а ,штујући и специ-
фичне одлике оваквог дуа и менталитета, културни центар Круšевца се
одлучио да овим конкурсом пружи праву стваралачку орилику баровитим
људима са југословенског простора којима је неки од хуморно-сатирич-
них израза превашодна креативна вокација.

У овој средини тон таквом стваранју утискује ексклузивност ма тана да
духовитим оспервацијама обележе свако значајније догађаје, о њему
доволјно говори међуратна периодика и активност Друштва "Обрч нарав",
које је окупљало lucidне Крушевљане тог доба. И у устенос хуморном
стваралаштву има прaviх драгуља који су сачувани у одговарајућим шти-
виза и завиџајној штампи.

Културни центар Круšевца установљује конкурс југословенског знаџа-
ја у намери да он буде традиционалан и јединствен по карактеру и садр-
жају. Ова манифестација подразумева негованје свих форми хуморно-сати-
ричног стваралаштва и бриљиву презентацију сваког трајно вредног у
годишњој продукцији.

Председник Управног одбора
Културног центра Круšевца

[Signature]
(Гр Менаџер)

Како је настао Фестивал

Крајем прошлог века, средином фебруара 1993. године, улетео је код мене у канцеларију Раде Брка и, журно, с врата, сав зајапурен, онако с ногу, испалио као из топа: *Дишо, имам идеју да наша кућа направи фестивал, али југословенски, еј југословенски, бем ти каранфил.*

Тада сам му рекао да је идеја одлична, али да је до 1. априла остало мало времена и да је ризично правити тако велики фестивал за кратко време. За југословенски фестивал треба озбиљно дефинисати циљеве, направити правилник, урадити пропозиције, пронаћи средства, добити сагласност...

Дилема да ли сада или следеће године остала је да виси у ваздуху. Игром случаја или стицајем срећних околности, тих дана се код нас појавио Мики Стаменковић, филмски и позоришни редитељ и осведочени пријатељ наше куће. *Раде, рече Мики, ових дана сам слободан, ништа не снимам. Као један од оснивача Филмског сценарија у Врњачкој Бањи имам искуства за такву организацију, а осим тога, нове идеје ме увек привлаче. Хајде да направимо Фестивал!*

Тог тренутка се све покренуло као лавина. Екипа коју су чинили уредници Културног центра - Раде Брка, Зорица Дуковић и Лидија Ужаревић, заједно са Микијем и мојом маленкошћу, кренула је путем неизвесности. Удвостручили смо напоре. Остало је мало времена, а много обавеза. Све се догађало филмском брзином. Требало је за четрдесетак дана, основати, и организовати Фестивал са циљем да буде од југословенског значаја и јединствен по карактеру и садржају.

Цео процес стварања Фестивала усмеравао је Мики Стаменковић својим ауторитетом, богатим искуством и великим људским квалитетима. Раде Брка је звао јежевце - Лалета, Вржину и Душка, затим наше Крушевљане на привременом раду у Београду - Хардија и Карла. Мени је Хари Ристовић помогао у формулисању оснивачког акта и циљева фестивала.

Добили смо сагласност оснивача. Одржали смо низ састанака у Београду и Крушевцу у трагању ка коначном профилу Фестивала. У процес стварања поред већ поменутих људи, укључили су се Радован Томашевић, Горан Ђеличанин, Клас и Драган Лакићевић, а касније Љуба Стојадиновић и Југослав Влаховић. Али и Драгиша Павловић Расински, Драган Матејић и Ивко Михајловић.

Написали смо правила, објавили конкурс, именовали жири и, 1. априла 1993. године, уз режију Микија Стаменковића и водитеље - Весну Чипчић и Милију Вуковића, додељене су прве награде првог Конкурса југословенског хуморно-сатиричног стваралаштва.

Већ следеће године Фестивал је постао међународни, а касније је добио назив **Златна кацига**.

Посебно место у развоју прве половине Фестивала имали су: Радослав Савић (Раде Брка), уредник програма Културног центра, Анастас Харди Нешић, Драгутин Карло Минић и Радивоје Лале Бојичић - стални сарадници и повремене чланови жирија **Златне кациге**. Карло је, такође, више година био уметнички директор Фестивала.

Имао сам срећу да будем директор Културног центра у време рађања Фестивала и привилегију да будем директор првог Фестивала. Коцкице и коначни мозаик Фестивала, уградили су и потањи директори Културног центра - Радмила Јовановић, Јелена Протић-Петронијевић, Лидија Јевремовић и Љубодраг Обрадовић, као и бројна екипа уредника, а нарочито они који су били директно везани за реализацију Фестивала: Лидија Ужаревић, Маја Олић, Мома Драгићевић, Миодраг Динуловић, Љиљана Панић, Слађана Обрадовић, Рајна Маринковић-Алексић, Јелена Вељковић, Јелена Ивановић и Славица Недељковић, као организатор Фестивала.

Радoje Савић

Лична карта Фестивала

Сваке године, 1. априла, на Светски Дан шале, одржава се Међународни Фестивал хумора и сатире „Златна кацига“. Фестивал окупља више стотина стваралаца са свих континената. За 20 година постојања уврстио се у престижне фестивале те врсте у свету.

Културни центар Крушевац је основао Фестивал 1993. године као југословенски, али је већ следеће године он прерастао у међународни.

Седиште Фестивала је у Крушевцу. Покровитељи су Министарство културе Републике Србије и Општина Крушевац, а организатор Културни центар Крушевац.

Фестивал живи целе године. Организују се тематске изложбе карикатура, изложбе карикатура награђених аутора, вечери хумора и сатире, позоришне и филмске представе, маскембали... Завршно вече је посвећено добитницима награда и признања и одржава се 1. априла.

Конкурс Фестивала има две категорије: карикатуру и писану форму (песма, прича, афоризам). За све категорије се додељују награде које носе назив **ЗЛАТНА КАЦИГА**, а за народни хумор награда *Раде Брка*.

Поред конкурса за одрасле Фестивал расписује и конкурс за младе до 18 година за карикатуру, стрип и писану форму. За најуспешније младе ствараоце организују се MASTER CLASS радионице са угледним предавачима.

Осим награда са конкурса, Фестивал сваке године додељује признања - *Витез од Чарапаније* и *Класово мајсторско перо*, *Награду за животно дело*, а сваке пете године - *Фестивалску повељу*.

Тема новог конкурса се објављује 1. априла на завршној вечери фестивала, а награде се додељују, такође 1. априла наредне године.

Уредник Фестивала
Радоје Савић

Реч савременика настанка Фестивала

Ако је „нешто урадити у животу“, неколико објављених књига, неколико позоришних представа, неколико телевизијских емисија, неколико радио-емисија, неколико новинских текстова, неколико превода на стране језике, неколико културних акција, онда у то сигурно спада и мој пионирски допринос „заживљавању“ Светског фестивала хумора и сатире у Крушевцу.

И кад год о себи будем правио „курукулум вите“, што ће рећи, кад год будем писао о свом кретању у служби народа, подвиг који делим са својим пријатељима, утемељивачима Фестивала, заузимаће једно од најважнијих места у мојој биографији!

Радивоје Бојчић

Отац Момчило и мајка Мила су дошли из Куршумлије, односно Чачка, да би се ја родио у Крушевцу, јер су осећали да председник Жирија може да буде само рођени Крушевљанин.

Прва три фестивала су донела овом четвртом, који припремамо, титулу међународни, и ја сам све већи и важнији у сопственим очима. Једног дана ће светска априлијада у Крушевцу бити догађај као што је карневал у Рију или вашар авиона на париском Буржеу. И тада ће Фестивал моћи да се одржава у било којем светском граду на ушћу Расине у Мораву.

Неколико у полушали рече да ћу да будем доживотни председник Жирија. У том случају, навијам да Фестивал буде бесмртан.

Драгутин Карло Минић

Ово што се догодило, морало је, вала, у Крушевцу да се смисли, створи и стрефи. Садашњи творци јединственог кућевно-комшијско-варошког (али, интернационализованог захваљујући овом Фестивалу) хумора, само су препознавани настављачи и продуживачи врцавих досетки поданика крушевачког боемског царства, запаљивих и још ненадмашених неговатеља традиције шалцијства на свој рачун.

Ми Крушевљани смо недалеко чувени зарад брижљивог узгајања међусобних пошалица, од којих су неке и с много „озбиљнијим последицама“ – често су терач осталима из „шире, белосветске околине“ Крушевца. Богме, и онима чији је хлеб хумор.

Ето, таман кад нам је постало мало досадно да лично свакодневље испуњавамо хумором између себе, решили смо да свој дух дарујемо и остатку света. Истовремено, да у својој кући проверимо колико су нам се приближили.

Срећна биће Земља док је Крушевљани походе.

Анастас Нешић Харди

Одиста се може рећи да је срећан и берићетан град који краси Фестивал хумора и сатире. Та част припала је дивном граду Крушевцу. То је уједно и једини град у овој нашој лепој земљи где смех и радост заиста царују.

Публика која је са вишеструком радозналошћу пратила први фестивал на којем сам и ја била присутна, најбољи је доказ колико нам свима смеха и радости треба.

Како рече господин Бранко Плеша „колико бисмо боље живели, ако бисмо смехом наслућивали и неке своје нове путеве“.

Ако је смех лек, а јесте, ето мене поново код вас.

Весна Чипчић

Крушевац је један од ретких места у Србији где се чаршијанци радије шале на сопствени него на туђ рачун.

У пролеће 1909. године група угледних Крушевљана основала је друштво „Џивџан“, у коме је било места само за људе добре нарави и чиста срца, а две деценије касније настало је и Друштво баксуза, намћора и угурсуза, окупљајући духовите, племените и за шалу непрестано спремне другаре из свих грађанских слојева. Осамдесетих година прошлог века покренут је хумористички лист „Шипак“.

Отуда нимало не изненађује што је баш у Крушевцу заискрила идеја о оснивању Међународног фестивала хумора и сатире, јер где би то могао гласно да изусту Раде Брка него под кровом Културног центра. На срећу Крушевца и Србије, у овој некадашњој царској престоници увек је било и има довољно умних и способних људи који могу да осете шта је оно право.

-И тако се родио овај Међународни фестивал око чијих доминанти су се брзо окупили најдаровитији, најлапидарнији и најмаштовитији из екипе београдског „Ошишаног јежа“, који је био и остао висока школа овог ретког мајсторлука и средиште вечитог узјогуњеног и заинађеног духа, коме српски народ много дугује за изузетне излете и домашаје.

Имао сам то ретко људско задовољство да учествујем у раду Организационог одбора фестивала и да председавам седницама Управног одбора Културног центра када су донесене све важне одлуке везане за ову манифестацију.

Миомир Хари Ристовић

Три дана, 30 и 31. марта и 1. априла, Културни центар је власник кључа градских капија које бивају широм отворене за све људе добре воље, без обзира на то са којих страна долазе.

Добро је знано шта је био и остао Чарапан. То је човек који све разуме тек онда кад му, као, ништа није јасно.

Виспрен, духовит и радан, Чарапан је увек умео и да дочека и да испрати и зване и незнане, зависно од тога да лиridoшлица нуди руку сарадње или покушава да протури рог за свећу.

Фестивал хумора и сатире ће сигурно оставити траг не само у култури овог народа, већ и у међународним размерама. Зато од свег срца подржавам Фестивал и стајем у ред оних који ће се трудити да Фестивал постане институција која ће бити незаобилазна при анализирању вредности Крушевца на измаку XX века.

Милоје Михајловић, Миле Меда

У свакој шали, кажу, има бар пола истине. Ако бисмо, чуо сам, из Београда повукли глумце, писце, сликаре и новинаре – култура престонице би била битно осиромашена. Можда то и није тачно, али је сасвим сигурно да расинско-моравско поднебље дарује духовите и увек за шалу орне људе. Зато је и било логично да се у Крушевцу роди и живи Међународни фестивал хумора и сатире. Шалећи се на свој, али и на туђ рачун, Чарапани ће значајно допринети чувању и неговању народног духа.

Радован Томашевић

Идеју групе осведочених ентузијаста окупљених око Културног центра у Крушевцу, по којој је требало да овај царски град добије Међународни фестивал хумора и сатире, прихватио сам као нешто врло природно, као логичан продужетак једне племените и дуге традиције у непрекидном духовном расту ове средине. Јер, у овом делу Србије, баш ту око Крушевца, као природног средишта једног специфичног ентитета српског народа, од давнина живе вредни, умни и духовити људи, који веома добро знају колико је хумор многоструко благодан и благотворан.

Милан Марковић

I
фестивал
1993.

Слободна тема

I ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 1993.

ТЕМА: СЛОБОДНА

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) писане форме (хумореска, афоризам, песма, скеч, шала)

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура
- број аутора : 33
- број радова : 50

- б) писане форме
- број радова: 364

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Драгутин Карло Минић, председник
2. Александар Клас
3. Радивоје Бојичић
4. Анастас Харди Нешић
5. Радослав Савић

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

I награда за карикатуру, Миодраг Величковић, Лесковац

Специјална награда, Горан Ћеличанин, Варварин

*I награда за хумореску „Стрељање мачора Марка”,
Љубодраг Стојадиновић, Београд*

Специјална награда за текст „Они горе и ми доле”, Слободан Јанковић

III награда за афоризме, Раша Папеш, Крагујевац

I награда за песму „У позну јесен”, Драган Матејић, Крушевац

I награда за скеч „Јанко и Марко”, Ивко Михајловић, Крушевац

*I награда за шале, Јелена Милановић и
Јелена Николић, Крушевац*

За збирку „Хепиграми” награђен је Раде Јовановић, Ужице

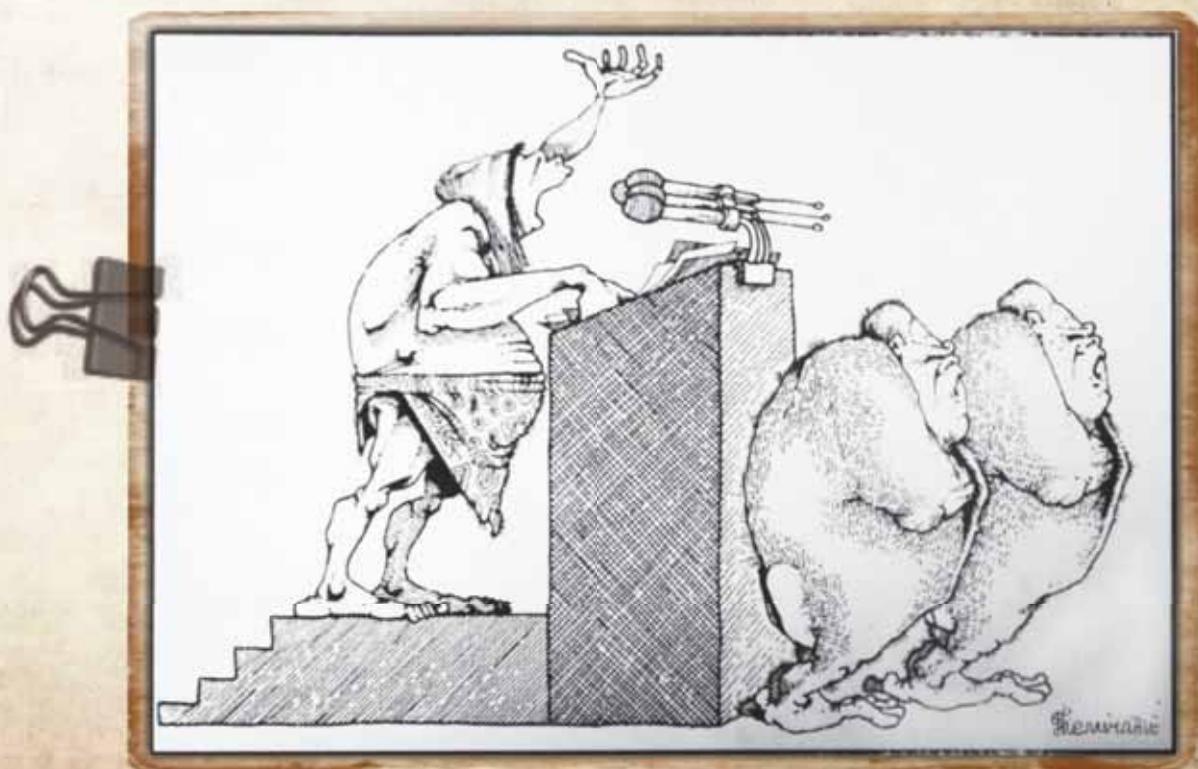
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) Карикатура

I награда за карикатуру
Миодраг Величковић, Лесковац

Специјална награда
Горан Ђееличанин, Варварин

б) Писане форме (хумореска, афоризам, песма, скеч, шала)

I награда за хумореску (прича Стрељање Мачора Марка) Љубодраг Стојадиновић

СТРЕЉАЊЕ МАЧОРА МАРКА

Био је септембар. Двајести или двајеспрви. Мислим, двајести, а можда и двајеспрви, јебем ли га. Доје мој син Светомир куд мене у шталу, видим га нешто љут, побелела му брада. Тачно знам да је нешто гадно, така је била покојна прабаба Стеванија, која кад се наљути побели гу брада начисто.

- Шта оћеш бре, казуј брзо, видиш да подрињујем на краве. Немам кад, немо ме мајеш треба да угаримо у Бегавицу, да посечемо тулузину и проденемо лисник. Плевња пушћа воду, коњ накривује, мора дидемо куд Нишу кучкара да га потковемо... Казуј.

- Татко, ће ми даш ловциску пушку. Треба ми одма.

- Шће ти ловциска пушка, знаш да смо у Поток утепали лесицу, пушти ме да радим...

- Не треба ми за поље пушка, татко. Оћу да утепам једног из кућу...

Ту ме пресече начисто, те доватим вилу. Ел дотле дошло мајке ти га изнабивам, ће ми сејеш драмлије по кућу, цукело ниједна. Све си се изметнуо на твојега деду по мајчину линију из Бели Брег, он је пуцао на народ кад се наљути и кад има пушку, ал му баба није давала да састави та два.

- Нећу да пуцам на људи, бре татко. Оћу да стрељам мачора Марка. Иде куд зајку увек навече око пола осам кад почне дневник и мисли да га ники не контролише. Дави зајчићи...

- Ајд не лаи! Марка мрзи да ваћа миши, гди ће он да се маје сас зајчићи...

- Татко, мож' он неће да ваћа миши зато што се наједе од зајчићи...

Јес, мајке му га утерам, помислим ја. Реко сину, иди ти пушти воду у цвеће, ја ћу видим.

Исто вече ја баталим дневник. Да га јебем, све исти вести. Они пуцали, ми одвратили, онај отишао, они га дочекали, један се врће, нема гориво за сељаци. Шта ћу гледам кад знам. Даклем, таман да почне дневник на телевизију, ја се наместим куд улазна врата, и потргнем фиронгу према мене лечке, да гледам у Марка, а он да не види. И таман поче да свира знак за вести, кад се Марко протегну мало, па баци око на сокак. Гвирну и према врата, ал ја сам на време врнуо фиронгу да не опремети. Ондак он полако ки старојко, крену под плевњу. Прерипи малечке тарабе, обије једну циглу, па поред кочину гди је смештен вепар рањеник Бошко, поред кокошке отиде под мали трем. Тачно куд зајку.

Ја по њега. Пазим да га видим, ал да га не препадне. Чекам да удављени зајчићи почну да цврчу, ал ништа. Примакнем се ближе и одма се искилавим од смејања. Није блесав Марко да ваћа зајци, кад га ранимо са изнутрице.

- Викнем сина. Будало једна блесава, рекнем. Нема се утепује Марко, не дирај га, мани танцару.

- Татко, он дави зајчићи...

- Не дави он зајчићи, соме, но иде куд зајку са другог разлога, ел ме разумеш?

- Не разумем те, бре татко. Гледао сам га кад иде тамо...

- Ама, зарбуло, не иде да ваћа зајчићи, него да се, како да ти објасним, милује са зајку...

- Да се милује?

- Уууу, све му јебем, рече моја будала, и отиде да врши посао.

Прође један месец ил нешто јаче, ја се нешто мувам по авлију. Испод ајет видим једно зајче, смрзло се, тресе се, ће липче. Беше неко кишно време, је се баш врнуо из Шаревац гди сам тео да посејем пшеницу. Љут ја, тедо га ритнем, нек иде у пизду материну, још ми зајче треба, али ми срце не даде. Пријем и узнем га, замотам га у једно старо ожуче и однесем у доњу кућу. Да се огреје, ту жене биле заложиле стар шпорет, муте нешто од паприку.

Огреја се зајче, видим више се не тресе. Гледам га, је л' се и лично сушим од сејање по киши. Јебем му мајку, огреје се оно, и поче се разврће по собу. Где ли гледа, сестру му његову. Ал, оно гледа, па изједанпут рипи. Рипи још један пут, и врну се из ћошку. Видим, носи нешто, да л' је закрпа ил нека пачавра. Ама јок. Оно уватило миша. Жена Косара ме гледа. Гледа зајче па се крсти. Каже, ово је на смак. Народ пошакнут, нема се гди. Сви ће се истребимо. Зајци ваћају миши.

- Ћути, мори, кукавице црна, рекнем гу ја. То није зајче. То је дете од Марка, зајка је била само њива. Жена ме гледа и крсти се још брже. – Господе боже! Господе боже!

Изађем полако и викнем сина. Еј, слепче, дођи малко овамо. Дођи!

- Шта је, татко? Што ме викаш?

Што те викам, амзове један, то ме питајеш? Што те викам? Одма да си избацио сви зајци из голем замрзивач.

И награда за песму „У позну јесен“ Драган Матејић, Крушевац

У ПОЗНУ ЈЕСЕН

(По Војиславу Илићу)- Драган Матејић

Чуј, како јауче српски сељак кроз пуста поља,
остао јадан сам са бабом и са хиљаду невоља.
Власт му густе слојеве магле опет у влажни ваља до,
а сељак ко сваки сељак, и овог пута испашће во.
Фрктао би сада коњиц, ал' га за порезу продао море,
од нафте ни трага, само промрзли зељови реже,
са чим ће сада јадник да оре,
једино себе и бабу да преже.
Самодоприноси, социјално, таксе, намети разни,
Притисло одсвуд старачка плећа, а амбари празни.
Поврх свега српског ће сељака, због давања гласа безбожницима, и Бог да казни.

И награда за скеч „Јанко и Марко“ Ивко Михајловић, Крушева

ЈАНКО И МАРКО

ЈАНКО: Тешка времена. Држава полако одумире, а што ли ће бити с народом?

МАРКО: Нестаће са лица земље у име виших циљева.

ЈАНКО: Мислиш, постаће небески?

МАРКО: Или ће постати небески, или ће јести корење. То ти је скоро исто.

ЈАНКО: Дакле, ова власт није способна да народ одведе у луку спаса?

МАРКО: Довела је она народ одавно у луку спаса, само што се та лука спаса зове живи песак!

ЈАНКО: Значи ли то да је народ постао обезглављен?

МАРКО: Па свака власт воли обезглављени народ, јер таквом народу можеш уместо брашна да продајеш трице и кучине.

ЈАНКО: Прилично црно гледаш на садашњу ситуацију.

МАРКО: Није све тако црно, остали смо на белом хлебу!

ЈАНКО: Теби је до измотавања, а ми смо човече до ушији у тешкоћама!

МАРКО: Мени је до вешања, ако ћемо поштено! Али, скуп је конопац, брате.

ЈАНКО: Опет се зевзечиш, а не примећујеш да нам је животна перспектива равна нули.

МАРКО: Нама је судбину, мој брате, још одавно запечатио Велики машинбравар. Тај криво склепани катанац још дуго нећемо моћи да размонтирамо.

ЈАНКО: Ех, сад још и он! Сад си га се сетио, а откад је пандркнуо!

МАРКО: О'ладио јесте, то не поричем, али треба да знаш да рђу тешко потире време.

ЈАНКО: Па добро, види ли се ипак некакав излаз из ове чамотиње?

МАРКО: Види се у ћорсокаку!

ЈАНКО: Можеш ли ти једном и озбиљан да будеш?

МАРКО: Могу, али пошто су лекови папрено скуп, ово зезање ми дође као самотерапија. Овако од себе терам суморне мисли.

ЈАНКО: Значи, што се тиче наше будућности, пиши пропало!

МАРКО: Да, само сва слова морају бити велика, јер ово је пропадање у великом стилу! Антологијско пропадање!

ЈАНКО: Са тобом се заиста не може озбиљно разговарати. Ти све окрећеш на шалу.

МАРКО: Тако сам склепан. За то су ћале и кева криви.

ЈАНКО: Хоћеш ли ми коначно рећи: јесмо ли пропали или не!?

МАРКО: Па, да видиш и нисмо. Они који нас данас туцају у здрав мозак, ваљда ће се једном заморити. Народ за сада рађа мечку, али заиграће она једног дана и пред њиховим вратима, јел' тако?

ЈАНКО: Дај боже да си у праву! Штета што више нема комитета, па да час скокнем до њега по своје мишљење!

МАРКО: Да, тачно је да више нема комитета, али зато и дан данас каде они који не знају за Бога!

НАЈБОЉИ ХЕПИГРАМИ - Раде Јовановић

Хепиграми

Све је буднија
класа радна:
никако не успева
да заспи гладна!
Благослов свима,

велики и мали:
живи били
па прогледали!
Жали се пензионер
збуњеној деци:
*Кратак је живот,
а дуги месеци!*

Раднику би данас,
да има неког реда,
капнуло бар кад други
ваде кашику из меда!

Знаш за Тројанског коња,
али се много плашим:
каква се све опасност
крије у нашим!

Слава Шекспира
спорна није,
ал' нигде нема
наше трагедије!

Штрајкови глађу
као протест вреде
једино кад има
шта да се једе!

Дарвин је био у праву,
то мора да знате:
мајмунима треба дати
посао,
а не само плате! потире време.
Ми смо генерација,
без икаквог трика,
која је прочитала
највише ценовника!

Ко истину гуди,
учи отац сина,
никад неће бити
прва виолина!

Владине реформе
постигле су сврху:
мед и млеко теку
одоздо ка врху!

Весна Чипчић (први водитељ Првог фестивала)
и Анастас Харди Нешић - Александра Класа
промовисао у *Витеза од Чараганије*

*Добитници првих награда
Миодраг Величковић за карикатуру и
Љубодраг Стојадиновић за причу*

Весна Чипчић, водитељ и
Радован Томашевић,
председник Организационог
одбора Фестивала

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

Александар Клас је први добитник „Штиковане чарапе“ и титуле ЧАРАПАН

Александар Клас је аутор заштитног знака Фестивала **Златне кациге**

II
фестивал
1994.

Слободна тема

II ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 1994.

ТЕМА: СЛОБОДНА

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) писане форме (хумореска, афоризам, песма, скеч, шала)

БРОЈ РАДОВА

Карикатура и писане форме: 194 аутора из 6 земаља послало је 382 рада.

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

- 1. Драгутин Карло Минић, председник
- 2. Александар Клас
- 3. Југослав Влаховић
- 4. Радивоје Бојичић
- 5. Анастас Нешић

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

а) карикатура

- I награда*, Горан Ратковић, Земун
- II награда*, Милан Зеџ, Београд
- III награда*, Никола Оташ, Београд

Специјалне награде за карикатуру

- Перо Ђаратана, Италија
- Роналд Либин, Белгија
- Доњо Донев, Бугарска

б) хумореска

- I награда* „Стара прича“, др Зоран Божовић, Београд
- II награда* „Камата“, Драган Рајичић, Крагујевац
- III награда* „Љубитељ са тринаестог спрата“, Симеон Костов, Београд

в) афоризам

- I награда*, Срђан Јовановић, Владичин Хан
- II награда*, Александар Чотрић, Београд
- III награда*, Живорад Тодоровић, Јајинци

Специјалну награду је добио Миодраг Стојановић из Ниша

г) скеч

- I награда* „Хармоника“, Бора Ољачић, Београд
- II награда* „Милисав и Радисав“, Ивко Михајловић, Крушевац
- III награда* „Човек и жена један ђаво“, Јован Алексић, Београд

д) шала

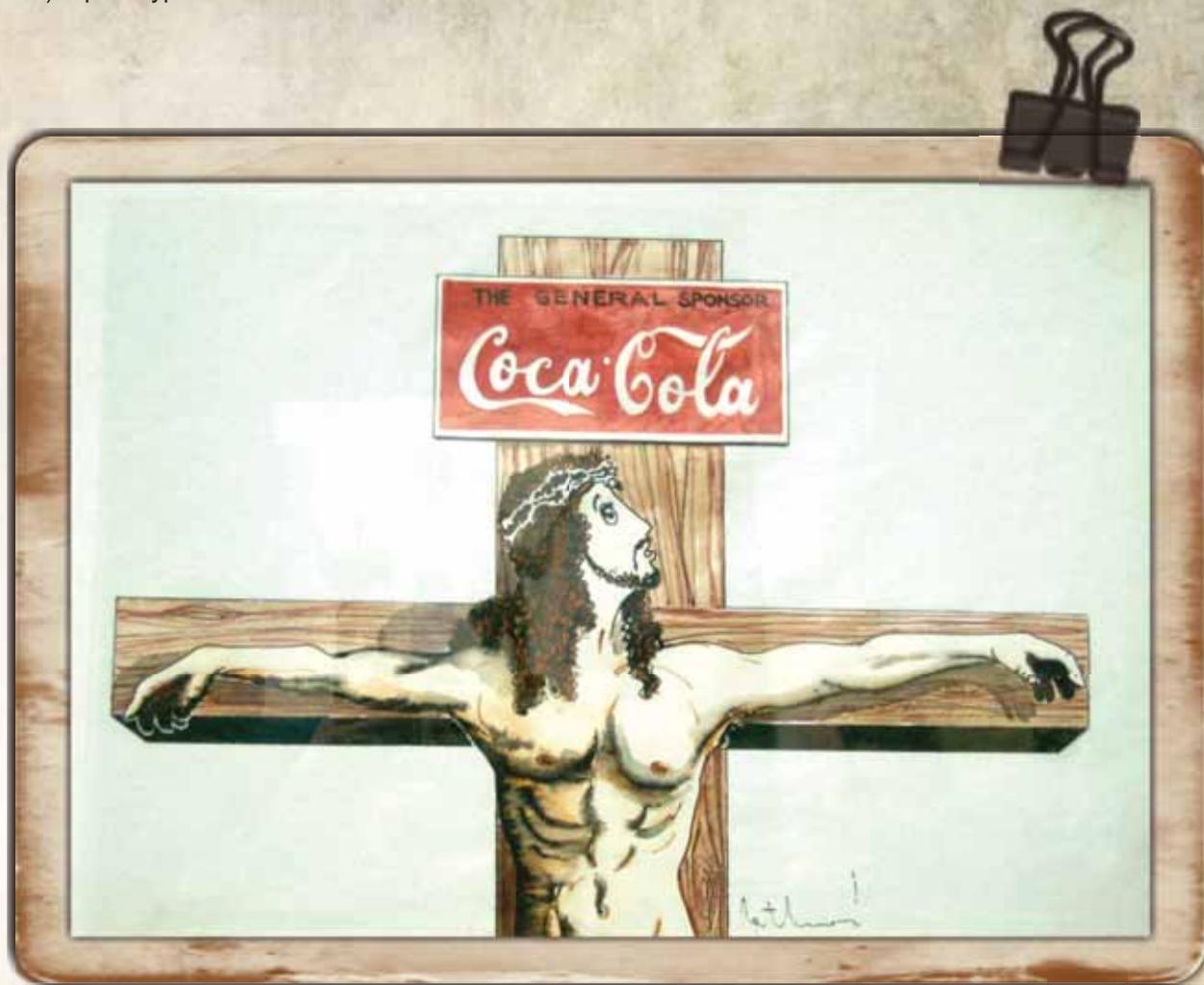
- I награда* „Краљ и кајсије“, Живорад Лазић

ђ) епиграм

- I награда*, Душан Поп Ђурђевић, Нови Сад
- II награда*, Добривоје Шешлија, Нови Београд
- III награда*, Раде Јовановић, Ужице

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатуре

I награда, Горан Ратковић, Земун

Са доделе награде
Горан Ратковић и Клас

б) хумореска

И награда „Стара прича”, др Зоран Божовић

Стара прича

Отворивши телеграм, она пребледе и тихо цикну. Њен човек, њен млитоња и туњавко, побегао од куће! Јавља се од мајке и каже да је сит брачног живота, да му је дошло до гуше и да му је пукло пред очима! Оптужује је за терор у кући и тврди да се неће вратити све док му се не испуне следећи захтеви:

1. Да му се, у складу с Декларацијом о правима човека, омогући да сам спава у кревету!
2. Да се из спаваће собе избаци портрет њеног покојног деде, свињарског трговца, и да се на то место врати Његош!
3. Да се са телевизора уклони статуица Амора са сломљеном стрелом!
4. Да пасуљ не буде на јеловнику више од три пута недељно!
5. Да бар једном недељно буду палачинке са орасима!
6. Да се са фотеља и треседа скину пресвлаке!
7. Да му се не брани да за ручком чита новине!
8. Да му се нико не меша у спортску прогнозу!
9. Да му нико не упада у реч - ни кад су у друштву, ни кад су сами!

Изненађена и увређена, она поцепа телеграм и заплака. Двадесет година живи с човеком, а не познаје га. Господин, значи, жели да спава сам у кревету? Смета му, значи, портрет њеног деде, солунца? Прогноза му је, значи, преча од ње?... Готово је онда... значи да је не воли више, ако је уопште икад волео! Па добро, нек му буде! – рече и крупним, неуједначеним словима написа одговор: НЕ ДОЛАЗИ У ОБЗИР!

Само што је залепила коверат, покајала се. Сетила се да ће за викенд имати госте: сестру и зета са два далматинера.

Треба опрати прозоре, треба усисати цео стан, треба довући пиће, треба заменити прегореле сијалице... Не, не! Најбоље ће бити да прихвати ултиматум. Важно је да се одметник врати кући, а после ће већ нешто смислити.

Неко време живели су као младенци. Не желећи да је повреди, он се привремено одрекао неких права: није прешао у други кревет и није читао новине за ручком. Она се, са своје стране, трудила да му у свему угоди: спремала му је палачинке с орасима сваког дана, помагала му је да попуни тикете спортске прогнозе, избегавала је да му упада у реч, ако није морала.

Међутим, женска попустљивост је кратког даха и живот се ускоро вратио у своје корито. Он сад опет једе пасуљ и чежњиво гледа у новине које не сме да узме, с телевизора га опет прекорно посматра Амор са сломљеном стрелицом, а у спаваћој соби се опет шепури њен покојни деда, свињарски трговац.

в) афоризам

И награда, Срђан Јовановић

Ја немам, ти немаш, он нема, ми немамо, ви немате, они краду.

Специјална награда за страног учесника - Никола Талевски (БЈРМ)

АФОРИЗМИ

Историју пишу победници, а поражени је памте.

Тражили смо државу благостања, а остали смо углавном, у блаженом стању.

Бојим се да ће код нас Јенки оставити само индустрију семенки.

Негде мораш бити богат
Да би се бавио политиком,
А овде треба бити политичар
Да би постао богат.

Глас стомака далеко се чује.

СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА ЗА НАЈМЛАЂЕГ УЧЕСНИКА

ТЕМЕЉЦИ

Штампа је не само тигар од папира, већ и добро дресиран.

Камен темељац је савремени крајпуташ.

Малограђанин носи и душу на хемијско чишћење.

Везали су му очи лаворовим венцем.

Застава не зна после ког је празника спуштају.

Сузана Марић

г) скеч

И награда „Хармоника”, Бора Ољачић

ХАРМОНИКА

ЖЕНСКИ: Била једна река, преко реке мост... поред реке њиве и воћњаци.

Између воћњака наше село.

МУШКИ: Богато, јер сви радимо и сви лепо живимо од тог рада.

ЖЕНСКИ: Али, један Раденко није хтео да ради. Била му тешка мотика па узео армонику и почео да нам свира.

МУШКИ: Свира коло кад нам се игра на празник...

Свира песму кад смо весели па нам се пева...

Свира свадбу кад се женимо и удајемо...

Свира маршеве и опроштаје кад идемо у војску...

Он свира, а ми га китимо, мало цвећем, а мало више парама.

ЖЕНСКИ: Свирао Раденко, свирао, а онда нам постао сумњив. Ми радимо, дан и ноћ радимо, а онако осредње зарадимо. А он само свирка ли, свирка, и још боље заради.

МУШКИ: Зато је и један други момак из села купио хармонику па и он почео да свира и добро зарађује.

ЖЕНСКИ: Ускоро им се придружио и трећи момак који није волео мотику...

Онда једна старија девојка и једна још старија баба... Ускоро пола села ради од зоре до смираја, а друга свира од повечерја до зоре.

МУШКИ: Лепо ми радимо дању, још лепше они свирају ноћу. Зато смо постали љубоморни па сви побацасмо мотике, ове домаће, и узесмо у руке армонике, оне далале.

ЖЕНСКИ: Била једна река... био један мост, а поред моста неузоране њиве и необрани воћњаци...

МУШКИ: Ко да пооре њиве и обере воћњаке кад цело наше село држи армонике на грудима и свира ли, свира, свира...свира...

д) шала

И награда „Краљ и кајсије”, Живорад Лазић

КРАЉ И КАЈСИЈЕ

Прича стара Јаворка младим монархистима:

- Иде нека велика палоција од Сараораца

Погледам преко плота: краљ!

Уберем две кајсије и истрчим на друм:

Јесте ви краљ Александар Карађорђевић ?

Јесам.

Мој Војислав служи у гарди?

Служи.

Молим ве, величанство, да му понесете ове две кајсије.

Краљ узе и стрпа их у недра, па рече:

Оћу зато што је твој Војислав добар војник иначе не би.

Одоше сви према Сипаници. Дође мој Војислав из војске, па вели:

Мамо, нашо ме краљ на стражи у двору и дао ми кајсију што си пратила по њему.

Ја сам ти пратила две.

Па једну је изео краљ.

Ако је изео, љуби те мајка.

ђ) епиграм

И награда, Душан Поп Ђурђев

ХАТ - ТРИШК НАРОДНОГ ХЕРОЈА

или

НОБ - елова награда

Било нам је драго

не мож* бити драже

Ко то каже, ко то лаже

Кад не лези враже

Трипут бог помаже

РАДО ИДЕ СРБИН У ВОЈНИКЕ

или

споменик Палома борцу

Можда би и победили

овако ту смо где смо

Да нисмо мотку унередили

не бисмо били где јесмо

од вас се не може дисати

колико вас је на овом свету

Служим народу треба написати

На сваком јавном клозету

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Витез од Чарапаније постао је Павле Минчић

I награду за текст химне фестивала „Хумор и Сатира“ добио је Драган Алексић, Београд.

ХИМНА ФЕСТИВАЛА

Свађали се хумор и сатира,
он вртиреп и све му је смешно,
а сатира без душевног мира
лута светом, пати неутешно.

Док сатира горки пелен куса,
хумор новац у кафани арчи:
*Хеј, сатиро, не оштри без бруса,
ходи вамо, заједно смо јачи!*

Сад сатира побегла од мајке,
хумор живи ко бели удовац
јури неке јадне радодајке
смех без среће и љубав за новац...

Књижевно вече
Радослава Савића Брке

Лале Бојичић
Раде Јовановић
Љуба Стојадиновић
Љубивоје Ршумовић
Радослав Савић Брка

Вања Булић и Душан Поп Ђурђевић

Вања Булић и Бора Ољачић

III
фестивал
1995.
Слободна тема

III фестивал

ГОДИНА 1995.

ТЕМА: СЛОБОДНА

КАТЕГОРИЈЕ

а) карикатура
б) писана форма (хумореска,
афоризам, песма, скеч, епиграм, прича,
пародија, виц)

БРОЈ РАДОВА

карикатура и писане форме: 407
аутора из 5 земаља послало је 657 радова.

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Драгутин Карло Минић, председник
2. Александар Клас
3. Зоран Божовић
4. Радивоје Бојичић
5. Милован Вржина
6. Ранко Гузина
7. Горан Ратковић
8. Радослав Савић

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

а) карикатура

- I награда*, Марко Де Анђелис, Италија
Драгољуб Гане Милановић, Београд
- II награда*, Бас Митрополис, Грчка
Бранислав Миљковић, Крушевац
- III награда*, Дмитар Лигори, Албанија
Слободан Обрадовић, Београд

а) хумореска

- I награда*, Душко М. Петровић, Београд
- II награда*, Драгољуб Марковић
- III награда*, Томислав Јеротић

в) афоризам

- I награда*, Раде Јовановић, Ужице
- II награда*, Горан Гаћеша
- III награда*, Александар Добросављевић

г) скеч

- I награда*, Туда свуда Слободан Милић,
- II награда*, Лајање у бунар или ти Средоје и Видоје
Ивко Михајловић, Крушевац
- III награда*, Ђокица Миљковић

д) епиграм

- I награда*, Димитрије Јовановић, Краљево
- II награда*, Комнен Булатовић,
- III награда*, Анђелко Ердељанин, Нови Сад

Александар Клас и Гане Милановић

ђ) прича

I награда, Нови човек, Драган Рајичић, Крагујевац

II награда, Вођа, Сава Максић

III награда, Преображај, Душан Старчевић

е) песма

I награда, Последња тужбалица, Крстивоје Илић,

II награда, Тамо далеко или Го Хоме(р), Душан Поп Ђурђев, Нови Сад

III награда, Тестирање мртвих, Витомир Теофиловић,

ж) пародија

I награда, Вођа је за будућност, Зоран Давинић

з) виц

I награда, Гале Блажић

II награда, Миодраг Лазаревић

III награда, Драгослав Савић

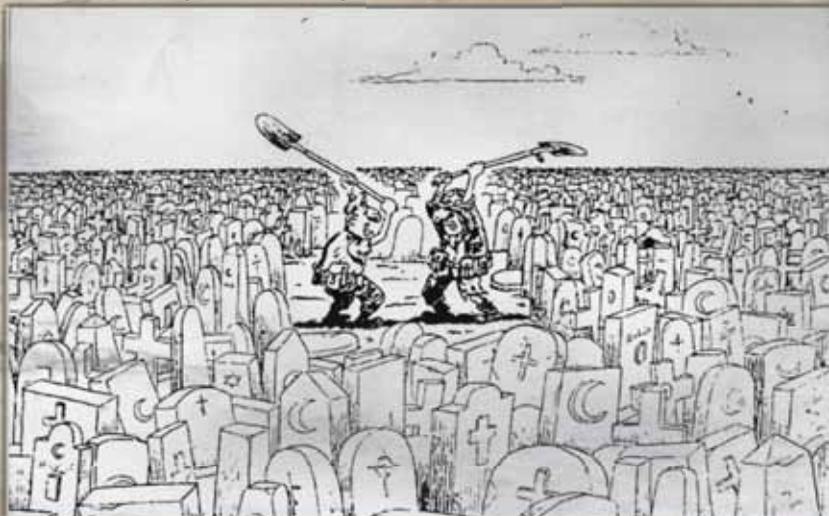
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатуре

Драгољуб Гане Милановић, Београд

Марко Де Анђелис, Италија

б) хумореска

Награда „Наша возања”, Душко М. Петровић

НАША ВОЗАЊА

Да ли мењати Закон или возача скоро је свеједно кад се зна да онај ко може да промени једно може и друго, тек - чињеница је да пијани возачи представљају много већу опасност него што је то Законом предвиђено.

Пример Велибора Бате Симића то најбоље показује. Велибор је петнаест година, још од времена кад је господин био друг, био

За све то време није служби; увек је био уредно чисто обучен, а ауто му увек лично је мало говорио, није што је најважније, био је Развозио их је уредно у кабинет, дете у школу, ревију, служавку на пијацу, без грешке и без приговора.

Али, једном се и бата додуше, и без повода, али, просто се ушљемао.

И - уместо пса, одвезао маслачак и боквицу, па се студира пољопривреду;

Господина Бајића је слудео кад је видео пошто је сетивши се кад је, шта и где закаснио на посао - није умео народ.

Госпођа Бајић се у школу, а ови јој рекли да праксу обавља код куће, а не у школи пред децом.

Пас је у кабинету махао репом пред оним одозго, а лајао и режао на оне одоздо. И, нико ништа не би приметио, да није пред крај радног времена дошао господин Бајић и извикао се на њега као на последњу цукелу.

Ни по јада што је служавка стигла на модну ревију, мука је што је преко ноћи постала манекенка, па се још и удала за неког креаторског билмеза, а да зло буде комплетно - из Париза се разгледницом јавила госпођи Бајић, па жена заглавила на неуролошко.

Овај испад Велимира Бате Симића оштро је осуђен на породичном састанку Бајића, па је у том смислу и отпуштен.

Закон о јавном саобраћају за сада није мењан, али би се и на том пољу могло нешто учинити - ако се постигне сагласност заинтересованих породица из свих наших партија и странака, тј. ако и други шефови посланичких група у нашем парламенту буду имали слична, горка искуства са својим личним возачима.

в) афоризам

Награда, Раде Јовановић

СРБИЈА НА ИСТЕКУ

- Многи су пали за Југославију. Србија чак три пута!
- Ми смо први обуставили ватру. Додуше, засад само у топланама!
- Социјалисти су комунисти. Само, по женској линији!
- Рад нам причињава задовољство. Веће чак и од гладовања!
- Што смо постигли са десет прстију, може се набројати на прсте једне руке!
- Младе смо деценијама убијали тупим предметом. Марксизмом!
- Оживели смо производњу. У коми су нам још само радници.
- Пензионери су за комунизам. Ко ће се под старе дане навикавати на нормалан живот.
- Народ је жив што је опљачкан. Сам је дошао у банку!

возач породице Бајић.

направио ни најмањи кикс у очешљан и избријан, лепо и исправан и резервоар пун. Он пушио, није јурио женске и, заклети антиалкохоличар.

и на време: господина Бајића госпођу Бајић на модну пса у парк. И тако годинама,

Вељо напио, без разлога, ето, напио се баш жестоко,

је дете у парк. Мали видео распаметио. Хоће, каже да обожава село и природу.

одвезао на пијацу. Човек се кајмак и рано поврће, говорио, а обашка што је да нађе пут кроз толики

обрукала к'о нико њен. Ушла школски психолог приватну

г) скеч

I награда „Туда свуда“, Слободан Милић

ТУДА СВУДА

(У трговини)

(2 лица, мушкарци)

- Дobar дан!

- Дobar дан, добар дан !

- Да ли имате ... ?

- Молим лепо! Али немамо!

- Добро, а имате ли..

- Не, не.. не држимо!

- Хм! А имате ли ...?

- Ни то!

- А, случајно имате ли ..?

- Ни случајно!

- А, немате ли можда ...?

- Не, не никако!

(мала пауза)

- А немате ли ...?

- Е то имамо!

- Дајте ми; одмах дупло!

(крај)

д) епиграм

I награда, Димитрије Јовановић

Јој, шта нам, јој, раде,

Јој, турају, па га, јој, ваде.

Јој, шта ми њима, јој, радимо,

Јој, јуначки им, јој, муда, јој, гладимо.

ђ) прича

I награда „Нови човек“, Драган Рајичић

НОВИ ЧОВЕК

На основу мог описа архитекти наше будућности урадили су пројекат *Новог човека* који се ослањао на највећа достигнућа светске науке и цивилизације уште. Наш *Нови човек* требало је да има до сада најмодернији дизајн.

Онда је почела његова изградња. У овај пројекат ускоро су се укључиле и све остале структуре. Од инжињерије до грађевинских оперативаца. Свако од њих требало је да овом капиталном подухвату да свој пуни допринос. Наш *Нови човек* то је свима одмах било јасно, обележиће епоху у којој смо живели.

Радило се даноноћно. Тешка механизација није се гасила. Нико није знао ни за годишњи одмор. Али, зато је наш *Нови човек*, почео полако да ниче и да добија своје обресе.

Кад су му вредни градитељи изградили прву ногу, направио сам у њихову част мали коктел. - Има ли каквих проблема? - питао сам их при том. - Нема! одговорили су ми не скривајући задовољство.

Изградња је одмах настављена. Градитељи су почели да улажу још веће напоре, што није остало без резултата. Наш *Нови човек* ускоро је добио и другу ногу.

Одлучио сам да неимарима дам још један мали предак и руководиоце градилишта позовем на нови коктел. - *Има ли каквих проблема?* - питао сам их поново. - Нема! - одговорили су ми видно расположени.

Радило се даље. Нико није забушавао нити штрајковао. Наш *Нови човек* дошао је и до трупа.

На новом коктелу највреднијим појединцима поделио сам и своје прво ордење. - Има ли каквих проблема? - интересовао сам се и даље. - Нема! - одговорили су ми, а са њихових груди блјештало је златно знамење.

Изградња је ушла у следећу фазу. Партија на власти почела је лично да диктира темпо рада и да врши неопходну контролу, како не би дошло до одступања од пројекта. Није прошло много времена, а наш Нови човек имао је и руке.

Време је за нови коктел, приметио сам. У госте сам овог пута позвао и један део обичних радника. Њима сам одао специјално признање и сипао им дупло пиће. - Има ли каквих проблема? Питао сам наравно и њих. - Нема! - одговорили су ми у глас, а са лица им није силазио онај познати стваралачки ентузијазам.

Тако је на ред дошла последња, али и најважнија етапа.

Активирани су последњи ресурси и уложени последњи атоми снаге. Тада се, међутим, појавио једини проблем. Шеф градилишта ми је, наиме, једног дана усплахилено саопштио да им недостаје једино материјал за очи нашег Новог човека. Проблем сам брзо решио. - Нека онда буде слеп! - објаснио сам му.

Конечно, могли смо сви да одахнемо. На Новом човеку стајала је и глава. Изградња је била успешно завршена.

Преостало је још да ја извршим свечано отварањенашег *Новог човека*. На свечаност је дошао цео народ. Осећао сам велико узбуђење док сам нашег *Новог човека* пуштао у промет. - Ово је ремек дело моје владавине! - истакао сам без лажне скромности.

Пред нама је стајао наш *Нови човек* у свој својој лепоти и величини. Народ није крио дивљење све док неко није уочио да он нема очи. - Па он је слеп! - брзо се шапатам пренесе вест и до оних најудаљенијих посматрача.

Видео сам да народ није разумео величину посла који смо обавили. - Највећа предност нашег *Новог човека* је у томе - морао сам да му објасним - што он никада неће моћи да погрешити пут. Јер, пошто нема очи он ће увек слепо ићи за мнош. А на вама је само да од сада следите нашег *Новог човека*.

Моје објашњење у народу је изазвало видно олакшање. Људи су почели да затварају очи и да се мирно разилазе.

е) песма

И награда „Последња тужбалица”, Крстивоје Илић

ПОСЛЕДЊА ТУЖБАЛИЦА

Где су славни цареви и краљи,
да Србију ослободе хајке;
зар Обилић спава на медаљи:
Љуто куну Југовића мајке!

Некад су нас умели водити,
у големе битке свакојаке;
ИМАЛО СЕ РАШТА И РОДИТИ:
љуто куну Југовића мајке!

Јесу ли то њихови потомци,
што некрсту водају опанке;
не деле се мегдани на овци:
љуто куну Југовића мајке!

Дају барјак коме њима драго,
склањајући главе у прикрајке;
КУД СЕ ДЕДЕ ЦАР НЕМАЊЕ БЛАГО:
љуто куну Југовића мајке!

Походе нас акрепи и врази,
Испирају памет Колонтајке;
ТУ КНЕЗОВИ НИСУ РАДИ КАВЗИ:
љуто куну Југовића мајке!

Љуто куну мајке Југовића,
али Творац у висини ћути;
капљу сузе са виновог лишћа:
истекли су часи и минути!

Поклопљене на срцу казальке:
ЉУТО КУНУ ЈУГОВИЋА МАЈКЕ!

е) пародија

/ награда „Вођа је за будућност“, Зоран Давинић

ВОЂА ЗА БУДУЋНОСТ

*/ Пародија на песму * Из кафане пијан ја излазим... * /*

ЈА БИХ ХТЕО МАЛО ПАРЧЕ ХЛЕБА,
ПРЕКО ТОГА НИШТА МИ НЕ ТРЕБА
ВОЂА НУДИ РАЗНЕ ВРСТЕ МЕСА,
КАДА ОДЕМ ГОРЕ НА НЕБЕСА.

ЈА БИХ ОВДЕ ЈЕДНУ ЧАШУ ВОДЕ,
НЕ ТРЕБАЈУ МЕНИ ДРУГЕ ЗГОДЕ.
ВОЂА НУДИ ВИНО И ШАМПАЊЕ
КАД СЕ ПОПНЕМ НА НЕБЕСКО ГРАЊЕ.

НО, ИЗГЛЕДА ДА ЈЕ ОН У ПРАВУ,
ЗАТО НОСИ ОНУ МУДРУ ГЛАВУ.
СМЕТНУО САМ ОНАЈ СЛОГАН РЕСКИ
ДА СМО ИПАК МИ НАРОД НЕБЕСКИ.

з) виц

I награда Гале Блажић

Разговарају двојица:

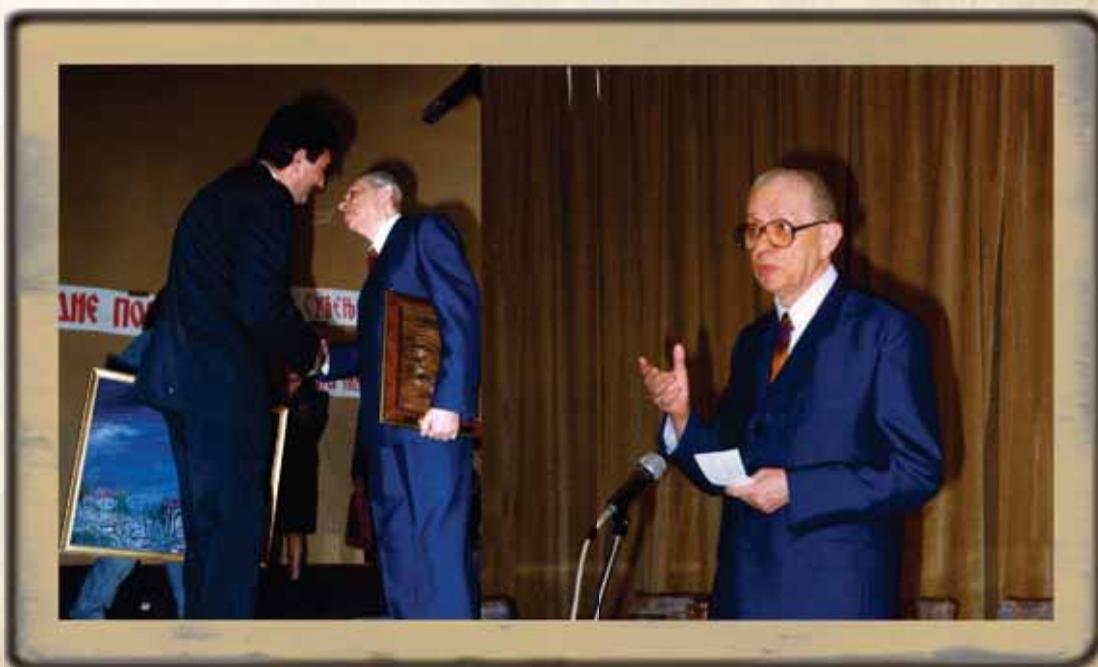
Да Бог поживи председника до Божића!

Нашег или њиховог?!

Да ли ме то питаш за Божић или за председника?!!

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награда за животно дело додељена је Миодрагу Петровићу Чкаљи.

*Награду за животно дело, Миодрагу Петровићу Чкаљи,
доделио је Слободан Милошевић, генерални директор ИМК 14. октобар Крушевац*

За 3. *Витеза од Чарапаније* проглашен је Милован Витезовић

Гран при Фестивала добио је Милован Илић Минимакс.

Милован Вржина, Душко Петровић, Горан Ратковић, Чкаља, Раде Брка, Лале Бојичић, Љуба Стојадиновић, Радмила Јовановић, Зоран Ракић

IV
фестивал
1996.
Слободна тема

IV ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 1996.

ТЕМА: СЛОБОДНА

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) писана форма (хумореска, афоризам, песма, скеч)

БРОЈ РАДОВА

Укупно 2600 радова, 500 аутора из 18 земаља света

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Драгутин Минић, председник
2. Александар Клас
3. Милован Вржина
4. Љубодраг Стојадиновић
5. Петар Лазић
6. Љубивоје Ршумовић
7. Ранко Гузина
8. Горан Ратковић
9. Зорица Арсић Мандарић
10. Рене Хобиб (Француска)
11. Татјана Цанкова (Бугарска)
12. Радослав Савић

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

а) карикатура

- I награда*, Миланко Каличанин, Краљево
Валентин Дружињин, Украјина
- II награда*, Миленко Косановић, Суботица
- III награда*, Југослав Влаховић, Београд
Мухамед Ђерлек, Нови Пазар

б) хумореска

- I награда* „Кривци“, Слободан Трифковић, Београд
- II награда* „Крсто Крстев“, Зоран Марковић, Ниш
- III награда* „Шекспир и ми“, Драгољуб Марковић, Пирот

в) афоризам

- I награда*, Вук Глигоријевић, Београд
- II награда*, Раде Ђерговић, Кнић
- III награда*, Томислав Марковић, Белославци

г) скеч

- I награда* „Љубав нема краја“, Тимошенко Милосављевић, Ниш
- II награда* „Сналажљивост“, Ђокица Миљковић, Велика Плана
- III награда* „У башти кафане Шуматовац“, Лепомир Катић, Крагујевац

д) песма

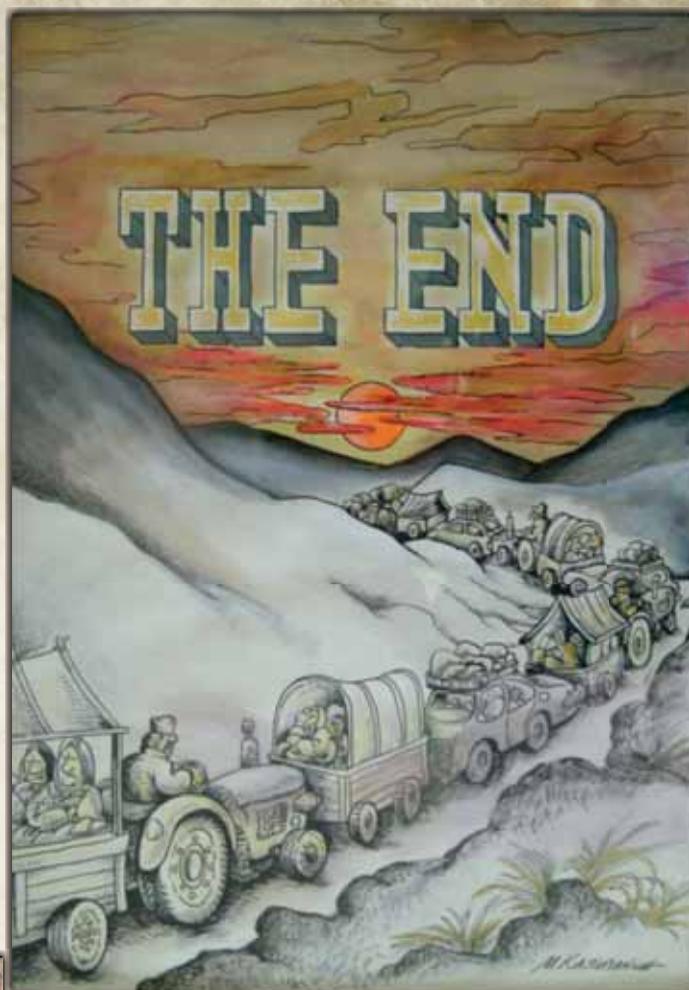
- I награда* „Балканто“, Душан Поп Ђурђевић, Нови Сад
- II награда* „Распродаја девиза“, Борко Анђелић, Београд
- III награда* „Идите одавде“, Сава Мартиновић, Нови Београд

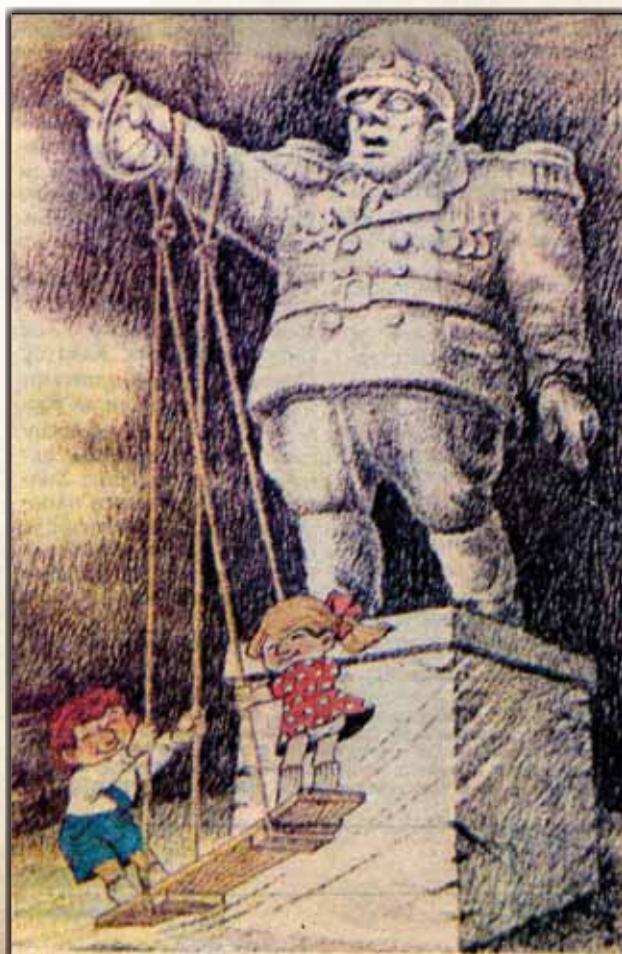
Валентин Дружињин, Лале Бојичић,
Љубодраг Стојадиновић, Милован Вржина,
Драгутин Минић

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатуре

Миланко Каличанин, Краљево

Валентин Дружињин, Украјина

б) хомореска

И награда „Кривци“, Слободан Трифковић

КРИВЦИ

Влада је немо и једногласно усвојила извештај који су заједнички поднели министар привреде и министар полиције ДРБЗ (Демократска Република Балканска 3).

Балканска 3 је била једна од многих државица, величине Андоре или Монака, насталих на подручју Балканског полуострва, у трећем кругу сецесије. У овом тренутку земља се суочавала са великим унутрашњим проблемима.

Извештај је садржао поразне податке, који су иначе били опште познати, али овде на највишем месту, поткрепљени јасним чињеницама, изгледали су стравично. Реч је била о криминалу о привреди, или тачније, како је извештај показао, о привреди криминала. Са проблемом се млада државица сусрела већ приликом свог настанка, и ово је једна од безброј седница посвећених његовом решавању... Донесене су многобројне мере и уредбе, често су мењани и закони, све у циљу контроле ове по државу веома опасне немани. Мере су у почетку давале добре резултате, али је привредна мафија показала невероватну живавост и прилагодљивост новим условима.

Последња мера, која је неко време у пракси добро функционисала, донесена је на предлог министра полиције. Он је детаљно разрадио опробани полицијски метод по коме се непријатељ најбоље контролише изнутра, па су у многе организације криминалаца убацили своје људе, веште и способне полицајце, од којих су неки у новим структурама почели јако добро да напредују. Тиме је био постигнут циљ. Влада је имала под својом контролом све привредне токове, илегалне исто као и легалне.

Изгледало је да је проблем дефинитивно решен на опште задовољство. Како се привредни криминал са развојем друштва све више ширио, било је нужно убацивати све више и више полицајаца у редове непријатеља који разара привредно ткиво земље. Тако је то трајало неко време, привредни криминал се ширио али се адекватно ширила и мрежа полицајаца која је то изнутра пратила. Влада је на тај начин могла да благовремено интервенише одговарајућим мерама па је и буџет углавном био напуњен према потреби. Процеси су ишли очекиваним токовима, све док се министар полиције није почео жалити да му понестаје људи, јер као мала земља, Балканска 3 у том погледу није располагала неограниченим ресурсима.

Врхунац је настао сада, када је у извештају министар признао да због великог броја полицајаца који су убачени у привредно подземље, почиње да губи контролу и над својим људима, па више не може да буде сигуран да ли они увек раде за њега. Настао је мучан тајац, чињенице су биле необориве и све што су могли да ураде остали министри је да забринутих лица дигну руку, усвајајући извештај о стању. Над забринутим скупом лебдело је тужно питање компетентности; кога они у ствари представљају, чиме у ствари владају?

Министар председник је несигурним гласом отворио дискусију тражећи одговор на питање: Шта да се ради? ; али је тешки мук прогутао његове речи. Нико се није јављао за реч. Чекали су ћутећи ни сами не знајући шта чекају.

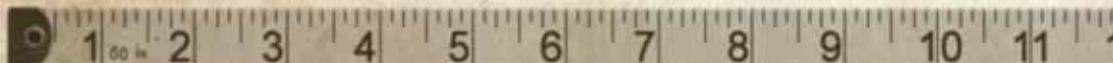
Тада се изненада за реч јави министар правосуђа. Сви се окренуше ка њему, као према спасиоцу. „Господо“, проговори он, „у тешким ситуацијама треба погледати истини у очи. Имамо огромну масу која се неоправдано обогатила, тако да она сада представља већину у нашој малој земљи. Немогуће је покретање судских поступака против толике масе криминалаца. Такође, морамо водити рачуна и о томе да влада увек треба да заступа интересе већине. Ми имамо један мањи број грађана који су неоправдано сиромашни. Наш проблем нису богати, већ управо ови неоправдано сиромашни. Да су се они за себе више борили ситуација данас не би била овако тешка. Они су међутим чекали да им се за права избори неко други. Због тога су криви и треба да одговарају пред лицем правде. Предлажем да покренемо судске поступке против њих“.

Са лица министара одједном склизну сенка забринутости, у просторији се осети олакшање. Проблем више није изгледао нерешив. Просто је невероватно како су прави кривци успели да се толико дуго прикривају, и да то нико не примети.

в) афоризам

И награда, Вук Глигоријевић

***Сведени смо на разумну меру. Мањи смо од маковог зрна.**

г) скеч

/ награда „Љубав нема краја“, Тимошенко Миросављевић

ЛИЦА: ОН, ОНА

ОНА: Драги, шта радиш?

ОН: Читам.

ОНА: Да ли ме волиш?

ОН: Да.

ОНА: Да ли ме више волиш него пре?

ОН: Више.

ОНА: А колико више?

ОН: Драга, читам.

ОНА: Ти, значи, не можеш одједном да радиш две ствари?

ОН: Како то?

ОНА: Да ме волиш и да читаш?

ОН: То су три ствари.

ОНА: Како сад то: три ствари?

ОН: Да те волим, да читам и да ти одговарам.

ОНА: То су две ствари.

ОН: Три.

ОНА: Добро, а колико ме волиш?

ОН: Много више. ОНА: Јел више него да читаш?

ОН: Волим да читам.

ОНА: Значи: ти ипак не можеш две ствари. И да ме волиш и да читаш?

ОН: Три ствари.

ОНА: Добро, три ствари. Значи: не можеш?

ОН: Могу.

ОНА: А јел више мене волиш или више волиш да одговараш?

ОН: Не волим да одговарам.

ОНА: А волиш да читаш?

ОН: Волим.

ОНА: А јеси ли пре више волео мене или да читаш?

ОН: Више сам волео тебе.

ОНА: А не да одговараш?

ОН: Не.

ОНА: А сад више волиш да читаш?

ОН: Не.

ОНА: Значи, ипак мене више волиш?

ОН: Да.

ОНА: Али волиш и да читаш?

ОН: Волим.

ОНА: Једино не волиш да одговараш?

ОН: Не волим.

ОНА: Онда је најбоље да мене волиш и да читаш?

ОН: Да.

ОНА: Онда ја нећу да те питам да ли ме волиш?

ОН: Немој.

ОНА: Али, како ћу знати да ли ме волиш?

ОН: Волим те.

ОНА: Да, али ако би те ја питала да ли би оставио мене или књигу, шта би ти одговорио?

ОН: Ништа.

ОНА: Како ништа?

ОН: Па не волим да одговарам.

ОНА: Знам. Али мене волиш?

ОН: Волим.

ОНА: Ако ме волиш ти мораш да ми одговараш?

ОН: Да.

ОНА: А како ћеш да одговараш кад читаш?

ОН: Тешко.

ОНА: Па онда треба нешто да оставиш?

ОН: Треба.

ОНА: А што не би оставио читање?

ОН: Не могу. Волим да читам.

ОНА: Али волиш и мене?

ОН: Волим.

ОНА: Добро, ако не волиш да одговараш, онда то остави?

ОН: Оставићу.

ОНА: Али када?

ОН: Па кад престанеш да ме питаш?

ОНА: Али, како ћу знати да ли ме волиш?

ОН: Волим те.

ОНА: Да ли ме више волиш него пре?

ОН: Више.

ОНА: А колико више?

ОН: Драга, читам.

ОНА: Ти, значи, не можеш одједном да радиш две ствари?

ОН: Како то?

ОНА: Да ме волиш и да читаш?

ОН: То су три ствари.

ЗАВЕСА

д) песма

Награда „Балканто” Душан Поп Ђурђевић

**БАЛКАНТО
ИЛИ
(с)лепо певање**

Филип(с) Вишњић то је тон без слике
Јефимију словом љубве хвале
дајте песму 'место филипике
оде су нас овде одржале

све одока зна да буде лепо
и Хомер му на то исто дође
веровасмо к'о и увек слепо
какав песник такве су и вође

Још многи ће доћи богом дани
а око њих кад' се писци сјате
да подробно буду опевани
ћоравог ће посла да се лате

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награда за животно дело – Новак Новак

За 4. **Витеза од Чарапаније** проглашен је Радивоје Бојичић

V
фестивал
1997.

Дете и права детета

V фестивал

Мирко Јовановић, председник Савета Фестивала

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

а) карикатура

- I награда*, Слободан Обрадовић, Београд
- II награда*, Јуриј Кособукин, Украјина
- III награда*, Дарко Дрљевић, Колашин
Александар Блатник, Ниш

б) стрип

- I награда*, Миодраг Величковић, Лесковац
Зоран Давинић, Власотинце
- II награда*, Алекса Гајић, Земун
- III награда*, Драган Перић, Београд
Драган Лазаревић, Београд
Бождар Миљковић, Београд

в) афоризам

- I награда*, Александар Новаковић, Београд
- II награда*, Раша Папеш, Крагујевац
- III награда*, Владислав Влаховић, Подгорица

г) скеч

- I награда*, Зоран Давинић, Власотинце
- II награда*, Димитрије Јовановић, Краљево
- III награда*, Анђелко Ердељанин, Нови Сад

ГОДИНА 1997.

ТЕМА: ДЕТЕ И ПРАВА ДЕТЕТА

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура, стрип
- б) писана форма (афоризам, песма, скеч, кратка прича)
- в) смешна фотографија „виц-блиц“

БРОЈ РАДОВА

Укупно 2500 радова из земље и света

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Љубивоје Ршумовић, председник
2. Анастас Нешић
3. Александар Клас
4. Југослав Влаховић
5. Ранко Гузина
6. Радивоје Бојичић
7. Бане Јовановић
8. Петар Лазић
9. Радослав Савић
10. Горан Ратковић
11. Зеферино Граси
12. Горан Ћеличанин
13. Иван Пудло

Округли сто у Трајал корпорацији поводом Фестивала.
Поздравна реч Милутина Левића, генералног директора

д) песма

I награда, Драгиша Павловић Расински, Крушевац

II награда, Раде Медић, Темерин

III награда, Митар Митровић, Нови Београд

ђ) кратка прича

I награда „Пуј пике-не важи“ Зоран Божовић, Београд

II награда, Драган Рајичић, Крагујевац

III награда, Ненад Ристановић, Ужице

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Слободан Обрадовић, Београд

Министарка у Влади СРЈ, Маргит Савовић, додељује награду Слободану Обрадовићу

г) скеч

! награда „Патент“, Зоран Давинић

ПАТЕНТ

I: Је ли ово Бири за патенте?

II: Јесте!

I: Хоћу да пријавим патент!

II: Само изволите! Где вам је?

I: То сам ја!

II: Ви сте патент?

I: Ја! Пишите: не примам плату годину дана, а радим и даље!

II: Хм...

I: Не једем три месеца, а још сам жив!

II: Па...

I: Чекајте! Туку ме пендрецима у леђа и главу два месеца, а није ми ништа!

II: Већ виђено!

I: Није, има још једна ствар...

II: Која?

I: Нисам Србин!

Душан Зупан, директор *Танјуг*-а уручује награду Расинском

д) песма

! награда, Драгиша Павловић Расински

ЕПИТАФ АЛЕКУ МАРЈАНУ

Стани, путниче! Полако, лафе!
Читај, бре, мало и ове епитафе,
који потичу из времена древна,
као прастара врста књижевна,
којом су се бавили Срби исконски,
још док су радили сезонски
у царству Угарске и Рима,
мајку им мајчину и њима!
Некада су људи имали еснафе,
који су писали епитафе,
а на данашњој књижевној писти
у моди су само мемоаристи,
и писци што се баве политиком.
Зар горе стварно није јасно ником,
да је смрт човеку животно питање,

а све друго споредно, више-мање.
Док сам ја међу живима битисао,
ја сам те епитафе много писао,
била ми је душевна храна,
да пишем „Алеју пеликана“.
Сада, док седим у овој тмини,
и хватам бесне глисте по глини,
стално ме нешто копка и тера,
да се и овде прихватим пера,
да будем писац епохе нове
ил' неки дописник из земље ове.
Ал'ако већ треба да се пише,
ја бих, ипак, волео највише,
то ми некако лежи у грудима,
да пишем епитафе живим људима.

ђ) кратка прича

И награда „Пуј пике - не важи“, Зоран Божовић

ПУЈ ПИКЕ – НЕ ВАЖИ

Упознавши се с прелиминарним резултатима избора, градоначелник слеже раменима и мирно рече:

- Па добро, нек им буде. Нека виде да власт није сласт. За три месеца ионако ће се завадити и уплаткати. Секретар, који није очекивао овакву хладнокрвност, збуњено је чупкао накомстрешене бркове.

-А ми? Шта ћемо ми за то време радити?

- Пецаћемо рибу на Кривој реци и играти преферанс код Аце воденичара.

Секретар се кисело осмехну и после краћег снебивања, одлучи да отвори карте. У политици нема места за колебљиве и болећиве, опстају само одлучни и бескрупулозни. Треба одмах уложити приговор и Суд ће поништити изборе на свим проблематичним местима. Ствар је проста као пасуљ, довољно је да он, градоначелник, каже: пуј пике – не важи! Све остало је његова брига.

Градоначелник уплашено одмахну главом и испружи руке као да се брани од невидљиве лопте. Не, не, то не долази у обзир. Он је одлучио да се повуче и већ мерка штап за пецање.

Тај дан градоначелник ће памтити док је жив по дуготрајним и непријатним разговорима са сарадницима, који су сви одреда тражили да се избори понове. Једва је дочекао вече и чим је ушао у кућу, окупио је породицу да се изједа. У зао час! Први га је напао син. Све до данас он је мислио да је његов отац најпапетнији, најспособнији и најхрабрији човек у граду, а сад одједном види да је јајара и да се предаје без испалењеног метка. Подигавши прст у знак упозорења, он значајно додаде:

-Размисли добро! Чим ти сиђеш с власти, мене ће избацити из тениске репрезентације и из тениса уопште! Као гузоњин син, ја сам атракција за све организаторе, ако ти зглајзнеш, сви ће ме заборавити. И спонзори ће ме напустити. Будимо реални!

- Нема зла без добра – подсмешљиво примети отац.

- Можда ћеш онда завршити студије и постати угледан адвокат.

Суочен с толиким неразумевањем, син беспомоћно рашири руке и немо погледа у сестру. Она угаси пикавац и суво се накашља. Признала је да није ни сањала да јој је отац тако малодушан. Браца је у праву, треба се борити. Борећи се за себе, он се бори и за њу и њену будућност. Захваљујући њему, она има свог фризера, своју кројачицу, свог шофера, свог масера, свој имиџ и своје обожаваоце. Поћутавши неколико тренутака, она погледа у оца, па додаде, наглашавајући сваку реч:

-И нисам само ја у питању, у питању су и моја деца, твоја унучад. Ако ти будеш на власти, и њих ће друкчије гледати и дочекивати, лакше ће се пробијати кроз живот и, природно, више ће постићи. Разумеш?

После вечере, разговор је настављен у још оштријем тону: размењене су многе оптужбе, пало је и доста тешких речи. Тачно у поноћ градоначелник је прекинуо расправу и привукао телефон. На његовом уморном и смркнутом лицу јасно се могла прочитати порука за секретара: пуј пике – не важи! Међутим, било је касно. Разочаран градоначелниковим држањем, секретар је оверио изборне резултате и пожурио да се прикључи опозицији, која је већ увелико делила кабинете, фотеље и секретарице.

Бивши градоначелник сада се може видети на кривој реци, с удицом у руци, или у кафани Код воденичког точка, за картарошким столом. На питање: како је, градоначелниче? – одговара кратко: никад боље! – и при том се обично широко осмехне и куцне прстом о сто. Само кад се пред кафаном заустави општински мерцедес са затамњеним стаклима, лице му се смрачи, очи замагле, а грло стегне. Тада је најбоље не питати га ништа.

НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗА ОД ЧАРАПАНИЈЕ, КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА

Награду за животно дело добила је Радмила Савићевић.

За 5. *Витеза од Чарапаније* проглашен је Љубивоје Ршумовић.

Специјална награда најбољем страном учеснику: Јордан Попов, уредник „Стршела“, Бугарска

Љубивоје Ршумовић

Радмила Савићевић и Драган Јовановић, председник СО Крушевац

Саша Петронијевић и Злата Петковић, водитељи

Љубивоје Ршумовић и Радмила Савићевић

VI
фестивал

1998.

Жедна планета -
Кап чисте воде

VI ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 1998.

ТЕМА: ЖЕДНА ПЛАНЕТА – КАП ЧИСТЕ ВОДЕ

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура, стрип
- б) писана форма (хумореска, песма, афоризам)

БРОЈ РАДОВА

Карикатура и стрип: 11 земаља, 54 аутора

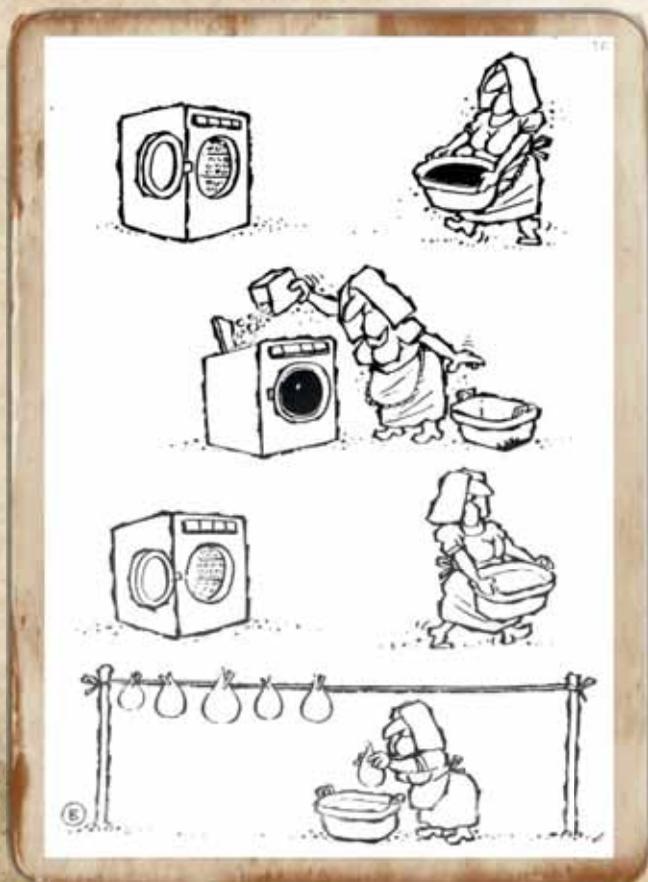
ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Ранко Гузина, председник
2. Анастас Нешић
3. Љубивоје Ршумовић
4. Југослав Влаховић
5. Александар Клас
6. Зеферино Граси
7. Радивоје Бојичић
8. Радослав Савић

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

I награда, Бранислав Обрадовић, Ваљево

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

а) карикатура

I награда, Бранислав Обрадовић, Ваљево
II награда, Владимир Казаневски, Украјина
III награда, Александар Блатник, Ниш

б) стрип

I награда, Јован Прокопљевић, Земун
II награда, Ристо Банић, Београд
III награда, Милета Мића Милорадовић, Крагујевац

в) хумореска

I награда, Милован Вржина, Београд
II награда, Негован Марковић, Крагујевац
III награда, Анђелко Ердџанин, Нови Сад

г) песма

I награда, Предраг Трајковић, Јагодина
II награда, Драган Матејић, Крушевац
III награда, Душко М. Петровић, Београд

д) афоризам

I награда, Владислав Влаховић, Подгорица
II награда, Милан Р. Симић, Велика Плана
III награда, Саво Мартиновић, Нови Београд

б) стрип

I награда, Јован Прокопљевић, Земун

в) хумореска

I награда „Наопака прича или Све је то народ позлатио“, Милован Вржина

НАОПАКА ПРИЧА ИЛИ СВЕ ЈЕ ТО НАРОД ПОЗЛАТИО

Било је то, ако се не варам, одмах прве године након рата у којем нисмо учествовали... Ударили пролеће усред зиме, цвет оруменио и обелио воћке у дворишту Завода за медицинску рехабилитацију инвалида свих категорија, а у њему право велико спремање.

Пронела се, наиме, вест да ће их посетити високи владини функционери. Лекари само лете, сестрице трчкарају око њих, нешто се дошаптавају, дописују, одобравају једни другима...

Ми, обични болесници, из сплета разних околности, необичних ратних догађаја у којима, за разлику од нас они нису учествовали, видимо да се нешто спрема, али још увек не знамо своју улогу у свему томе.

Кад Радовану, у неко доба, променише протезу на доњој нози коју му је разнела мина, па уместо његове коју су му донели некакви хуманисти, доби неку окраћалу и похабану, знали смо да ће се догодити нешто веома важно. Узалуд се бунио Радован. А још кад су и инвалидска колица неким од нас заменили неким шкрипаном и расклиматаним, одлучили смо да протестујемо код једног, нама се чинило, финог медицинског техничара.

Он само слегао раменима, замолио нас да се не бунимо превише и не мислимо о томе, а да ће он видети о чему се ради. У међувремену, онима којим су имали пар штака, одузета је по једна, онима као што је био Јован Благојев, без обе руке што је остао, јер је бомбу која му је убачена у кућу рукама понео да избаци напоље док не експлодира, али је, како каже, малкице закаснио; е, њему, који је за пола године десном ногом држећи оловку већ савладао сва слова па пише кући писма и шалећи се говори да, кад то може она Американка, може и он – иако је Србин.

Њега су фино замолили, а и нас друге, да о томе ништа не говоримо. Ни међу собом, ни пред неким непознатим људима који у посету долазе тражећи своје најближе.

Корпе крај клупа у болничком парку биле испражњене, бетонске стазе почишћене; само су се, јутрос ваљда пале латице, ко снег белеле испод процветалих бресака, једне шептелије у дну дворишта.

Тек када је дошла друга смена, знали смо о чему се ради. Високи владини функционери посетиће овај Завод. Одлучили смо да их дочекамо. Тачније, да увежбамо дочек. И то, богами, од саме капије па до болесничких соба.

Кренусмо одмах после ручка.

Након три сата вежбања, нисмо били задовољни. Није ишло; једни су губили оријентацију седећи у инвалидским колицима, другима су сметала ортопедска помагала трећи нису знали да аплаудирају кад се да знак...

Већ се и смркло, а дочек није увежбан, а назад се више није могло. После вечере наставили смо поново. У мраку, неки су се сударали колицима, други су закачињали неким штаке, било је падова и нових ломова патрљака од руку, или ногу... Целе ноћи су нас превијали и збрињавали нам ране, стављали лонгете и гипсове.

Али, чим је свануло, као да смо на повреду и заборавили. Изашли смо одмах после доручка, и свако је заузео своје место дуж бетонске стазе која је од капије водила до улаза у Завод.

Они што су слабије аплаудирали, вежбали су. И, већ увежбали!

- Што их нема? Нервозно је говорио управник Завода, бацајући поглед на сат.

- Их, сад ће они, само што нису. Далек је то пут, господине управниче – тешила га је главна сестра.

- Али, већ је десет! – говорио је Управник и извиривао кроз капију низ пут.

Инвалиди су се играли са сенком, које су постајале све краће и здепастије како се ближило поподне.

Биле су им смешне њихове штаке, точкови од колица сенке руку без шака, ноге без протеза...

Прошло је подне.

- Да им се није десило нешто у путу? Запита Јован Благојев.

- А шта би могло да им се деси, побогу, човече? пита Управник.

- Па, шта ја знам, какав гумни – дефект, неки судар...- наставља Јован

- Ајде, богати, помери се с' места!- сујеверно ће Управник

- А да није тај министар поднео оставку? – запита Радован. – Синоћ нисам гледао Дневник, можда је...

- Није! Сигурно није! Не одлазе министри данас тек тако! – добаци неко.

Сад више за ручак није било, времена, јер се могло догодити да дођу сваког часа а да им се изнесе нешто, па да жваћу, не би имало смисла...

Око пола четири техничар Ђорђевић, као без душе, утрча и, још с' капије, викну:

- Иду! Нешто иде!

- Они су! Нема ко други! – као за себе ће Управник. Ми се поново доведосмо у какав ред за дочек.

Стаде црна лимузина, а изађе висок младић, залупи врата и погледом тражећи неког прелете преко нас. Управник се следи. Из шпалира ка њему крену млада медицинска сестра, нешто му шапну, пољуби га, и он се окрену, седе у ауто и оде...

Управник отпљуну, а ми се поново раштркасмо. Крчала су нам црева од глади, некима су прокрвариле ране од синоћ, ударило сунце са запада у очи, чиме да их законе они без руке? Жмиркамо тако, ни сенке нам више нису интересантне, дугачке су и танке, ништа... У собе бисмо, на кревете, ноге да прекопимо, усне да овлажимо водом...

- Њима мора да се нешто десило! – опет ће Јован Благојев. – Само, шта?

- Е, ти га, вала... заусти Управник.

У том тренутку га пресече глас оног истог техничара који, скачући са бицикла у покрету, још задихан, умало се сав не поломи, рече:

- Иду! Они су, сигурно, видео сам их са бицикла својим очима...

Ми се сви, брже боље, доведосмо у шпалир. Убрзо се заустави десетак црних лимузина. Из њих поискакаше возачи и поотвараше врата, из којих изађоше уважени високи гости. Управник их поздрави, рукова се са њима, па прођоше кроз шпалир што су брже могли. Ми смо аплаудирали, аплаудирали... а они су се нешто дошаптавали међу собом са Управником, људима из региона, општине, Завода...

Кад је и последњи од њих нестао иза улазних врта, и сунце је зашло за ограду око болничког дворишта.

- Хвала богу да им се ништа није догодило! – рече Јован Благојев.

- Још само нам је тако нешто требало, на све ове муке – додаде Радован

- Има Бога, људи, кажем ја вама... – добаци неко из полумрака, док смо се како је ко знао и умео враћали у своје собе, кревете... У свој мир.

г) песма

И награда, Предраг Трајковић

КАКО ЈЕ ЖИКА КОМУНАЛАЦ, ОСЛАЊАЈУЋИ СЕ НА ОСНОВНЕ ПРИНЦИПЕ ДРУШТВЕНЕ САМОЗАШТИТЕ, ПОКУШАО ДА СПРЕЧИ САМОУБИЦУ

Шта је, буразеру, ти би главачке
на хладни бетон да ломиш врат.
Пошло ти нешто наопачке
и ти из места на осми спрат.

А која жена не вара мужа?
постоји друга, пета, стота,
тачно је да си превише ружан,
но мушком и није битна лепота.

Не можеш оно, па се секираш,
па то и није нека мана:
што да се око секса нервираш,
постоји друштво, пиће, кафана.

Никад алкохол ниси пио?
тад узми књиге, па читај, хајде,
ниси ни писмен, а што би био,
ко је од писмених видо вајде?

За спорт не мариш, коцку не умеш,
мотику одлучно избегаваш,
ТВ и биоскоп не разумеш,
а досадило ти је да спаваш?

Сачекај, молим те, бар пет минута,
у два сам готов и кући бегам,
а онда скачи и сто пута,
јер плочник чисти мој колега.

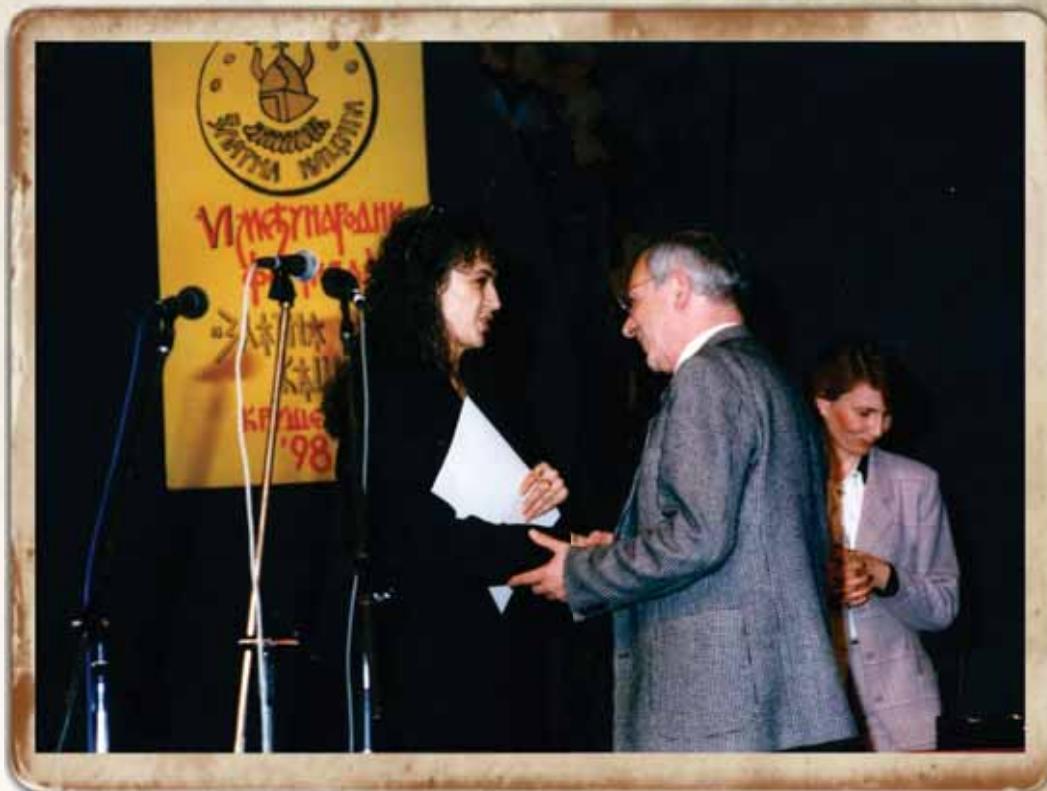
д) афоризам

И награда, Владислав Влаховић

- * ЗАТО ШТО ИМАМО РАМПУ, НЕМАМО ТРИЈУМФАЛНУ КАПИЈУ.
- * У ТОКУ ПОПИСА ЛИЧНЕ ИМОВИНЕ ОТКРИЛИ СМО КО ЈЕ ВЛАСНИК ДРЖАВЕ.
- * СКОРО ПОЛОВИНА ГРАЂАНА СУ СРБИ. НА ТОМЕ СУ НАМ ЧЕСТИТАЛИ ЧАК И НЕМЦИ.
- * НАШЕ СКУПШТИНЕ СУ СТАЛНО АКТИВНЕ, ИЛИ ЈЕ У ТОКУ ЗАСИЈЕДАЊЕ ИЛИ ОПСИЈЕДАЊЕ.
- * И ПРЕКО НАС ЈЕ ПРОШЛО НЕВРИЈЕМЕ, АЛИ НИЈЕ ИМАЛО ШТА ДА ОПУСТОШИ.
- * СВИЈЕТ НЕМА ВОЉУ ЗА СЕКСОМ, КОЛИКО СЕ МИ ПОТУРАМО.
- * ТРЕБА ГРАДИТИ БРЗЕ ПРУГЕ. ВАЉАЋЕ БЈЕЖАТИ.
- * НИШТА НЕ МИЈЕЊА САЗНАЊЕ ДА СУ НЕСПОСОБНИ. НАЈБОЉЕ СМО ИЗАБРАЛИ.
- * ГЂЕ НЕ СМИЈЕШ РЕЋИ НАША СТВАР, РЕЦИ ОНА СТВАР.
- * ДА НАМ ЈЕ, ДА ПРВУ ДАМУ ВИДИМО ПОСЛЕДЊИ ПУТ.

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награду за животно дело добио је Властимир Ђуза Стоиљковић

Јасмина Рогановић, заменик председника ИО СО Крушевац
уручује Ђузи Награду за животно дело

За 6. Витеза од Чарапаније проглашен је Ранко Гузина

Специјалну награду за најчарапанскију карикатуру добио је Никола Оташ из Београда

Специјалну награду за песму добио је Митар Митровић, Нови Београд

Састанак Организационог одбора Фестивала

Рада честита Ђузи

VII
фестивал
1999.

Нови светски
поредак

VII фестивал

ГОДИНА 1999.

ТЕМА: НОВИ СВЕТСКИ ПОРЕДАК

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура, стрип
- б) писана форма (хумореска, песма, афоризам)

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура и стрип: 147 радова из 5 земаља
- б) писана форма: 134 рада

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Анастас Харди Нешић, председник
2. Александар Баљак
3. Милован Вржина
4. Бранислав Обрадовић
5. Александар Клас
6. Ранко Гузина

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

ЖИРИ ЈЕ ОДЛУЧИО ДА СЕ ТЕ ГОДИНЕ НЕ ПРОГЛАШАВАЈУ ПОЈЕДИНАЧНЕ НАГРАДЕ. ПРИЗНАЊЕ ЈЕ ОДАТО СВИМ УЧЕСНИЦИМА КОНКУРСА.

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награду за животно дело добио је Бата Паскаљевић

За 7. *Витеза од Чарапаније* проглашен је др Зоран Божовић

VIII
фестивал
2000.

2000-та година

VIII ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 2000.

ТЕМА: 2000-та година

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) писана форма (афоризам, прича, песма, пародија)

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура: 214 радова, 74 аутора, 17 земаља
- б) писана форма: 3670 радова

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

За карикатуру:

- 1. Ранко Гузина, председник
- 2. Горан Ратковић
- 3. Горан Ћеличанин

За писане форме:

- 1. Анастас Харди Нешић, председник
- 2. Милован Вржина
- 3. Миланка Милосављевић

За дечји конкурс:

- 1. Зорица Гајић, председник
- 2. Ивко Михајловић
- 3. Братислав Алексић

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

а) карикатура

- I награда*, Дарко Дрљевић, Колашин
- II награда*, Шпиро Радуловић, Београд
- III награда*, Лазар Средановић, Бока Которска

б) афоризам

- I награда*, Нинус Несторовић, Нови Сад
- II награда*, Драган Огњановић, Прокупље
- III награда*, Владислав Влаховић, Подгорица

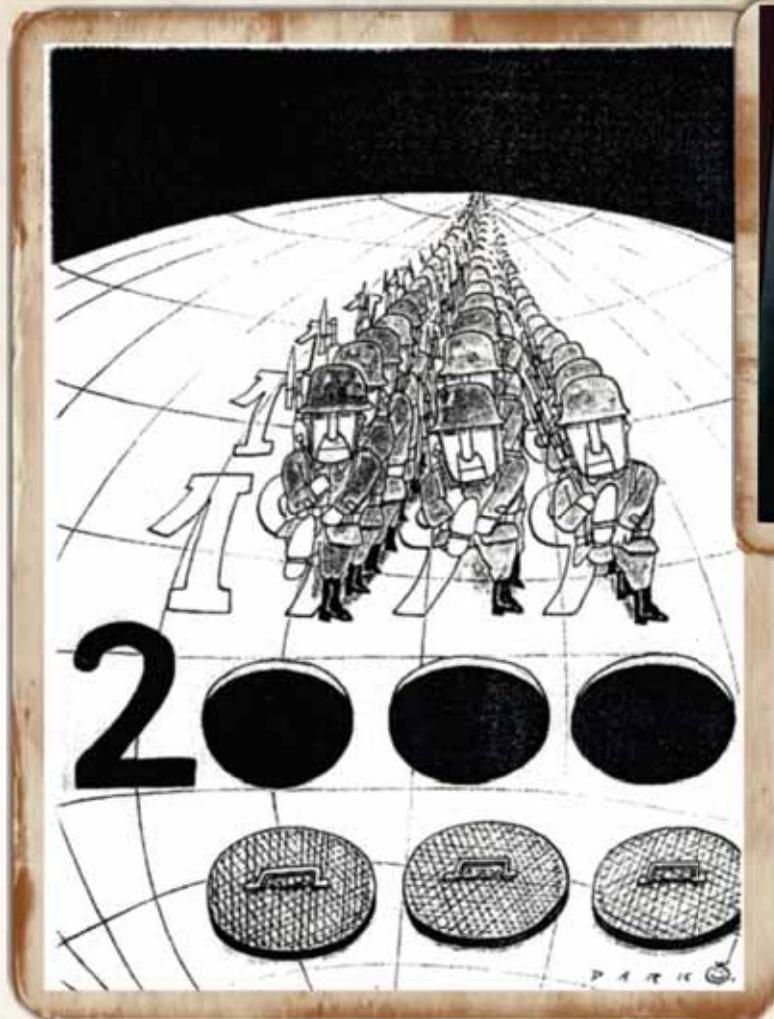
в) остале писане форме

- I награда* за причу „Бицикл“, Раша Папеш, Крагујевац
- II награда* за песму „Балкански шпијун“, Душан Поп Ђурђевић, Нови Сад
- III награда* за пародију „Санта Марија де ла Салуте“, Драгиша Павловић, Крушевац
- III награда* за песму „Напредак“, Растко Закић, Београд

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

1 награда, Дарко Дрљевић, Колашин

Дарко Дрљевић и министар Чедомир Мирковић

б) афоризам

1 награда, Нинус Несторовић

***АПЛАУДИРАМ НА ЈАВНИМ СКУПОВИМА.
НАПЛАЋУЈЕМ САМО РУКЕ!**

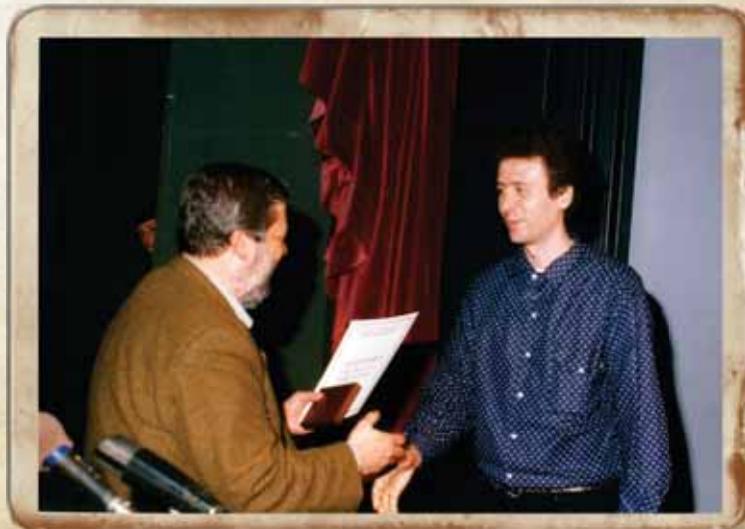
* На пецање сам понео удицу и динамит,
па шта упали.

* Тек на ивици провалије увидео сам да и
мене има ко да гура.

* Ја сам поштен човек. Не сећам се кад
сам задњи пут Нешто украо.

* Скините сувишан килограм!
Решите се мозга!

Крсто Крстев, уредник *Стршела* из Бугарске, уручује награду

в) остале писане форме

И награда за причу „Бицикл“, Раша Папеш

БИЦИКЛ

Као мали имао сам тротинет, али сам већ тада чврсто одлучио да једнога дана, када одрастем, купим себи бицикл. Због тога сам годинама радио, мукотрпно штедео сваки динар, белог дана нисам видео, одрицао се свега и, ево, већ после две-три деценије, успео сам. Купио сам га! Па, када дође викенд, ја га снесем са двадесетдругог спрата, јер лифт не ради, седам на сиц и ставим леву ногу на педалу. А срце ми пуно, мислим да ћу да полетим. Још само да запалим цигарету, али нисам ја никада пушио, јер да сам пушио, купио бих ја бицикл мало морген. Мој бицикл је толико здрав да би му пушење било само штетно. Пролазе ципови, јуре она турбо кола са затамњеним стаклима, али ја слушам шта прича свет - ено га опет онај са бициклом! – говоре.

Кад, ево ти деце! – Чико, може један круг? – питају.

-Пењите се! – кажем им весело. Деца су дивна. Она су наша будућност. Лепо је, када већ имаш бицикл, да сместиш ту негде и будућност. Нека ти буде при руци, да ти се нађе. Ето и комшија! Пензионери питају: Мајсторе, можемо ли и ми?

- Ајде комшије, смештајте се! – одговарам. Сачекали хлеб, млеко, уље, били код лекара. Нека се старост мало релаксира. И то је будућност сваке младости. Заслужили су. А и избори ће ускоро, нека мало проветре главе, јер ваља им опет гласати за најбоље. Кад, ево и мајки, ту су и очеви: Комшија, ако би...

-Како да не. Ускачите! Кога ту нема! Пекара, столара, рудара, па и професора, и понеки стидљиви доктор се пење. Нека, нека се провозају, нека се за викенд проведу.

- Јесмо ли сви ту? – питам гласно да надјачам дечију галаму.

- Јесмо! Полазимо! И покрећем педале. Још пустим транзистор. Народњаци на најпопуларнијем новокомпонованом каналу. Жеље, честитке, поздрави само пиче! Слуша мој народ, пева у хору, весео, радостан. Пролазимо мимо света пажљиво, опрезно да нам се нешто не деси. Гледамо около, зелене ливаде, небо плаво, пред нама пут јасан крај потока води, што се у реку улива, река у море хита. Природа је дивна, поштује своје законе.

-Чико, ми смо гладни! – кажу деца. – И ми! И ми! – додају остали. – Води нас у народну! – договорено! – кажем им. Тамо је један казан. Сви кусају. Пензионери су презадовољни, деца мљацају умазаних образа, пролетери ускачу на упражњена места, професори и директори стали у ред за репете. Напунисмо стомаке. Идемо даље! А све нас ухватила дремка. И враћамо се.

- Хвала комшија! Било је дивно! – захваљују пензионери и отварају карту града са обележеним самоуслугама, па одлазе да ухвате још неко кило зејтина и шећера. Деца се уз писку растрчала кућама. Ја бицикл на раме па на двадесет други. Просто летим од задовољства. Но, када би ми у другој фази поправили лифт...

Радмила Јовановић и Раша Папеш

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награду за животно дело добио је Андреја Златић.

Андреја Златић и Милоје Михајловић, председник СО Крушевац

За 8. *Витеза од Чарапаније* проглашени су
Добрица Ерић,
Sarlis Crissantes – градоначелник Крфа и
др Драган Мандарић.

Специјална награда – Михаел Марчак, Чешка

Добрица Ерић и Анастас Нешић

Отварање изложбе

Чедомир Мирковић, Савезни министар за међународну културну и научну сарадњу, отвара Фестивал

IX
фестивал
2001.

Озонска рупа

IX ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 2001.

ТЕМА: ОЗОНСКА РУПА

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) писана форма (афоризам, прича, песма, пародија)

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура: 299 радова, 139 аутора, 33 земље
- б) писана форма: 99 аутора из СР Југославије и 4 земље света

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Горан Ћеличанин, председник
2. Дарко Дрљевић
3. Анастас Харди Нешић
4. Драган Матејић
5. Никола Оташ
6. Ивко Михајловић
7. Никола Ангеловски
8. Милан Алашевић

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) карикатура
 - I награда*, Роберто Мангоси, Италија
 - II награда*, Наташа Костовска, Македонија
 - III награда*, Мухамед Ђерлек, Нови Пазар

ДИПЛОМЕ:

1. Ле Јунг Ин, Кореја
2. Миланко Каличанин
3. Ракуел Орзуј, Уругвај
4. Флоријан Дору, Румунија
5. Игор Смирнов, Русија
6. Мића Милорадовић
7. Паоло Диплонте, Италија
8. Вјачеслав Бишев, Русија
9. Валентин Дружињин, Украјина
10. Лефат Пал, Иран
11. Ненад Карић

б) афоризам

- I награда*, Срђан Јовановић, Владичин Хан
- II награда*, Невен Шијаков, Нови Сад
- III награда*, Горан Докна, Београд

в) писане форме

- I награда*, за песму „Границе“, Анђелко Ердељанин, Н. Сад
- II награда*, за пародију, Рајко Мицин, Бор
- III награда*, за причу „Књига утисака“, Владислав Влаховић, Подгорица

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

I награда, Роберто Мангоси, Италија

б) афоризам
I награда, Срђан Јовановић

* ОВО ОВДЕ СУ МОЈИ КОРЕНИ.
ТИ ЈЕДИ НА ДРУГОМ МЕСТУ.

в) писане форме
I награда за песму „Границе“, Анђелко Ердељанин

ГРАНИЦЕ

Дуга бразда
родне оранице
пресечена
код неке границе.

На северу
на граници НАТО,
на западу
граница са братом.

Источне се
границе простиру
уз државе
партнерства у миру.

Доле, јужно,
кад оружје кресне,
границе су
сасвим неизвесне.

Може свако
свугде да нам уђе
(што је наше
ником није туђе)
преко мога
ограниченога
(баш је штета)
суверенитета

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награду за животно дело добио је Миодраг Петровић Чкаља.

За 9. *Витеза од Чарапаније* проглашен је Никола Симић.

Специјална награда *Rade Brka*
- Велибор Марјановић, Ваљево

Деда је рођен између два Балканска рата.
Отац између два светска.
А ни због мене се неће постидети.
Текст за пресловљавање

Водитељи, Наташа Шолак и Павле Пекић

Велибор Марјановић и Биса Савић

Анђелко Ердељанин

Отварање Фестивала
Братислав Ђокић,
потпредседник
СО Кршевац

Награда Роберту Мангосију

Ивко Михајловић и Срђан Јовановић

X
фестивал
2002.

S.O.S. Млеко

X ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 2002.

ТЕМА: S. O. S. МЛЕКО

КАТЕГОРИЈЕ

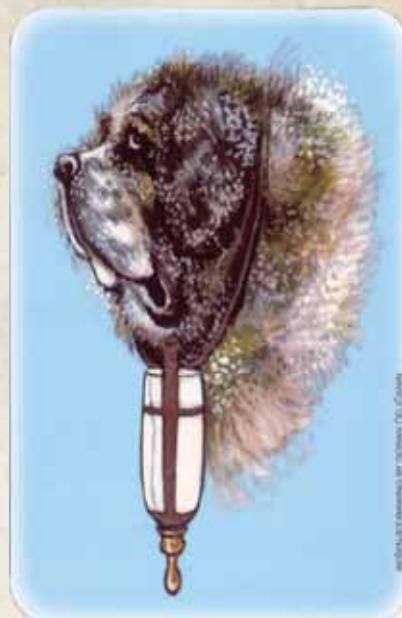
- а) карикатура
- б) писана форма (афоризам, прича, песма, епиграм)

IV БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура: 286 радова, 107 аутора, 25 земаља
- б) писана форма: 90 аутора, 1269 радова, 7 земаља

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

- 1. Југослав Влаховић, председник
- 2. Татјана Цанкова, Бугарска
- 3. Срђан Јовановић
- 4. Бранко Најхолд
- 5. др Ратко Божовић

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

а) карикатура

Златна кацига – Валентин Дружињин, Украјина

II награда – Бранислав Миљковић, Крушевац

III награда – Румен Драгостинов, Бугарска

ДИПЛОМЕ:

Мухамед Ђерлек, Нови Пазар (12 диплома)

б) писана форма

Златна кацига за причу „Сага о српском млеку“, Драгиша Павловић Расински, Крушевац

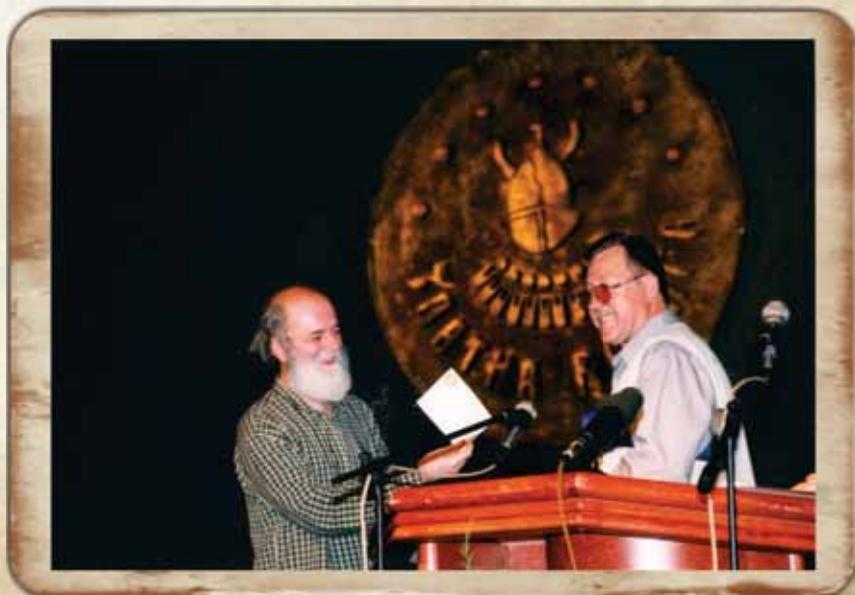
II награда за песму „Напредна песма“, Љиљана Крстић, Алексинац

III награда за афоризам, Павле Ађански, Београд

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна кацига,
Валентин Дружињин

Југослав Влаховић и
Валентин Дружињин

б) писана форма

Златна кацига за причу „Сага о српском млеку“, Драгиша Павловић Расински

САГА О СРПСКОМ МЛЕКУ

Млеко је пиће које Срби најчешће употребљавају. Нарочито кад им лекар забрани ракију и вино. У неким земљама света постоје фестивали у част ове благодарне течности. Код нас нема сличне манифестације, а и кад би је било на њој би се промовисало вино. Србин највише цени мајчино млеко. Више него и саму мајку. Кад Србину неко опсује мајку проради суд, али ако му неко опсује мајчино млеко, обавезно проради секира. Срби док су мали сисају мајку, а кад одрасту користе млеко краве, козе или овце. Мањи број њих кад одрасте сиса весла. Српско млекарство је до Другог светског рата било врло развијено. На основу неких ископина у облику земљаних карлица за млеко постоји

вероватноћа да је и сам Млечни пут некада пролазио кроз Србију. За време Другог светског рата српско сточарство, као главни ослонац млекарства, било је потпуно уништено. Прву краву музару на ослобођену територију после рата довео је друг Владимир Назор, а прву козу друг Ђуро Пуцар Стари. Ренесансу српског поратног млекарства делимично је умањила забрана коза од стране Јосипа Броза и покољ јагњади од стране Драже Марковића.

Данашње српско млекарство базира се, као и у већини других земаља, на гајењу крава. Због тога је ова животиња веома цењена у читавом свету. У Индији краву чак сматрају светом животињом. Код нас то није случај, али је познато да су Срби више пута неке своје волове покушавали да прогласе за свеце.

Српско млеко је веома квалитетно захваљујући, пре свега еколошки чистој сточној храни, али и веома чистој и здравој води са којом млекарница и млекације разводњавају млеко. А доливање воде у млеко је масовна појава код нас. Наводњавање земљишта нам је сасвим неразвијено, али нам је зато наводњавање млека на високом нивоу. Ово мешање воде и млека иде понекад до те мере да је дилема, да ли надлежност за млеко припада управи млекарне, или управи водовода.

У свету се непрестано чине научни покушаји да се добије кржава која ће давати што квалитетније млеко. Наши научници су на путу да пронађу краву која ће давати толико густо млеко, да ће пре музења морати да јој се даје неки разређивач. Холанђани тврде да ће кржава њихове најновије расе давати млеко у праху, а да ће се мусту - усисивачем за прашину. Американци, пак, у жељи да суштински побољшају течност која се добија од крава, покушавају да клонирају краву која ће давати Коца-колу. Ако им то заиста пође за руком, оде читаво човечанство у цурац.

Свет су често потресале разне несташнице млека. Једна од највећих је она из доба витезова Темпларског реда, коју једино можда надмашује ова наша недавна у време српских витезова Дугачких редова. Све своје несташнице могли смо да избегнемо да смо умели да муземо Запад или Исток. Нажалост, Срби кад год треба да се одреде за једно или друго, они се ухвате за нешто између. Тако смо досад више пута, уместо до користи, долазили до опипљивог сазнања каква је разлика између кравае и бика.

Од млечних производа Срби највише цене сир. Отуда и чувена српска изрека „Братство за братство, сирине за паре“. Сир представља основну српску понуду на трпези у свакој кући, у сваком ресторану, у свакој станици полиције, уз оно добро познато полицијско „Ђеш сира?“ Код нас се сир производи искључиво на традиционалан српски начин, помоћу маје. Зато неки Срби ваљда и јесу толико замајани.

У производњи осталих млечних производа прилично заостајемо.

Нарочито у производњи масла, што је сасвим апсурдно, с обзиром да Срби веома много мућкају.

Важан чинилац у српском млекарству представља и млеко од птице. Али њега засад може себи приуштити само мањи број Срба.

Остали ће још дуго морати да се задовоље овим обичним.

То јест, ако и њега буде довољно!

Драгиша Павловић Расински и Југослав Влаховић

НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ, КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА

Награду за животно дело добио је Миомир Мики Стаменковић.
За 10. Витеза од Чарапаније проглашени су Душан Ковачевић и Мира Бањац.

Душану Ковачевићу уручује признање Драган Грковић, начелник Одељења за друштвене делатности општине Крушевац

Беседа - Миомир Мики Стаменковић

Специјална награда *Rade Brka* – Драгољуб Миладиновић Дади

КАЈМАК, БРЕ БАТО

Зовем се Радиша Млекчић, родом из планинског села Сириште. По занимању сам свашта. Прво сам завршио средњу пољопривредну школу три разреда. Мало сам радио као курир у нашој сељачкој задрузи, али се она угасила због различитих мушки. Шта ћу, одем у Немачку на привремени рад од 25 година. Тамо се запослим код приватног фармера и лепо знапредујем. Радио сам и по 12 сати дневно, уместо воде пио као и Немци танко бело пиво, јео њихов ражени хлеб и јевтиније кобасице и пушио по паклу „Мораве“ коју сам куповао на штеке за време одмора у завичају. Тако сам уштедео добре паре, направио кућу у Сиришту. Ма, каква кућа! То ти је, брате, троспратни сеоски дом културе! Пошироко двориште, па направим два-три повећа обора, штале и повећу гаражу. Обезбедим се начисто. Нећу да се хвалим, али има и за унучиће.

Стакао ја тамо у Немачкој пензију, спреим се за повратак у Југу и одем у оближњи велики град. Мислим, ред је да се мало провеселим. Ишао ја тако по граду, успут попио по неко пиво и јео хамбургере, и онда ме стрефи ненадана срећа! Дођем пред једну повећу вишеспратницу, тамо се окупио свет. Отвара се нова робна кућа. У њој све, од игле до локомотиве! Задриго власник, сав срећан, узео одједном микрофон па рече: „Ко пронађе оно што нема у продаји овде добиће велику новчану награду!“ Нешто ми се пријео кајмак, дигнем руку и затражим једно кило. Газда забезекнут. Цео сат су претумбали све могуће рафове, фрижидере и остале сталеже, али кајмака нема, па нема! Даде он мени 5.000 марака. Тада ми сину идеја. Знаш шта ћу да радим у мом Сиришту. Присетим се како су моја баба Нола и мајка Вида сирили сирине, скупљале кајмак и правиле маслац. У Сиришту лепо организујем посао. Покупим фамилију и договорим се ко ће да ми продаје млеко, а и лично купим десетак сименталки за ону шталу. Отворим стару бачвару, у којој је баба Нола правила кајмак, а гаражу претворим у радионицу за сирење сира.

Запослим тако сву женску родбину на овим пословима, а мушки имали посао да развозе по пијацама и продавницама. Расцветало се посао. Кажем ти прави мед и млеко. Мед у кућу, а млеко у производњи и продаји. Највећи проблем, једно време, била ми је сурутка. Дам је свињама у обору, али неће ни да је лизну. Навикле на концентрате и кукуруз. И, ту једним потезом убијем две муве. Изашао закон да за раднике морам да обезбедим топли оброк, то јест, радни доручак. Од тада моји радници једу сурутку са удробљеним народним црним хлебом. Храна фина, пуна витамина и различитих минерала. Ено их, очију ми, пуцају од здравља! Нико неће ни да погледа млеко и сир, да им се не смучи! Што се тиче кајмака, моји радници нису оштећени. На моју крсну славу сваком раднику поклоним по чанче кајмака и по векну хлеба.

Ред је да се и они омрсе!

Витезови и Харди Нешић

Драгољуб Миладиновић Дади прима награду од Бисе Савић, супруге Радета Брке

Класово перо, Дарку Дрљевићу

Добитници награда

XI

фестивал

2003.

Олимпијада
1896-2004.

XI ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 2003.

ТЕМА: *Олимпијада 1896-2004.*

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) хуморно-сатирична књижевност
- в) стрип
- г) фотографија

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура: 203 рада, 85 аутора, 16 земаља
- б) писана форма: 48 аутора, 914 натписа (афоризам 836, прича 34, песме 42, епиграм 2)

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Кристи Топан, Румунија – председник
2. Слободан Симић
3. Душан Лудвиг
4. Ивко Михајловић
5. Александар Ајдановић
6. Никола Оташ

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) карикатура
Златна кацига, Јасек Frackiewicz, Пољска
II награда Бранислав Миљковић, Крушевац
III награда Шпиро Радуловић, Београд

ДИПЛОМЕ:

1. Мухамед Ђерлек
2. Јован Прокопљевић
3. Саша Димитријевић
4. Lksan Dwiono, Индонезија
5. Румен Драгостинов, Бугарска
6. Флориан Дору Карина, Румунија
7. Li Ru Tang, Кина
8. Tomek Woloszyn, Пољска
9. ИГОР ВАРТЧЕНКО, Русија
10. ЈУРИЈ КОСОБУКИН, Украјина

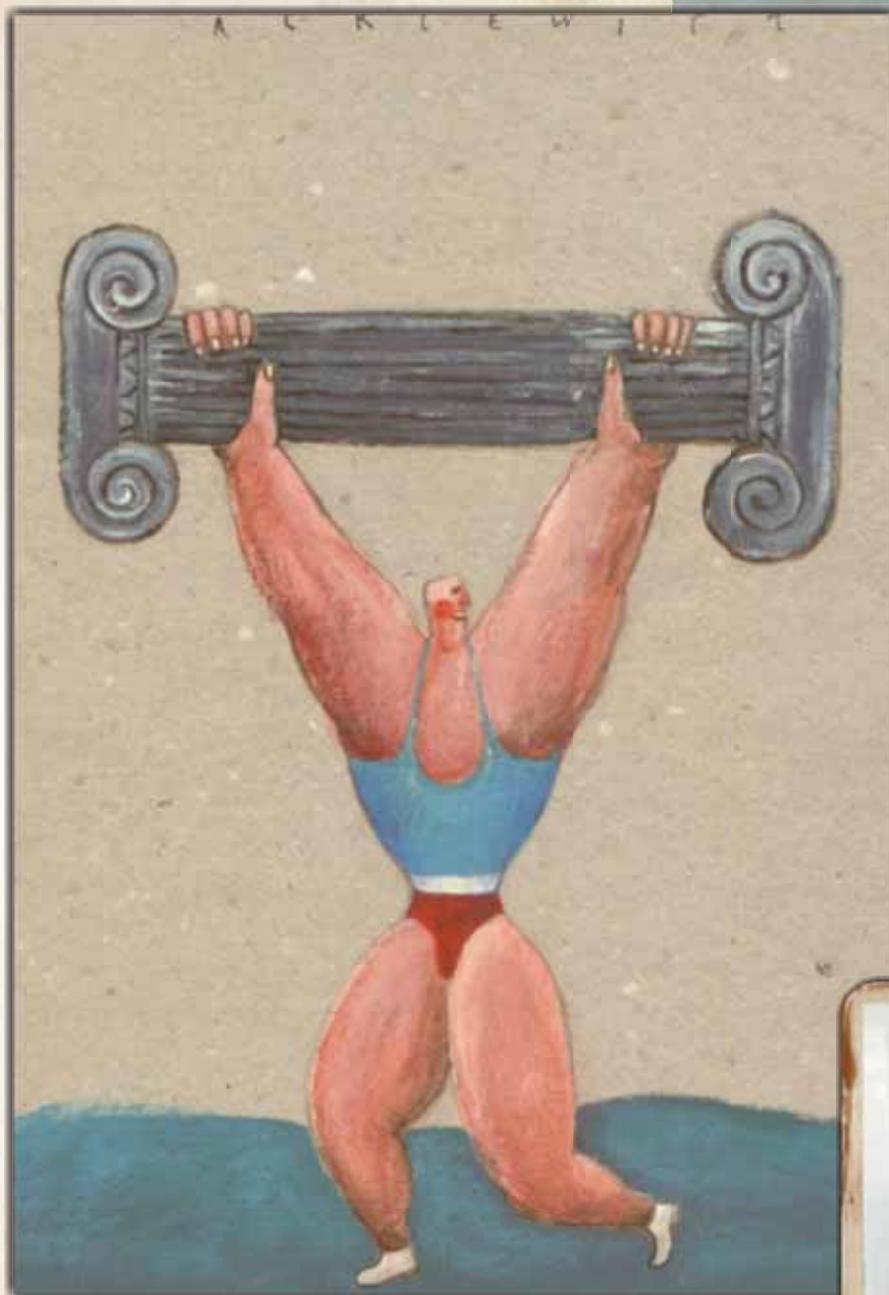
б) писане форме

- Златна кацига* за причу „Демократски Случај“, Раша Папеш, Крагујевац
- II награда* за причу „Будући шампион“, Драган Рајичић, Крагујевац
- III награда* за афоризам, Драгиша Павловић Расински, Крушевац

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна каџига, Jasek Frackiewicz, Пољска

б) писана форма

Златна кацига за причу „Демократски Случај“, Раша Папеш

ДЕМОКРАТСКИ СЛУЧАЈ

На некој предратној олимпијади најгоре је прошао руски четварац у саставу Сребров, Чакадзе, Лученко, Кусков, који је био трећи и освојио бронзану медаљу. По повратку у земљу падају у немилост и дефинитивно нестају са спортске сцене, а и шире.

Олег Иванков прави фудбалерски мајстор није искористио једанаестерац који је досуђен у корист репрезентације СССР-а и тиме је прокоцкао своју животну шансу. Наиме, после те утакмице о његовој судбини се ништа не зна.

А Игор Лавор је на олимпијади у Лондону хитну колпје тако очајно, далеко од његових најбољих резултата да је у његовој отаџбини свакоме било јасно да овај његов подбачај треба што пре заборавити, и заиста, када се вратио кући нико га више није видео.

Па, онај Јегор Соломин у Хелсинкију, био је за длаку спорији од једног препумпаног црнца, што је најгоре, америчког држављанина. По повратку у домовину губи му се сваки траг. И Владимир Погоренко је био неопрезан те је при самом крају друге рунде добио један изненадан и снажан ударац у сам врх браде од којег је остао да се излежава на поду ринга. После као да га је појео мрак.

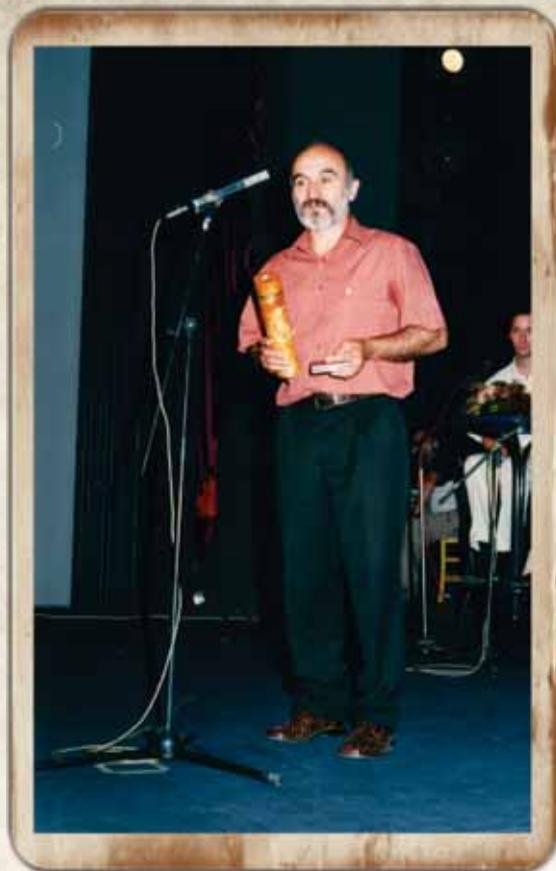
Било је још оваквих спортских случајева мистериозних нестанака угледних спортиста, светских рекордера, чак, којима није дозвољено да погреше или направе кикс нити им је то праштано. Државна штампа о томе својевремено није информисала јавност. Тада су на првим странама објављиване фотографије друга Председника који, окружен олимпијским шампионима, задовољно суче бркове и испија шампањац на пријему приређеном у њихову част.

А види ти ово данас! Онај Коља Фомин глат је промашио слободно бацање чиме је руској репрезентацији обезбедио чист пораз и, пази сада шта се дешава! Тај несретни Коља прилази клупи за играче, седа и безбрижно отвара своју кокаколу. Још и сасвим мирно отпија гутљаје! И колико сутра, вратиће се у своју земљу где ће му цела Москва брисати сузе и тешити га.

Шта ти је демократија, мој човече.

НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ, КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА

Награду за животно дело добио је Карло Минић.

Специјална награда *Rade Brka* – Владислав Влаховић, Подгорица

Олимпијски сан

Кад год спавам, а само то и радим, обавезно неког ђавола сањам. Велим ђавола, јер само о спорту сањам, а у животу никад нијесам имао никакве спортске амбиције. Ваљда ме излуђеле ове кладионице, па не знам куд ударам, него све из један у два, кад треба фикс... Лежим и спавам, а, тобож, увијек некаква врага учествујем, добијам или губим. Спавам као топ док се не насањам да играм или трчим. Понекад сањам и да побједим, па се чека проглашење побједника. А онда, као за баксуз, прије почетка се пробудим. Кад сањам пораз, то редовно до краја одсањам. Не знам, ваљда наследно. У ствари нијесам баш ни сигуран да сам досањао да сам у нечему заиста побједио. Знам само да се увијек пробудим уморнији него што сам легао и да се по цијели дан осјећам као да сам бокс сањао. Због таквог лудила, кад већ спавам а знам да ћу сањати да у нечему учествујем, увијек прије легања пожелим да сањам олимпијаду. Ту је, брате, успјех учествовати, а и траје ли траје, па можеш да спаваш и сањаш до миле воље, прије него што почне проглашење побједника.

И, тако, једно вече испуни се и моја највећа жеља. Сањам да учествујем на Олимпијади и трчим за репрезентацију једне од мојих земаља. Не знам тачно које, али једне од ове двије-три које сам до сада промијенио. Ни мање ни више но маратон, брале, а упекла звијезда, да ми мозак прокључа. Просто се у сну радујем, понос ми, а знам да ће то и трајати до проглашења, па ћу се барем наспавати и насањати. Мука ми, богами, презнојавам се и дахћем као бијесан пас, али не дам се. Не сања се олимпијски маратон свако вече, јуначе. А оно траје ли траје. Сањам све по хронометру. Па како се изједначавам са групцом најбољих, па како ме једва прате најупорнији, па како они успоравају, а ја убрзавам... Па како побјеђујем и обарам олимпијски рекорд...

Почиње неописиво славље, а ја умирем од страха да се не пробудим, док ми истовремено срце искаче од среће. Замислите да сањате како вас је страх да се не пробудите... Ето шта све може кад је Олимпијада у питању, а живиш ту гђе живиш. Без обзира што сам побједио, сањам да и даље трчим, ваљда из страха да ћу се пробудити ако станем. Углавном, сањам и трчим, или трчим и сањам... више нисам ни знао шта радим.

Мало ми нелогично, свуда околу се вијоре туђе заставе, али, помислим, у сну све може. Хиљаде и хиљаде туђих застава, а наше нигђе, у сан ми се не снило, дабогда. Тражим заставу од навијача не бих ли је огрнуо бар на почасном кругу, а они ми пружају некакве безвезне крпе. Још веле: *То је наша најновија застава*. У моменту се изгубих, не знајући јесам ли срећнији што и даље сањам, или несрећнији што тако нешто сањам. И замислите, званични спикер позива маратонце на проглашење побједника. Среће моје, не будим се. И попнем ти се ја тако на побједничко постоље... Тај ја, који се пење, баш ми и не личи, али брига ме, знам да сам то ја, јер сам себе сањао. Окренем се према заставама и чекам химну, избезумљен од среће и поноса. Кад оно опет спикер: *Уважена публико и поштовани спортисти, извињавамо се побједнику у олимпијском маратону што нијесмо успјели да истакнемо заставу његове земље, јер неко је, с опроштењем, унередио мотку...*

Истог трена пробудио сам се од муке. Сав збуњен, понижен и уморан као пас, видим лежим у кревету, а телевизор ради ли ради. Остао укључен цијелу ноћ. Онако узрујан, буљим у екран на коме се појављује упадљиво нашминкана спикерка. *Поштовани гледаоци, добро јутро. Гледате, овај, флеш, промуца несрећница. Ви који сте заспали у Југославији, пробудили сте се у Државној заједници. Након маратонских преговора потписано је скоро све, а и нешто више од тога. Срећна вам нова држава која ће трајати најмање три године. За грб, заставу и химну, ових дана ће бити расписан тендер*. Преиспитах се да ја то и даље не сањам? Утјеши ме помисао да према народном вјеровању – ако сањаш унеређење, можда добијеш паре.

Биса Савић и Владислав Влаховић

Братислав Токић и Карло Минић

Водитељи Драгана Зрнзевић и Саша Петронијевић

XII
фестивал
2004.

Врата Европа

XII фестивал

ГОДИНА 2004.

ТЕМЕ

ВРАТА ЕВРОПЕ за карикатуру, стрип, фотографију и писану форму
ЧОКОЛАДА за младе до 18 година

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) стрип
- в) хуморно-сатиручна књижевност
- г) фотографија

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура: 234 рада, 103 аутора, 15 земаља
- б) писана форма: 163 аутора из СЦГ и Канаде, Румуније и Шведске - 1976 прилога
- г) фотографија: 9 аутора, 17 фотографија

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Јасек Frackiewicz, Пољска- председник
2. Раша Папеш, Крагујевац
3. Лука Лагатор, Цетиње
4. Наташа Костовска, Македонија
5. Недељко Попадић, Београд
6. Љиљана Првуловић, Београд
7. Радмила Јовановић, Крушевац

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) карикатура
Златна кацига, Миодраг Величковић, Лесковац
II награда, Миленко Косановић, Бајмок
III награда, Шпиро Радуловић, Београд

ДИПЛОМЕ:

1. Мирослав Георгијевски, Македонија
2. Миланко Каличанин
3. Дарко Дрљевић, Колашин
4. Горан Ћеличанин
5. Саша Димитријевић
6. Владимир Милошевић
7. Игњат Гатало
8. Јован Прокопљевић
9. Јордан Поп Илијев, Македонија
10. Мухамед Ђерлек
11. Мића Милорадовић

б) стрип

Специјалну награду добио је Горан Ћеличанин

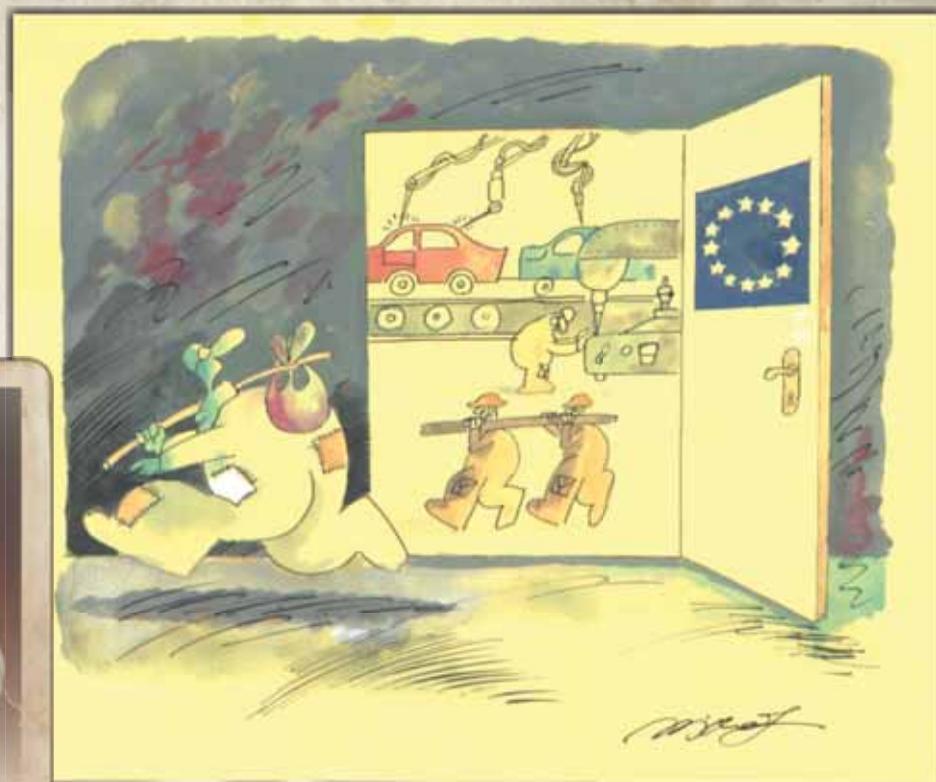
- в) хуморно-сатирична књижевност *Златна кацига* за песму „Досије Кикс“, Радиша Драгићевић, Бор
Златна кацига за причу „Мој брат Влада“, Славољуб Јовановић, Крушевац
II награда за причу „Наш пут“, Александар Бабић, Крагујевац
III награда за причу „Мистер Европа“, Борис Анђелић, Канада

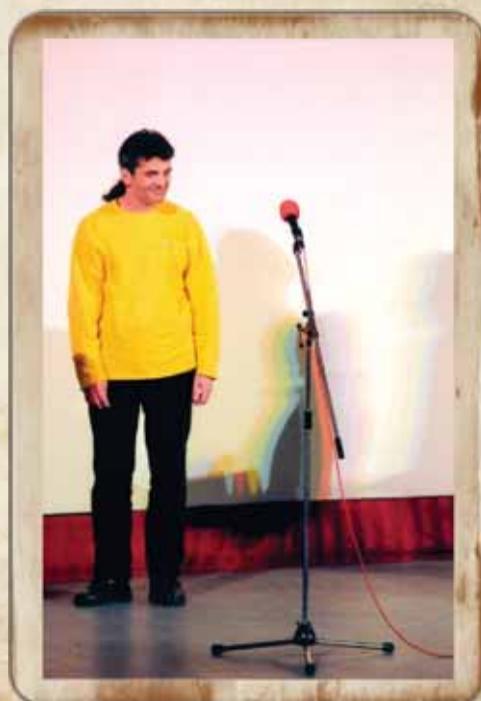
НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна каџига, Миодраг Величковић

б) стрип
Специјална награда Горан Ђеличанин

в) хуморно-сатиручна књижевност
Златна кацига за песму „Досије Кикс“ Радиша Драгићевић

ДОСИЈЕ КИКС

Иза Висле, иза Одре, иза свести,
иза Дњепра, по повести,
ми на Балкан запуцали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

И Илире и Трачане,
и Етрурце и Дачане,
ми етнички протерали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Крстили се шаком, прстом,
и за царем и за крстом
ми на небо ударали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Од причешћа Лазарице
остале су песмарице-
дворци царски пропадали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

И под чалмом и под фесом,
с чумом, глађу, земљотресом-
као раја и вазали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Уз потоке шљивовице
јурнусмо на Изелице-
на колце нас набијали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Пораженим у борбама
главе вола у торбама
усољене ми смо слали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Па устанци, битке, буне,
све урвине редом пуне,
свуд смо кости посејали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Око Вида, Зејтинлика
сузе сене од ратника
у туђини што су пали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Рог, Неретве и Сутјеске,
панцер швапске солдатеске,
а и братски смо се клали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

И колхози и совхози (па кулуци),
ударници и барјаци
петолетке освајали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Братство наше јединствено,
звезду, образ, све црвено,
очас ми смо проћердали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Несврстани, Исток, Запад,
преживесмо света напад,
ми, несрећно залутали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Братска клања, мировњаци,
народњаци, забавњаци-
ми смо своје отпевали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

И избори и партије,
Пинк, Нокија и Картије,
Сабље, виле, капитали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Пред ЕС-А-ДЕ и Европом,
и пред краљем и пред попом,
куд смо овде залутали;
ејџент Молдер, ејџент Скали!

Раша Папеш и Радиша Драгићевић

Златна кацига за причу „Мој брат Влада“, Славољуб Јовановић

МОЈ ДРУГ ВЛАДА

Одувек ми је знано да се врата отварају руком. После сам се запрепастио кад сам видео да поједини успешни људи поједина врата отварају ногом. А кад се на нека врата почело куцати цевкама, завртело ми се пред очима, нарочито када ми се приказао Беч у мом дворишту. Тада сам већ шватио да многи од нас, а нарочито први међу најједнакијима, морају заглавити у Европу.

СТИЦАЈЕМ свеколиких авети и најразличитијих околности, на срећу свих Еврољубаца, на јавну сцену испливао је мој друг Влада, неуморни борац и усрећитељ народа овог небеског, који ће покушати да врата Европе отвори, не руком, нити ногом, нити цевкама, већ главом. Читава нам држава ври од среће јер је свакоме од нас пружена прилика да за неколико празних кесица добијемо стан, аутомобиле и још много тога што нам отвара пут ка одредишту.

Некада смо били блиски и несташни. Он је дражио керове и они су на мене лајали. Он је изазивао мурију а ја и данас носим носим данге. Увек сам био необично срећан што је баш мени припала част да награишем уместо њега, због узвишених циљева.

Не знате ви мог друга Владу. Ја га у шали називам Праведни Влада, зато што припрема лађу у коју жели да утовари изабран народ и одабрану марву и да их преведе на пут спасења, у Европу. Он је приредио речник наше будућности са речима спасоносним, донекле одомаћеним, да се најежиш: менаџмент, профитерство, транспарентност, тендери, фискалне ставке, и да не набрајам више. Мрак.

Око тог речника дође до малог инцидента. Мој стари комшија, Радослав, предратни дућанџија, узме онај речник будућности, па га прелистава, па опсова. Опсова и Владу и оне што су штампали речник. Где је, каже, овде денационализација, ова реч је избачена, па опет опсова, а псовка му сочна, српска, широка и транспарентна. Зар због једне речи псујеш мог најбољег друга, љутим се ја, оволико речи има, да ти се пресмучи а ти се ухватио баш за ту једну, испуштену.

Кад плану Радослав, а по меснатим му образима избише неке ружичасте пеге, ко овчије богиње, па се ускописти на мене, као да сам му ја за то крив. Ја сам, каже, оне зиме измрзао, овако стар, лупај у шерпе, дувај у пиштаљку, сада моју одузету имовину други продаје онима који одавно треба да су на робији. Чика-Радославе, рекох, знаш да сам и ја био све време са тобом, па ни мени још никакво добро није дошло, али, стрпи се још неку годину. Раније ниси смео ни да ланеш, а сада можеш данима да лајеш и да псујеш, нико те неће ни слушати ни чути, а камоли прогањати.

Истог дана, пред вече, ето Радослава. Дошао до прага али неће да уђе у кућу. Донео сам ти, каже, једно писамце, да га пошаљеш твом другу Влади. Учини ми то, кумим те, не знам његову адресу, учини ми ово и не брини се за мене, мени више ништа рђаво не може да се деси.

Узех онај папир и читам: Владо, ценим да се ти тамо виђаш с министрима. Замоли их у моје име, нека мало застану са том реформом и бригом о нама, и с том журбом у Европу јер, од толике њине бриге, ја се искривих, искривих, остадох без зуба, нити њих, нити наочаре немогу да обновим, унуци ми уватили свет, села нам опустеше. И нека не диже руку на себе с том борбом против криминала. У потпису - Радослав тај и тај.

То писмо држим у торбици. Радослава смо ономад сахранили. Писмо нећу ни да шаљем. Нећу да министрима пуним очи сузама. Ионако причају да раде тридесет сати дневно, што значи да, и без мало одмора, сваком дану украду шест сати на корист народу и отаџбини, којој се на верност и поштење пред глбусом заклеше.

Мој друг Влада је најпре оснивао неке невладине организације, а у последњим годинама се петља и у државну политику и, што би рекао наш народ, реч му се једе. Он је осмислио модел како може да опстане непостојећи пензиони фонд. Дилему, да ли да се будућим пензионерима скрати живот или продужи радни стаж док не умру, разрешио је у корист овог другог. То је, каже хуманије и Европскије.

Мој друг Влада негде испречао, а новине раструбиле како ови, што милионски висе по бироима за запошљавање, лажу да су незапослени, доказ је да су живи, значи од нечега живе а пошто су живи, они се баве сивом економијом и морају се ставити у ред пореских обвезника, тако ће се увећати буџет.

Он толико воли буџет да сам, замало, и ја хтео да га испсујем. Причао је, кажу, негде, како треба опорезовати дечју обућу и одећу, прибор за јело, средства за хигијену деце, играчке и др. Није наша власт толико празне главе па да га у томе послуша, јер то није у прилог наталитета о којем слушамо у предизборним кампањама.

Од псовке сам одустао кад сам чуо да је исти он издејствовао да свака беба има право да купи компјутер без пореза на промет ако претходно приложи доказ о савладаном енглеском језику и завршеном курсу за рачунаре.

Лафчина је мој друг Влада. Он је прави витез. Он је јахао четир' коња дебела и сваког је пустио низ реку, чим је стигао до бронзаног коња на тргу једне бивше краљевине.

Поносан сам на свог бившег друга Владу и једва чекам да његова лађа крене, да сви виде да је он увек био мој најбољи друг, а ја његов шести коњ.

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

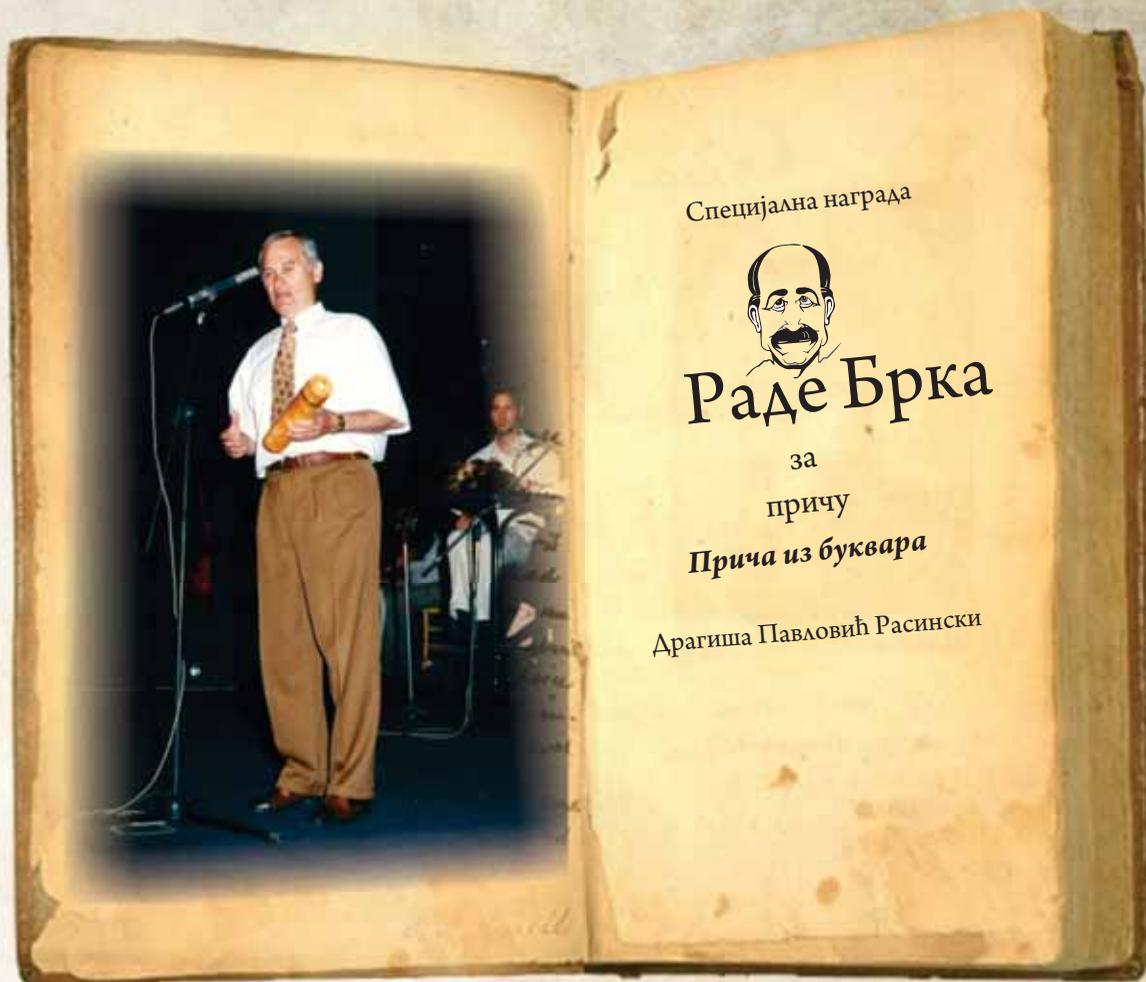
Награду за животно дело добио је Милија Вуковић

Сава Попадић, председник СО Крушевац, додељује награду Милији Вуковићу

За 12. *Витеза од Чарапаније* проглашен је Сретен Крстић

ПРИЧА ИЗ БУКВАРА

Промолио Србин главу кроз врата Европе, али никако да уђе. Као да за тренутак науми да закорачи унутра, а онда се наједном почне због нечега устезати. Видео то Хавијер Солана па га шчепа за главу и стаде вући унутра. Повуци, потегни, увући га не може.

Позове Солана Џорџа Буша. Буш за Солану, Солана за Србина, повуци, потегни, увући га не могу. Позове Буш Кофија Анана. Анан за Буша, Буш за Солану, Солана за Србина, повуци, потегни, увући га не могу.

Позове Анан Карлу Дел Понте. Карла за Анана, Анан за Буша, Буш за Солану, Солана за Србина, повуци, потегни - откинуће Србину главу.

Отварање изложбе карикатура

Радиша Драгићевић

XIII
фестивал
2005.

Чисте руке

XIII ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 2005.

ТЕМА: ЧИСТЕ РУКЕ

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) стрип
- в) хуморно-сатирична књижевност
- г) фотографија

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура: 159 радова, 79 аутора, 14 земаља
- б) писана форма: 90 аутора из Србије и Црне Горе и два из иностранства (Румунија и Енглеска), са 1473 прилога
- в) стрип
- г) фотографија

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Миодраг Величковић, Лесковац- председник
2. Милан Алашевић, Словенија
3. Драган Лакићевић, Београд
4. Душан Поп Ђурђевић, Нови Сад
5. Ненад Раденковић, Косовска Митровица
6. Драгиша Павловић Расински, Крушевац
7. Маја Олић, Крушевац

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) карикатура
Златна кацига, Румен Драгостинов, Бугарска
II награда, Горан Ђеличанин, Варварин
III награда, Marino Tarizzo, Италија

ДИПЛОМЕ:

1. Миланко Каличанин, Краљево
2. Јордан Поп Илијев, Македонија
3. Зоран Илић, Власотинце
4. Владимир Милошевић, Ниш
5. Peter Puzsta, Немачка
6. Недељко Деретић, Београд
7. Саша Димитријевић, Ниш
8. Анатолиј Станкулов, Бугарска
9. Никола Ангеловски, Македонија
10. Јован Прокопљевић, Земун
11. Дарко Дрљевић, Колашин
12. Наташа Костовска, Македонија

б) стрип

Специјалну награду добио је Јован Прокопљевић, Земун

в) хуморно-сатирична књижевност

Златна кацига за причу „Одело чини човека“, Дејан Тофчевић, Подгорица

II награда за афоризам Горан Докна, Београд

III награда за песму Радиша Драгићевић, Бор

г) фотографија

Специјалну награду добио је Иван Петровић, Крушевац

Фестивалски плакат Горана Ђеличанина

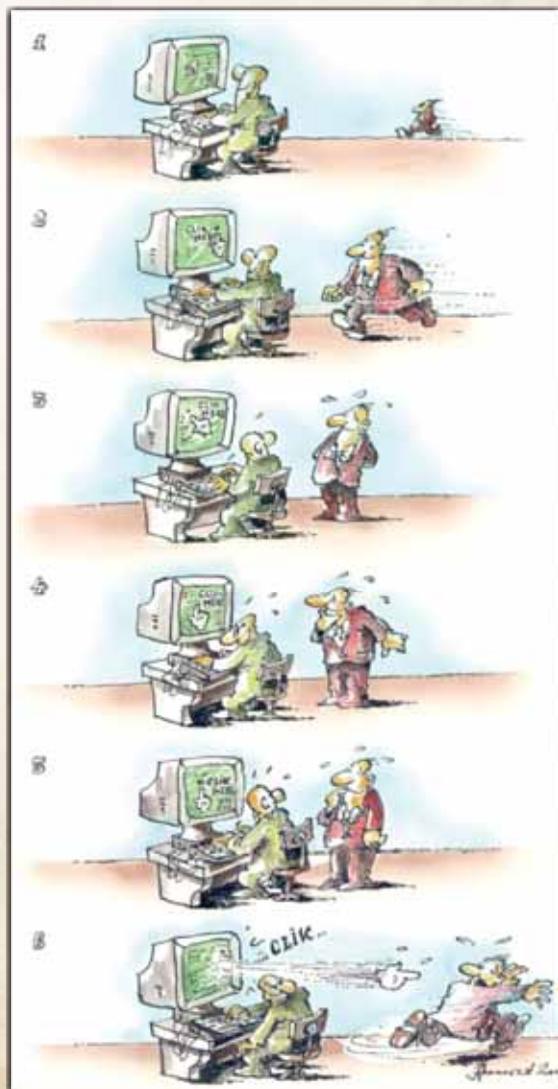
Жири са домаћинима

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна кацига, Румен Драгостинов, Бугарска

б) стрип

Специјална награда за стрип
Јован Прокопљевић - Земун

в) хуморно-сатиручна књижевност

Златна кацига за причу „Одело чини човека“ Дејан Тофчевић

ОДЕЛО ЧИНИ ЧОВЕКА

У протеклом периоду имао сам много посла, тешко је и набројати. Укупно три одсецања прста, два завртања руке, неколико узимања рекета, нека приватизација, била су и два убиства и једно мењање личног описа - тек толико да га мајка не препозна. Још сам нешто урадио али не могу да се сетим. Све је то последица стреса. Од оваквог посла човек се лако упрља, свуда ми по комбинезону остале флеке од крви, слина и суза. Морао сам се пресвући па сам скинуо комбинезон, чизме и фантомку. Тек када сам скинуо рукавице видех да су ми руке чисто беле. Испод маникираних ноктију није било угрушака крви ни косе. Овај пут сам имао среће.

Само такве руке су могле из пртљажника извадити свилену кошуљу, парно одело на штрафте и најскупље ципеле. Кравату и друге чарапе извадих из претинца у колима. Прву везах око врата, а чарапе навукох на ноге јер сам ишао с посла. Остатак одела навукох на своје депилирано, спортско тело. Пиштољ бацих у реку па седох у блиндирани аутомобил. У ретровизору видех свој чист образ. Тако га је тешко сачувати данас када је послован човек изложен разним искушењима.

Сада се сетих да сам имао и једно подметање бомбе, изазивање пожара и застрашивање штрајкача. Такве сам ситнице почео да заборављам због премора, када стрес узима свој данак. Данас је много посла а, треба бити транспарентан, ипак моје министарство је најближе пришло Европи. Морам водити рачуна о томе како сам одевен јер се свакодневно сусрећем са мноштвом људи. Шта би помислили о мени и држави коју представљам.

НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ, КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА

Награду за животно дело добила је Радмила Живковић, Београд.

За 13. Витеза од Чарапаније проглашен је Душан Поп Ђурђев, Нови Сад

Бранислава Бркић, председница Скупштине града Крушевца,
уручује Награду за животно дело Радмили Живковић

Специјална награда *Rade Brka* за причу, Тања Ђурђевић, Велико Градиште

ПИСМО ГАСТАРБАЈТЕРКЕ ЉУБИНКЕ

(Унапред се извињавам читаоцима због непостојања правописа у овом тексту; писмо је писала полуписмена жена те због аутентичности ништа није исправљано; прим.а.)

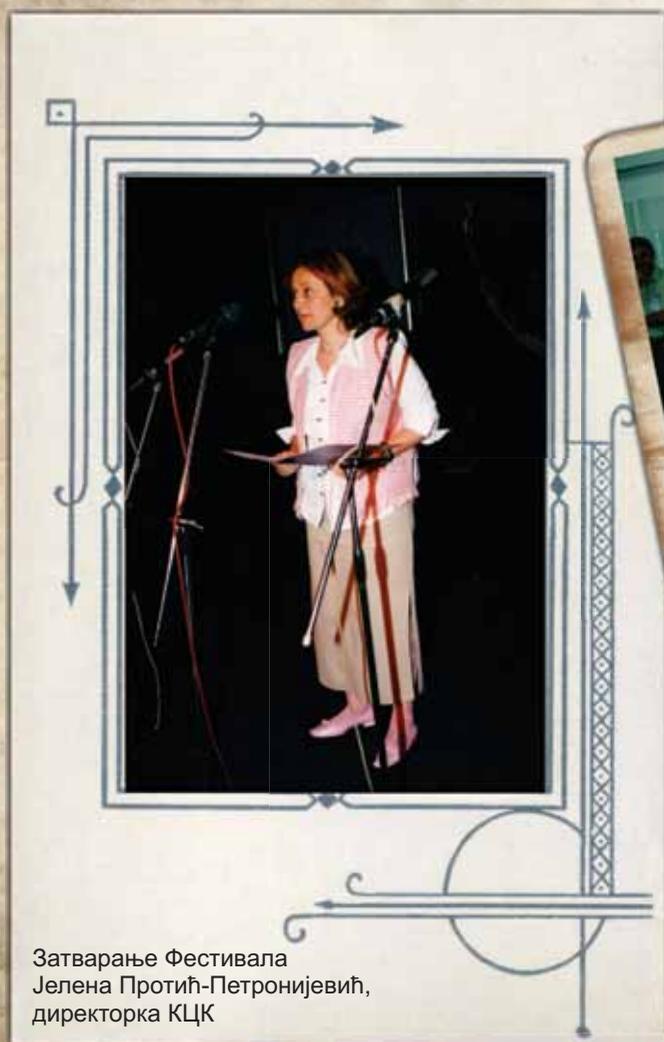
Здраво радишо ево да ти се јавим данеби мислијо да сам цркла откад сам те напустила ијако ја знам дабити то тео алсисе малко зајебо забораџисе како сисе обадо око мене а ондак ти нисам била дебела крава него сити волина ал брез рогова и брез муда ја да ти кажем 2 3 речи дати кажем шта самја сељанка кад турим минивал и обуем тесно свисе бре ејбре свисе окрећу замном цркоби од муке кадби видијо небимени позно сељачино најпростија на свету делисуми очи биле и мислиш да ћеш здецом даме уцењиваш дасе враћам нисамјија од моје од моје мајке донела у мироз требоси пре да мислиш иде љуба у иностранство да зарадим мени и деци доказаћути килави дасам способна кад дотерам мерцу ати ћеш да буднеш гејакгејачки коштоси ибијо увек и штасеја теби доказивам јел нисам нибила за тебе џиброњу негоза неког школованог човека штоме неби теро да чистим домздравља и чекаонице усмрђене од простиње мислиоси даћу дати само кувам ручкове да срчеш са кашиком конеки скот пошто нећу само ждерњаш пасуљчину уоној твојој мензи па кући прдиш ко коњ дати будне јефтиније и деца тисе смеју ћутиш сивоњо изиграваш даси мученик јел зидаш туђе куће прековремено а љубинка постанар цео живот јасам тела град алвако нисам тела да легам са кокошкама лагоси за стан даће фирма датида неинтересујеме твој образ гољо образ тије ко дупе без гаћа кад си неспособан дами створиш нормалне услове брака само сисе стисо ко највећи бедник дајеш ми ко слепцу за рану а оној мачкетини цркладацркне вучеш саламе што украдеш из туђи тањира гојиш га ко вепра за посек и мазиш га и милујеш га божемпрости кокаси настран дабогдати шлогиро оној твојој ненормалној родбини поручи дами сви плуну под прозор набијемји на буцу штоме оговарају по селу јасам зањи докторка и професорка ститулом бре и зорки аброноши поручи даможе даме замени некте теши јелте много сажалјева те немој ово немој оно через рајка рајко добар вредан поштен итако сити увек паћеник аја бесним и растурам етоти зорке смрдљиве баш сте пар мученик и калуђерица дотворите манастир ида буднете срећни саће вршља зорка по мом стану твоја мама са сиром и јајима и осталим што јија мрзим и штосамји најурила ал нека алалвамвера уживајте јасамвам бола очи ал нека жао мије за моју младос штомије ти упропасти нисиме извео на 8 март данжена ниу кафану ниу бијоскоп самна испраћаје и крштења по фамилији и саране свеси уморан жалоснати мајка боље дасмо остали на селу који ћемо ђаво град кад невидим белог бога ако мислиш дамије лако преваријо сисе јел знаш ону моју песму узми све штоти живот пружа е то ја ирадим неверујем даћеш сваћати ово јел нисмоми исти нивој тиси заостао у развијању мозга мислиш само за паре за кирију и струју и рану кокад можем добучем зелен лист купуса дизијем у чаршију ати само радно одело поједеме срам стобом дидем ма простси и децасу на тебе све килава размaziјосији и распекмезијо дасу саде везани за тебе све нешто против мене паи деца али нека а ако оћу мој проглем је каћуји видим кад уграбим време немој даме тражиш у оној кафани више љути мисе газда тераш му госте аи шта ме тражиш који клинац кад нећу дасе враћам па макар сви да цркнете ајћао љубинка.

СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА ЗА КАРИКАТУРУ *КЛАСОВО ПЕРО*

Саша Димитријевић - Ниш
Никола Оташ - Београд

Уручење награде Румену Драгостинову

Затварање Фестивала
Јелена Протић-Петронијевић,
директорка КЦК

Горан Ћеличанин,
уручује *Класово мајсторско перо*,
Николи Оташу и Саше Димитријевићу

XVI
фестивал
2006.
Кредит

XIV фестивал

ГОДИНА 2006.

ТЕМА: КРЕДИТ

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) стрип
- в) хуморно-сатирична књижевност
- г) фотографија

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура: 81 аутор из 13 земаља, са 208 радова
 - б) стрип: 9 аутора. 14 радова
 - в) писана форма: 116 аутора, 5 земаља, 1370 радова
 - г) фотографија
- Укупно: 206 аутора, 13 земаља, 1592 рада

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

- 1. Румен Драгостинов, Бугарска-председник
- 2. Тошо Борковић, Београд
- 3. Шпиро Радуловић, Београд
- 4. Михајло Пантић, Београд
- 5. Мошо Одаловић, Смедерево
- 6. Иван Петровић, Крушевац
- 7. Јелена Протић Петронијевић, Крушевац

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

а) карикатура

Златна кацига, Махмуд Ешонкулов, Узбекистан

II награда, Сава Бабић, Лозница

III награда, Иваило Светков, Бугарска и Слободан Обрадовић, Београд

ДИПЛОМЕ

- 1. Предраг Павловић, Крушевац
- 2. Миодраг Величковић, Лесковац
- 3. Наташа Костовска, Македонија
- 4. Миленко Косановић,
- 5. Драгутин Гане Милановић,
- 6. Лукс Пол, Аустрија
- 7. Кристијан Топан, Румунија
- 8. Мирослав Божков, Бугарска
- 9. Светлана Крстић
- 10. Александар Даскаловић
- 11. Недељко Убовић
- 12. Милан Личина

б) стрип

Специјална награда Горан Ћеличанин, Варварин

в) хуморно-сатирична књижевност

Златна кацига није додељена

II награда за причу „Буди мирна баба“, Горица Коларов

III награда за песму „Уђеш изађеш и готово“, Радиша Драгићевић, Бор

III награда за песму „Ода Кредиту“, Павле Тончић, Житковац

г) фотографија

Специјална награда Јована Јоцић, Крушевац

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ОДЛУКА ЖИРИЈА

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ФЕСТИВАЛА *ЗЛАТНА КАЦИГА* (ЗА ПИСАНУ ФОРМУ)

Прва награда за писану форму - Златна кацига - овог пута није додељена. Помно прегледавши све радове пристигле на конкурс (са темом: КРЕДИТ) жири је једногласно закључио да ниједан од њих не испуњава критеријуме који се подразумевају када је реч о првој награди. А то значи да је потребно да тај рад и у литерарном и у занатском (мисли се на форму, стил и писменост), а надасве хуморном сегменту, буде у потпуности заокружен, да плени својом луцидношћу, врцавошћу и оригиналношћу у приступу задатој теми. Речју, да буде духовит и памтљив. Прва награда, дакле, изискује потпуну усклађеност и испуњење свих поменутих услова, од ње се очекује да остави најубедљивији утисак, да одскочи, да се битно издвоји од осталих. Најближа испуњењу критеријума била је прича Буди мирна баба, те њој, према мишљењу жирија, заслужено припада друга награда. Реч је о питком и духовитом штиву које успешно, хуморно интерпретира једну од најактуелнијих тема наше свакидашњице. Слично је, са малом разликом у нијанси, и са две песме које су поделиле трећу награду.

Жири је, такође, констатовао да је постојала велика разноликост радова, како у приступу теми, тако и у језичкој реализацији и оствареним вредностима, сматрајући, ипак, да се мали број међу њима издваја посебним квалитетом. Врло мали број познатих писаца јавља се на конкурс за писану форму, те је врло тешко достићи ниво који се у континуитету већ годинама постиже на конкурсима за карикатуру. Такође, иако је Фестивал Златна кацига замишљен као интернационалан, углавном пристижу текстови писани на српском, дочим карикатуре шаљу аутори разних националности, из свих крајева света. Жири због тога предлаже да се, уз већ устаљену конкурсну процедуру, убудуће размисли и о категорији аутора по позиву.

У Крушевцу, 16. априла, 2006.
чланови жирија

Михајло Пантић, Јелена Протић-Петронијевић

Мошо Одаловић

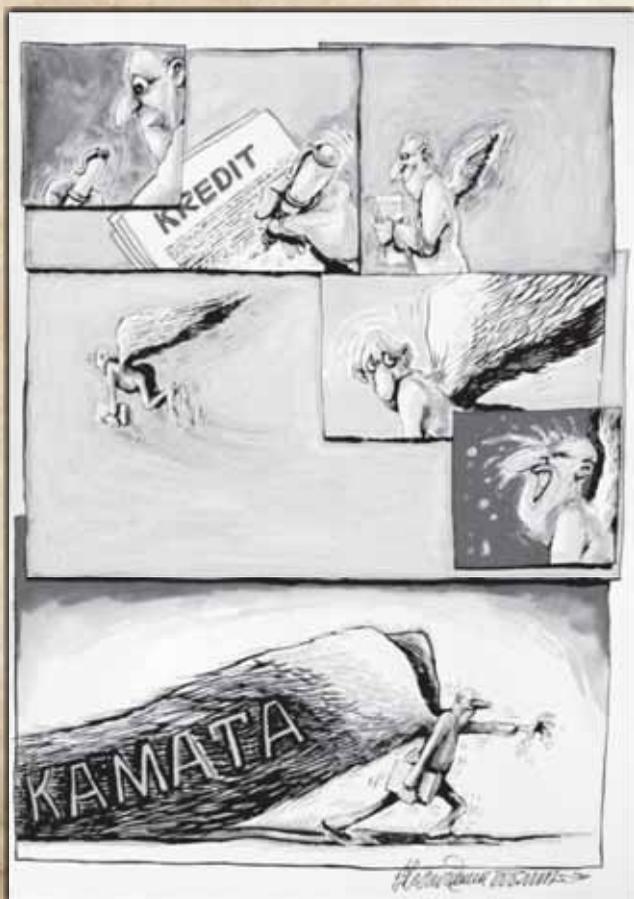

Тошо Борковић,
Шпиро Радуловић,
Румен Драгостинов

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна каџига, Махмуд Ешонкулов, Узбекистан

б) стрип

Специјална награда, Горан Ђеличанин, Варварин

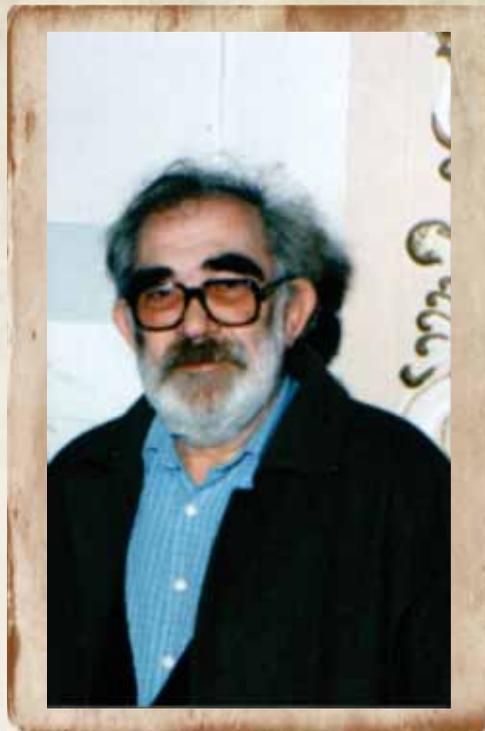
в) фотографија

Специјална награда, Јована Јоџић, Крушевац

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награду за животно дело добио је Анастас Харди Нешић.

За 14. Витеза од Чарапаније проглашен је Драган Лакићевић.

Специјална награда *Rade Brka* Душан Мијајловић Адски

ЈАДИ МЛАДОГ РАТОМАНА

2.03.

Код комшије, Веље, било нам је лепо; кафа, ракија, мезе, па пиво. Наравно, узгред смо оцрнили домаћу и белосветску политичку сцену, а потом испрали прљави веш у нашем комшилуку. И, све би било у реду да моја лепша половина није приметила нов тепих у стану Драшкића. Кад је чула да је купљен на шест месечних рата, одмах је донела неопозиву одлуку. Знао сам то по, њеној десној, нагло подигнутој обрви.

Само што смо ушли у наш стан, она је, попут лидера какве странке, изјавила:

- И ми морамо да купимо, црвени тепих.

13.03.

Комшији Тадији породила се ћерка. У Шведској. Ми смо позвани на иће и пиће, ту близу, три спрата ниже. Тадија је срећан што је добио унука, али, мени у поверењу каже:

- Комшија, био бих пресрећан да моја ћерка живи у нашем граду. Знате, тада бих могао сваког дана да изводим унука у шетњу.

Док смо ми причали о глобализацији, домаћица је укључила телевизор. Телевизор бејаше с великим, равним екраном. Чуо сам комшеницу како меље:

- Сад драга моја, могу да видим и сузу у оку јадне Миранде. Од како смо га купили, ни једну серију нисам пропустила. Замисли комшенице, узели смо га на двадесет четири месечне рате. Еј, на двадесет четири месечне рате... па где тога има?

Моја жена само клима главом, све јој потврђује. Видим ја, обрао сам бостан ни зима још ни минула није.

Кад смо ушли у наш стан, жена не сачека да се раскомотим, одмах навали на мене:

- Човече, какав телевизор! Све се види... к'о на длану. А ја зурим у ову крнтију.

- Мени не смета - реших да се побуним.

- Па наравно да ти не смета. Ти и не гледаш телевизор. Слушаш шта причају, и псујеш ли псујеш... к'о да те они чују. Еј, на двадесет четири месечне рате. Где тога има!?

Знао сам ја да тога има, али, тамо се куд и камо више ради, и наравно, више прима. Знао сам такође да је њена последња, и да ми ни свети Вид помоћи не може.

27.03.

Комшија Воја купио нов намештај. Позван сам да му помогнем да исти унесе. Богами, добро сам се ознојио. Нисам ни слутио како ћу се тек презнојити. Кад смо завршили посао (мада ја бејех против) комшеница позва и моју жену на кафу.

Само што је крочила у ходник, моја лепша половина одмах поче да разгледа ствари. Била је одушевљена. А комшеница, претпостављам без намере, поче да досипа уље на ватру:

- Све је то узето на тридесет шест месечних рата. То вам је, на три године. Иха, ха!

Док комшеница одлази у кухињу, ја видим како моја жена рачуна, рачуна... Ухватио ме је страх. Попио сам још једно пиће на екс.

Одмах, по уласку у стан, утекао сам у кревет. Узалуд. Чуо сам је како ми попује изнад узглавља:

- Замисли, на тридесет шест месеци. Вечност. Одмах сутра потражи образац и жиранте.

Више нисам смео да одлазим у комшилук. Али, једног дана, код нас је дошао комшија Млађа са госпођом. Одмах се његова жена похвали како су подигли готовински кредит... на седамдесет две месечне рате.

- Само уђеш, изађеш и готово - зацвркулала је комшеница.

Кад су Млађа и његова слађа половина отишли, одмах сам ставио вату у уши. Узалуд! После неколико дана уђох у банку... изађох, и сам себи рекох- готов си Ратомане.

13.07.

Држим ноге у лавору. Глава ми умотана у пешкир који је натопљен хладном водом. Моја лепша половина лежи у соби, попила је шаку таблета за смирење. Ја уђем, изађем, и себи у браду проспем - готови смо. То кажем с правом; рата рату стиже, а моја фирма у расулу.

Узалуд нам онај добар телевизор у боји. Моју лепшу половину више не интересују сузе у Мирандиним очима, сад брине о сопственим. О жирантима да не причам. Кад их видим, уђем у први заклон, кад прођу, изађем, и готово... потрчим.

XV
фестивал
2007.

Игре на срећу

XV ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 2007.

ТЕМА: ИГРЕ НА СРЕЋУ

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) портрет карикатура (нова категорија 1. пут)
- в) стрип
- г) писана форма (прича, песма, афоризам)

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура: 115 аутора, 31 земља, 256 радова
 - б) портрет карикатура: 21 аутор, 27 радова
 - в) стрип: 12 аутора, 14 радова
 - г) писана форма: 97 аутора, 986 радова
- Укупно: 245 аутора из 31 земље, са 1283 рада

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

1. Југослав Влаховић, Београд- председник
2. Сашењка Мељников Ивановић
3. Александар Чотрић, Београд
4. Владислав Влаховић, Црна Гора
5. Јасмина Буква, Београд

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) карикатура
Златна кацига, Павел Кучински, Пољска
II награда, Гергелс Басца, Мађарска
III награда Владимир Казаневски, Украјина

ДИПЛОМЕ:

1. Никола Оташ, Београд
2. Стане Јагодич, Словенија
3. Ross Tomson, Велика Британија

- б) портрет карикатура
Јован Прокопљевић, Земун

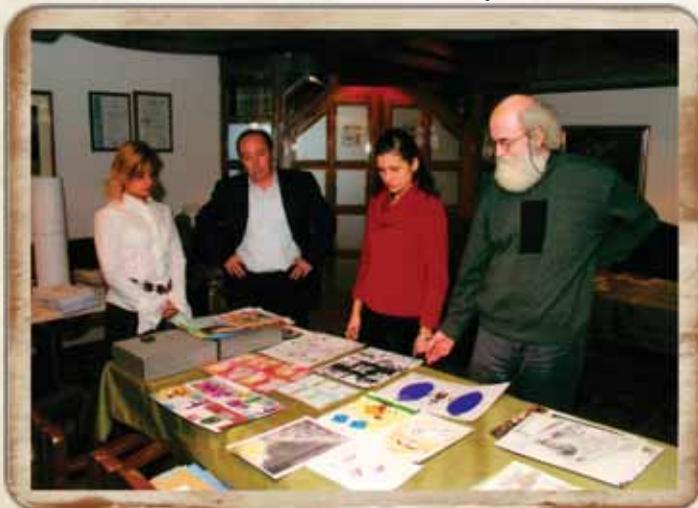
- в) стрип
Јакша Влаховић, Београд

- г) писана форма
Златна кацига за песму „Господар милиона“, Веселин Гајдашевић, Фекетић
Златна кацига за причу „Шема“, Милорад Кнежевић, Врчин
Златна кацига за афоризам, Јован Арсић, Боботе- Александровац

Александар Чотрић, Радоје Савић,
Јасмина Буква, Владислав Влаховић

Јелена Вељковић, Радоје Савић,
Сашењка, Мељников, Југослав Влаховић

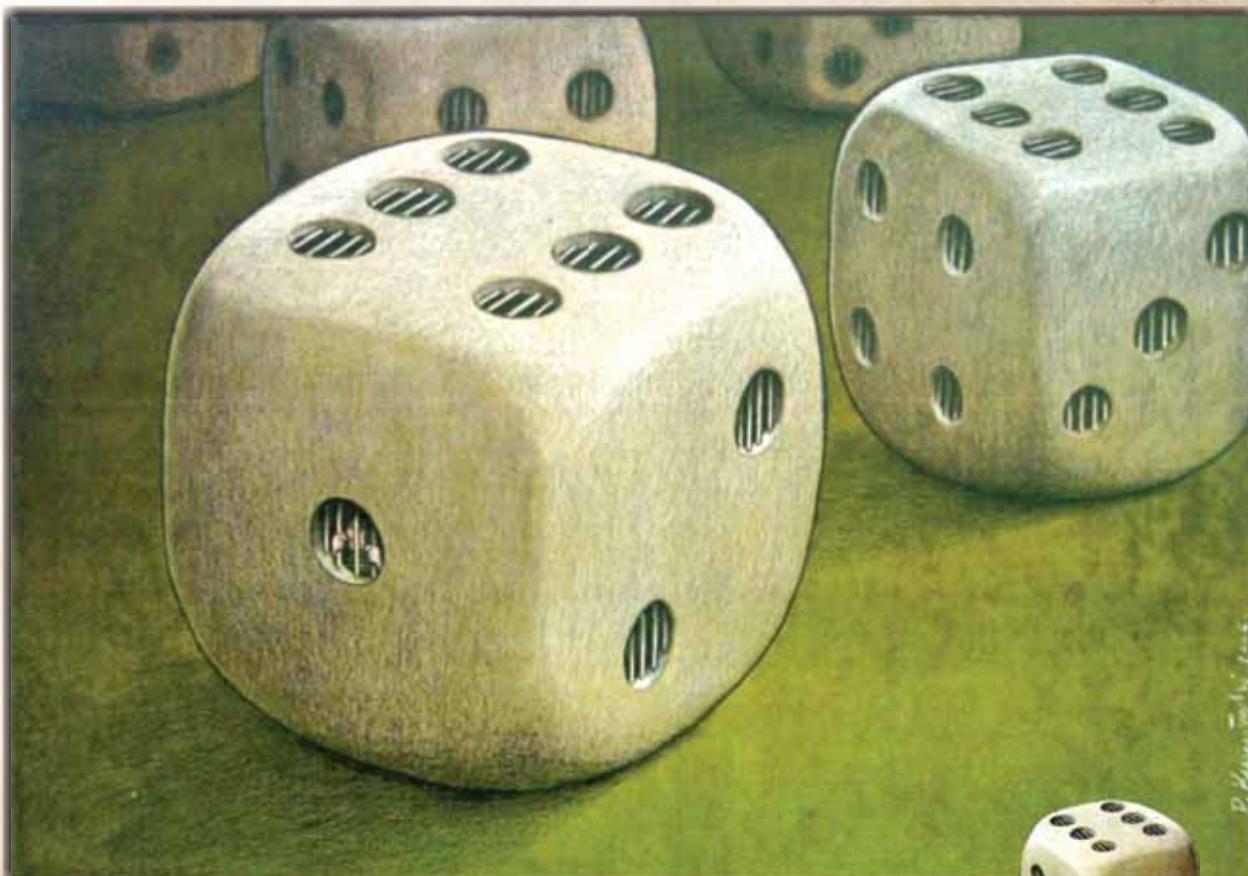
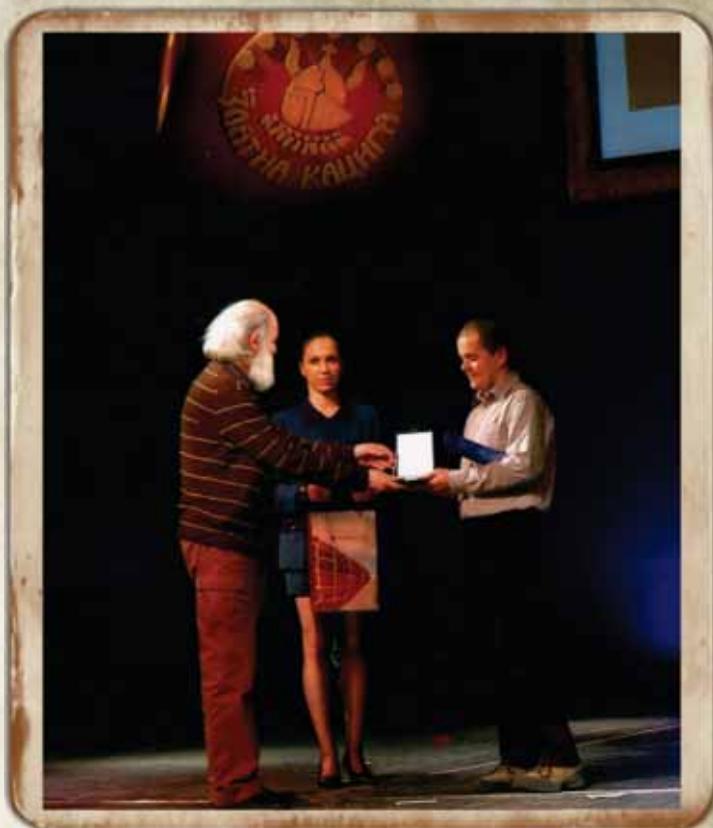

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна каџига

ПАВЕЛ КУЧИНСКИ, Пољска

Златна кацига, за песму „Господар милиона“, Веселин Гајдашевић

ГОСПОДАР МИЛИОНА

Годинама као трн ме боцка
Жарка жеља и зубом ме гризе
Да и моја маленкост се коцка
У надању изласка из кризе

Сањам како савладавам беду
Само једним уплаћеним лозом
Због кога сам стајао у реду
Као путник пред последњим возом

Замишљао пут сам у Торонто
На Хаваје и Сејшеле бајне
Кад седну ми на животни конто
Милиони лутријске благајне

Сањам како белим светом кружим
Ко Колумбо новијега доба
И са лепим женама се дружим
У хотелу с пар стотина соба

Деми Мур ми на колону седи
А Памела Андерсон ме љуби
Док ми лежај Ћићолина реди
Сладострасно трну моји зуби

За мном свака уздише ко луда
Јер новац ми вири са свих страна
Као да сам звезда Холивуда
Равна Бранду из најбољих дана

Мењам жене као Циго коње
И рецкице бележим у жару
А Мадону када стигнем до ње
Растурићу као канту стару

Сањам тако острва и плаже
Преплануо од сунца и среће
А у мени ко да нешто каже
Пара врти где бургија неће
Чврсто стојим као какав Стојко
Пред лепотом егзотичног неба
А жена ће: Диж се Милојко,
У пекару – мислиш ли по хлеба!?

Слушам Персу и псујем јој мајку
Да ли знадеш женетино луда
Какву си ми прекинула бајку
Од хиљаду невиђених чуда

Зној ледени чело моје ови
Када сватих глупан колики сам
Добро су ме изиграли снови
Боље да се пробудио нисам

Златна кацига за причу „Шема“, Милорад Кнежевић

ШЕМА

Био је заљубљеник у лото. Почео је да типује, онако. Онда је закључио да се ништа не дешава случајно, да постоје законитости, системи: Сунчев систем, Менделејејев систем, политички систем... Мора да постоји и лото систем!

Пошто је био добар математичар, израчунао је да је потребно четири хиљаде година да се сваког дана извлачи по једна комбинација, а да се не понови ни једна, а око две хиљаде година да улови седмицу. Значи треба смањити број комбинација. Набавио је све до сада извучене бројеве и започео анализе. Све слободно време проводио је над шемама и табелама.

Дошао је до закључка да је лото као политика. Имате бројеве који су у коалицији – стално излазе заједно, и они који су у опозицији – никако да се сретну. Зато је и бројеве поделио на партије односно групе. Уочио је оне које су на крв и нож. Али дешавају се чуда. Понекад левица и десница направе коалицију, један број је као посланик, пређе у другу странку. Ту се мало разочарао, али је то само потврдило да је на добром путу – бројеви се понашају као људи.

Анализе су показале да се и суседни бројеви извлаче, али само по два. Чист комшијски синдром, ако говориш са левим, у свађи си са десним, а он се посвађао са оба; са левим због дечије журке која га је ометала у раду, а са десним због паркинга.

Свако извлачење је пратио као нове изборе. Предизборна тишина се сводила на два сата пред извлачење када се закључавају сва уплатна места, и тада је морала да буде беспрекорна тишина. Публику у студију је схватао као посматраче на изборима, није било замерке, сем оних додела по сто евра која му личи на мито.

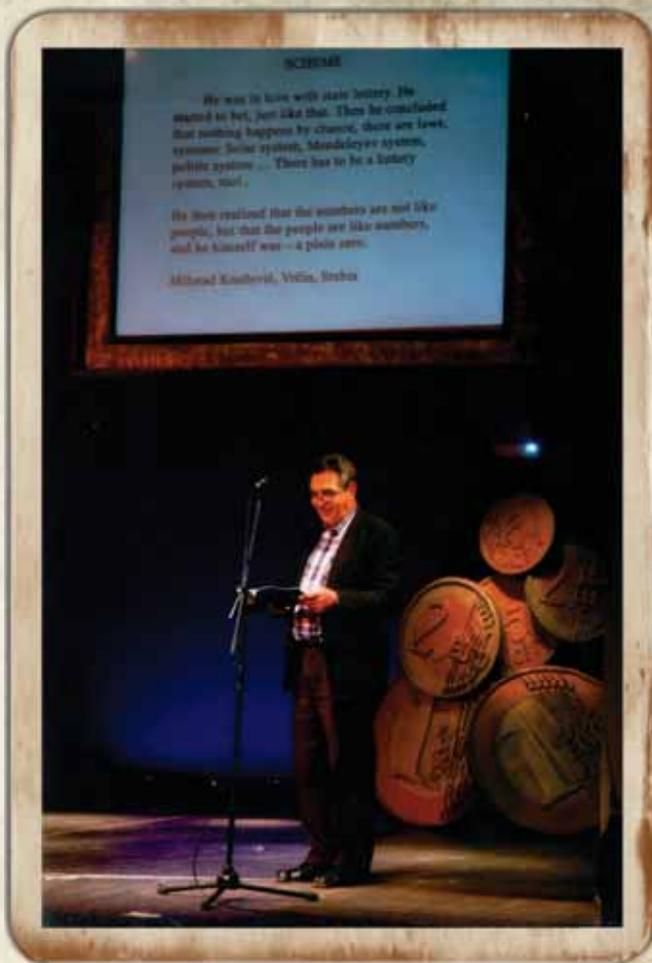
Једне вечери, када се куглице ускомешаше, нешто га штрекну. Све то га подсети на полицијску рацију. Све куглице ухапшене, гужва, гурање, отимају се која ће да излети из бубња. Питао се има ли инсајдера. Имао је бројеве који су му били симпатични, и оне које није волео, за неке је сматрао да треба доживотно да остану у бубњу, а они су први из њега излазили. Није било логике, али живот је такав.

У породици никога није примећивао, није знао како деца пролазе у школи, пријатељи су почели да га избегавају, није умео ни о чему другом да прича него о шемама и како је на прагу епохалног открића што ће му изменити живот. Када би убо само тројку и потенција и крвни притисак би му опадали, само би шећер растао.

Једном срете неког школског друга кога деценијама није видео, вечитог опозиционара, негативца, песимисту, али који га за дивно чудо саслуша.

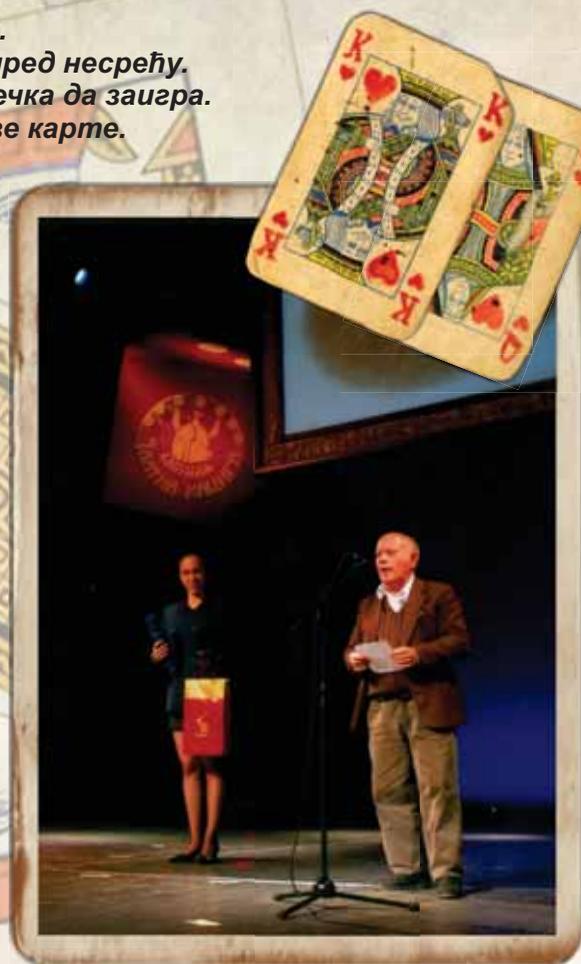
- Чуј, рече му на крају, ниједан систем није сигуран, ја сам и у једнопартијском систему типовао погрешно. Док сам ја истеривао правду, други су се богатали. Батали се тога. И игра и срећа су имице женског рода – што их више јуриш, све више измичу.

Невероватно, човек се мало освести и поче да посматра свет око себе мало другачијим очима, отвореније. Поче да запажа и оно што до сада уопште није примећивао. Једног дана је видео једног типа како довози његову жену џипом кући. Сватио је да нису бројеви као људи, већ да су људи као бројеви, а да је он – једна обична нула.

Златна кацига за афоризам, Јован Арсић

- Е игре на срећу!? Овде је игра завршена
- Нема више игре на срећу, све је изиграно.
- Ово нису игре на срећу, ово је предигра пред несрећу.
- Ма какве игре на срећу, ускоро ће овде мечка да заигра.
- Ја играм игре на срећу, а они играју на све карте.

Јован Арсић Јовче

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И
ПИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И
ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награда за јубилеј 15. година фестивала -
Фестивалска повеља, припала је Горану Ћеличанину

Драган Аздејковић,
градоначелник Крушевца,
уручује повељу

За 15. Витеза од Чарапаније проглашени су Александар Чотрић и Милован Вржина

Милован Вржина и Драгутин Карло Минић

Милован Вржина

Лидија Јевремовић, директорка КЦК,
промовише Александра Чотрића у Витеза

Александар Чотрић

Специјална награда *Rade Brka* за песму „Играле се делије”, Анђелко Ердељанин

ИГРАЛЕ СЕ НА СРЕЋУ ДЕЛИЈЕ

Српски коцкар, жив нам био,
јединствен у целом свету,
миленијум изгубио,
историјски, на рулету!

Изгубили царство старо
и краљевство најновије,
пропадали пуном паром,
погубили илузије!

Играле се на срећу делије:
широм земље, широм расејања,
пропадали увек веселије,
губили све – куће и имања!

У коцкарске солуције
и губитне лудорије
спадају и револуције,
државне фантазмагорије!

Изгубили власт народа,
социјалне наде луде,
коцкарска нас уби згода:
све ил' ништа, па шта буде!

Коцкарска је инструкција:
гради кулу од карата!
А државна конструкција
сломљена је преко врата!

Специјалност српскога рулета:
уложити све од идентитета,
преко крхког кредибилитета,
па до самог суверенитета!

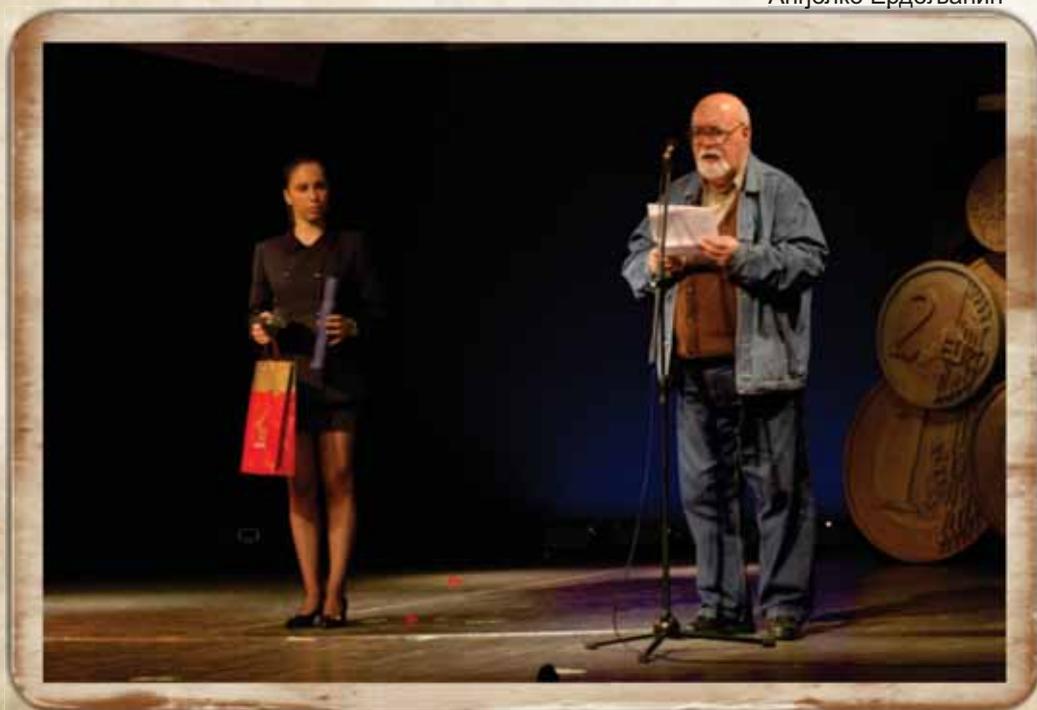
Губиташи с предњом вучом,
на томболи плитке среће,
покерашки дрским пучом,
пуне збрком без дна вреће!

Недостатак пика, трефа:
Коцкарски дуг код Ем-Ем-Ефа!
Скидај јелек и опанке:
тропа си код Светске банке!

Играли смо глава – писмо,
онда опет писмо – глава,
изгубили махом сви смо:
писмо страха, дупе глава!

Коцкарски је несумњив ужитак
слагати губитак на губитак
и на крају такве среће бити
па губитак среће изгубити!

Анђелко Ердељанин

Слободан Срдић, добија признање *Класово мајсторско перо*

Махмуд Ешонхулов (Узбекистан) добитник Златне кациге на 14. Фестивалу, честита Слободану Срдићу

Посетиоци завршне вечери 15. Фестивала у Крушевачком позоришту

Павел Кучински, Лидија Јевремовић, Махмуд Ешонкулов

XVI
фестивал

2008.

Осигурано је
сигурно

XVI фестивал

ГОДИНА 2008.

ТЕМЕ

- а) ОСИГУРАНО ЈЕ СИГУРНО за карикатуру, стрип и писану форму
- б) СВИ МОЈИ ПРЕДСЕДНИЦИ за портрет карикатуру

КАТЕГОРИЈЕ

- а) карикатура
- б) портрет карикатурура
- в) стрип
- г) писана форма (прича, песма, афоризам)

БРОЈ РАДОВА

- а) карикатура: 97 аутора, 35 земаља, 222 рада
- б) портрет карикатурура: 25 аутора, 11 земаља, 58 радова
- в) стрип: 13 аутора, 16 радова, 4 земље
- г) писана форма:
 - прича: 30 аутора, 38 радова
 - песма: 17 аутора, 21 рад
 - афоризам: 42 аутора, 567 афоризама
- Укупно: 224 аутора, 35 земаља, 355 радова и 567 афоризама

WHAT'S INSURED
IS
FOR SURE

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

- а) за карикатуру, портрет карикатуру и стрип
 1. Тошо Борковић, Београд - председник
 2. Павел Кучински, Пољска, члан
 3. Слободан Срдић, Смедерево, члан
- б) за писану форму
 1. Александар Баљак, Београд - председник
 2. Александар Чотрић, Београд, члан
 3. Раша Папеш, Крагујевац, члан

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) карикатура
 - Златна кацига*, Хусеин Чакмак, Никозија, Кипар
 - II награда*, Шпиро Радуловић, Београд
 - III награда*, Румен Драгостинов, Бугарска

ДИПЛОМЕ

1. Валентин Георгиев, Бугарска
2. Војислав Шћепановић, Крагујевац
3. Милан Личина, Оџаци
4. Радослав Ненадић, Београд
5. Gregorz Szumowski, Пољска
6. Саша Димитријевић, Ниш
7. Махмуд Назари, Иран
8. Недељко Убовић, Београд
9. Walerian Domanski, USA
10. Nicolae Lehgher, Румунија

- в) стрип
 - Слободан Обрадовић, Земун

- г) писана форма
 - Златна кацига* за причу „Случај Петла Петка“ Драгиша Павловић Расински
 - Златна кацига* за песму - није додељена
 - Златна кацига* за афоризам - Слободан Симић

- б) портрет карикатура
 - Erico Junqueira Ayres, Бразил

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ОДЛУКА ЖИРИЈА

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА КАРИКАТУРУ

Жири је као и сваке године радио три дана, нарадио се и донео следеће одлуке:

ПРВУ НАГРАДУ и „Златну кацигу“ заслужено је добио карикатуриста са Кипра Хусеин Чакмак. Победничка карикатура идејом, реализацијом, а посебно духовитошћу спада у ред врхунских карикатура.

ДРУГУ НАГРАДУ добио је карикатуриста из Србије Шпиро Радуловић, који је послао серију добрих карикатура. Награђена карикатура на један вешт и луцидан начин обрађује задату тему и истиче се ефектном ликовношћу.

ТРЕЋА НАГРАДА додељена је бугарском карикатуристи Румену Драгостинову за карикатуру која на један филозофски и сатиричан начин даје оригиналан одговор на задату тему.

НАГРАДА ЗА ПОРТРЕТ КАРИКАТУРУ припала је ове године карикатуристи из Бразила Erico Junqueira Ayres. Аутор се представио серијом изванредних портрета.

НАГРАДА ЗА СТРИП додељена је карикатуристи из Србије Слободану Обрадовићу за стрип чисте реализације и добре идеје.

Жири је све одлуке донео једногласно.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЗА ПРВОНАГРАЂЕНУ ПРИЧУ „СЛУЧАЈ ПЕТЛА ПЕТКА“

Кратка сатира „Случај Петла Петка“ Драгише Павловића Расинског, аутора из Крушевца, писана је у најбољој традицији Домановићеве и Кочићеве прозе. У овој причи врцави народни хумор се на осебујан начин преплиће и спаја са елементима модерног фантастичног приповедања. Користећи сочни народни језик, аутор са невероватном лакоћом исписује питку, духовиту и на моменте урнебесну гротеску. Награђена прича је препуна неочекиваних обрта који на једнак начин увесељавају и љубитеље доброг хумора и поклонике жестоке сатире.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЗА ПРВОНАГРАЂЕНИ АФОРИЗАМ

Афоризми Слободана Симића, сатиричара по вокацији а психијатра по занимању, нису само прецизна дијагноза стања нашег болесног друштва, већ су уједно и најделотворнија терапија.

Симић је један од водећих српских сатиричара, припадник је Београдског афористичарског круга - круга који је, захваљујући и Симићу последњих деценија постао познат и ван граница наше земље.

Симићев награђени афоризам *У Србији су грађани сигурни. Да се ни од чега не могу осигурати*, погађа у саму срж друштвених проблема. И овим афоризмом, као и многим ранијим, овај врсни сатиричар кратко, јасно, јетко и убојито говори о несигурности и неизвесности битисања на овим балканским просторима.

Духовитошћу и раскошном игром речи Симићеве афоризми љубитеље сатире разгаљују и увесељавају, а снажним моралним ангажманом приморавају да се дубоко замисле над понорима друштвене збиле.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЗА НЕДОДЕЉИВАЊЕ НАГРАДЕ ЗА САТИРИЧНУ ПЕСМУ

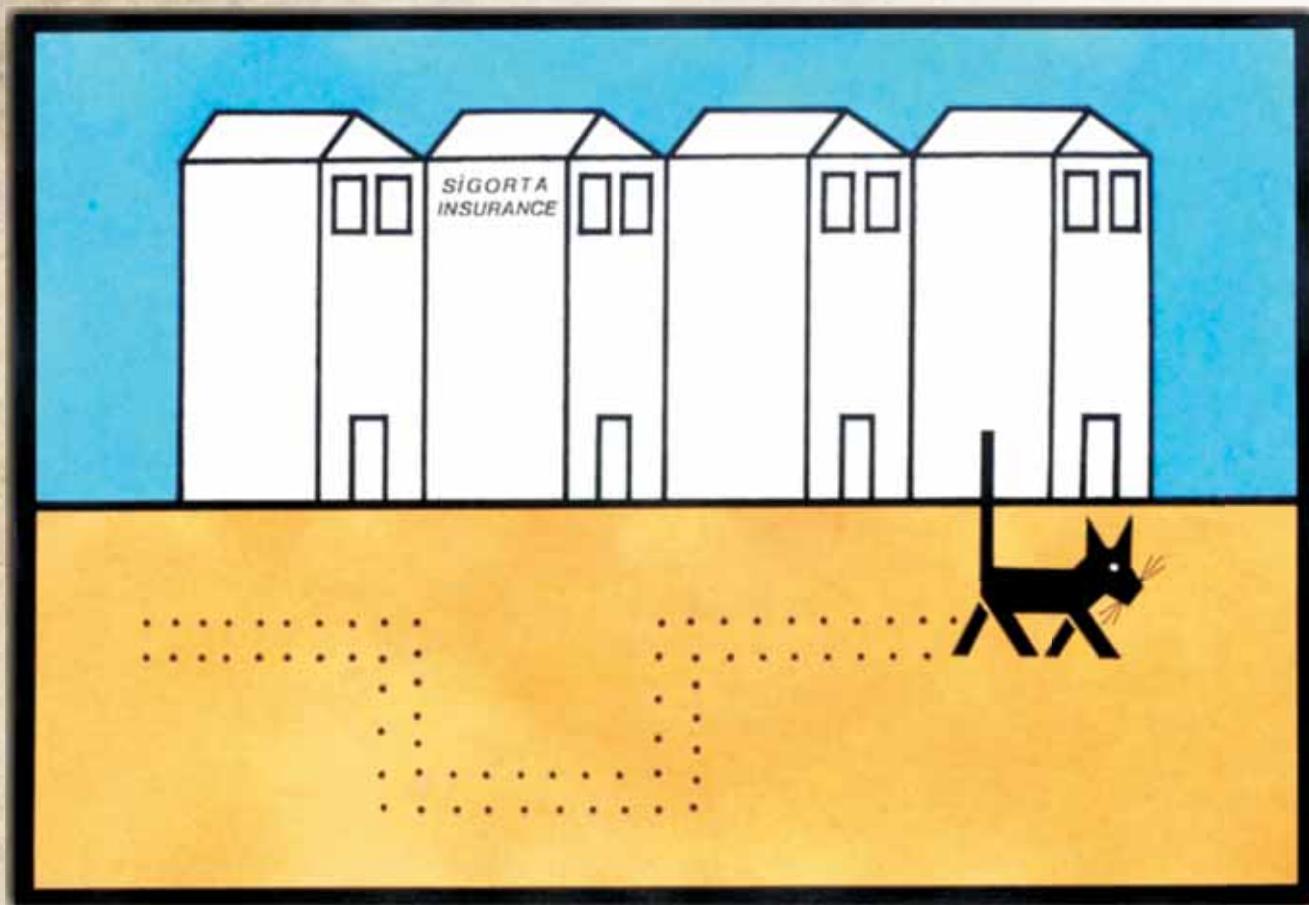
Жири са жаљењем констатује да ниједна од сатиричних песама приспелих на конкурс не задовољава високе критеријуме, установљене претходних година на Фестивалу „Златна кацига“. Жири је стога одлучио да награду за сатиричну песму ове године не додели.

Остаје нам само да констатујемо да су следбеници Радоја Домановића успешнији од настављача дела Јована Јовановића Змаја.

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна каџига, Хусеин Чакмак

г) писана форма

Златна каџига за причу „Случај петла Петка“, Драгиша Павловић Расински

СЛУЧАЈ ПЕТЛА ПЕТКА

Беше се прочуло у нашем селу да је Вићентије Бузда из Горње Мале добио неку велику одштету од Осигуравајућег завода „Корисна штета“. Ја и моја жена Ковиљка решимо и ми да опробамо срећу у несрећи и да, за почетак, осигурамо једног члана домаћинства. На породичном састанку који смо тим поводом одржали, већином гласова усвојен је предлог да осигурамо деду Трифуна. Преовладао је мишљење да он већ мирише на босиљак, па ће тако инвестиција најбрже да нам се исплати.

Али, ускоро се деси нешто што је сасвим променило наш план. Наиме, у селу се појавио птичји грип, од којег нам угину сва живина. Преживео нам је једино певац Петко.

Већи број чланова домаћинства наваљивао је да Петка закољемо. Говорили су да је он сада, када више немамо кокошака, технолошки вишак и да би као такав требао да заврши у лонцу. Право вета на тај предлог искористила је моја Ковиљка, која је обожавала Петка. Осим тога, уплашена да певац можда није сасвим преболео грип, она предложи да уместо деде Трифуна осигурамо њега. Па ако угине, рекла је, да не буде џабе. Бар ћемо да наплатимо одштету, која ће за овако доброг певца бити поприлична.

А био је заиста изванредан певац. О његовим сексуалним способностима причало се по целом селу. Онај Балашевићев певац био је обичан мрљокур према нашем Петку. Толико је био дрчан у сексу, да смо кокошкама понекад морали да стављамо портикле на задњице. Нема кокошке која је могла да одоли нашем мачо-певцу. Баба Ленка тврди да га је видела у сексуалном односу чак и са комшикином жерастом голошијанком, за коју су сви у нашем сокаку мислили да је фригидна.

А о његовим певачким квалитетима да и не говоримо. Имао је глас као Павароти. Са овим нашим певачима нема смисла ни упоређивати га. Мирослав Илић не би могао ни ноте да му доноси, а Кеба ни пратећи глас да му буде.

И тако једног дана, поступајући по одлуци домаћинства, зграбим ја певца под мишке па право у варош у Завод за осигурање „Корисна штета“.

Дочекао ме је веома љубазно извесни господин Видоје. Понудио ми је столицу и затим упитао:

- Па, како здравље?

- Хвала на питању, добро сам. А како сте ви? - узвратио сам.

- Ама, не питам за твоје, већ за његово здравље - рече господин Видоје и показа на Петка.

- А, то? Здрав је и он, хвала Богу - одговорим ја, уз смешак, рачунајући да се и он шали.

- А имаш ли ти потврду да је здрав?

- Имам - кажем и пружим му папир.

- Аха...А имаш ли уверење од психијатра?

Мало сам се збунио, али се брзо прибрах:

- Шта ће ми то? Па нисам ваљда луд.

Господин Видоје повиси тон за октаву:

- Море, ниси ти луд, него се правиш луд! Није уверење за тебе, него за петла!

- Ма...није ни он луд - промуцам ја - и где има лудих петлова, побогу господине?

-Хм! - насмеши се он кисело. - Тако се мислило и за краве, па ено шта се десило у Енглеској. Него, ако желиш да осигураш тог петла, мораш да донесеш уверење о његовом менталном здрављу.

Уј, сунце ти калаисано, шта сад да радим, питао сам се у себи.

Зар у овој земљи председника и премијера бирамо, а да им ни зубе нико не погледа, а мени је за обичног петла потребан психијатарски преглед. Радо бих га вратио кући, али нисам смео од Ковиљке. Зато узмем поново певца и кренем у ветеринарску станицу по уверење.

Успут свратим у једно кафанче да попијем пиво. Седим ја тако, пијуцкам оно пиво, петао стоји на столицу поред мене, кад у један ма` заплака и проговори. Исто као човек.

- Газда - вели - ја се бојим да идем код тог сточног психијатра - рече и зајеца бришући крилима сузе.

Ја се за тренутак следих од чуда, а онда и мени грунуше сузе.

- Ама, нема чега да се плашиш - почнем ја да га храбрим.

Узалуд, Петко је наставио да плаче и да се тресе као заштићени сведок.

Убеђивах га ја да то није ништа, да ће тај доктор само лечка да га чукне чекићем по коленима, да ће да га тера да жмури, да дигне леву ногу, десну...да рашири једно крило, друго...

Петко као да се за тренутак примири, а онда га одједном поново обузе страх:

- Газда, а да ми тај доктор не узме за ненормално то што кокошкама прилазим отпозади?

Ја се загрцнем од смеха.

- Ама, неће бре, шта ти је. То је за вишу живинску врсту сасвим нормално.

Петко ми се сумњичаво загледа у очи па, не трепнувши, рече:

- Газда, јеси ли ти нормалан?

Мене то прилично увреди, али се суздржах.

- Јесам - рекао сам.
 - А шта мислиш, да ли сам ја нормалан? - настави он.
 - Па, нормалан си и ти. Зато и не би требало да се плашиш тог психијатријског прегледа.
 - Знам - одговори он - али шта ако тај психијатар који утврђује да ли су петлови нормални - није нормалан?

То рече и побеже у оближњу шуму.
 Никад га више нико није видео.

После овога ништа нам друго није преостајало него да се вратимо на првобитну одлуку да осигурамо деду Трифуна.

Удесимо га као за Врбицу: окупамо га, обријемо, купимо му ново одело, нову перику, нову крштеницу, нову личну карту и лекарско уверење. Чак смо му, поучени искуством са петлом, купили и уверење од психијатра да је нормалан.

Пре него што смо ушли у Завод за осигурање „Корисна штета“ деди сам саопштио да пази како се понаша. Да не дрхти, да не кашље и да пази како дише, да му не би свирало из груди.

Дочекао нас је опет господин Видоје. Видевши ме, насмеши се, на начин којим ми је ставио до знања да ме зна.

- Па, како здравље? - упитао је деду.

- Одлично, не мож" да бидне боље - рече деда и не закашља се, не задрхта, и не свирну му из груди.

Пошто је узео дедина документа, господин Видоје стаде пажљиво да их разгледа. Неколико пута их је листао и за све време сумњичаво вртео главом.

- А имате ли уверење од психијатра? - упитао је најзад.

- Имамо - кажем ја - управо вам је у руци.

- Ама, није уверење за деду, већ за тебе. Због овога! - викну љутито Видоје и показа на дедина лажна документа.

А затим мирно подиже телефонску слушалицу и наручи једну кафу и два полицајца.

И тако, уместо петла и деде сад сам ја осигуран.
 Катанцем и решеткама.

Златна кацига за афоризам - Слободан Симић

У Србији су грађани сигурни. Да се ни од чега не могу осигурати.

- ☺ Вреће са песком - Дунав осигурање.
- ☺ Са сигурношћу можемо тврдити да је овде неизвесно!
- ☺ Осигурао сам се . Имам пиштољ.
- ☺ Ја се од опасних колега осигуравам административно.
Оверим их!
- ☺ У Србији побољшана сигурност?!
Нисам сигуран!
- ☺ Овде је осигурање гурање!
- ☺ Последњим парама сам осигурао живот...
Баш да видим колико ће моћи да издржи!
- ☺ Сигурно је само оно што је осигурано.
На пример, смрт.
- ☺ Осигурајте осигураче!
- ☺ Узалуд смо осигурали одступницу.
Немамо куд!
- ☺ Прегорео нам је осигурач.
На њихову жалост, био је на пиштољу!
- ☺ Жао ми је, не дајемо животно осигурање Србима.
Покушајте у нашој кладионици!
- ☺ Наше осигурање је сигурност - рече власник >>Титаника<<.
- ☺ Телохранитељ - животно осигурање у Србији.
- ☺ Сигуран сам једино кад немам шта да осигурам!
- ☺ Ја сам агент осигурања - рече кондом.

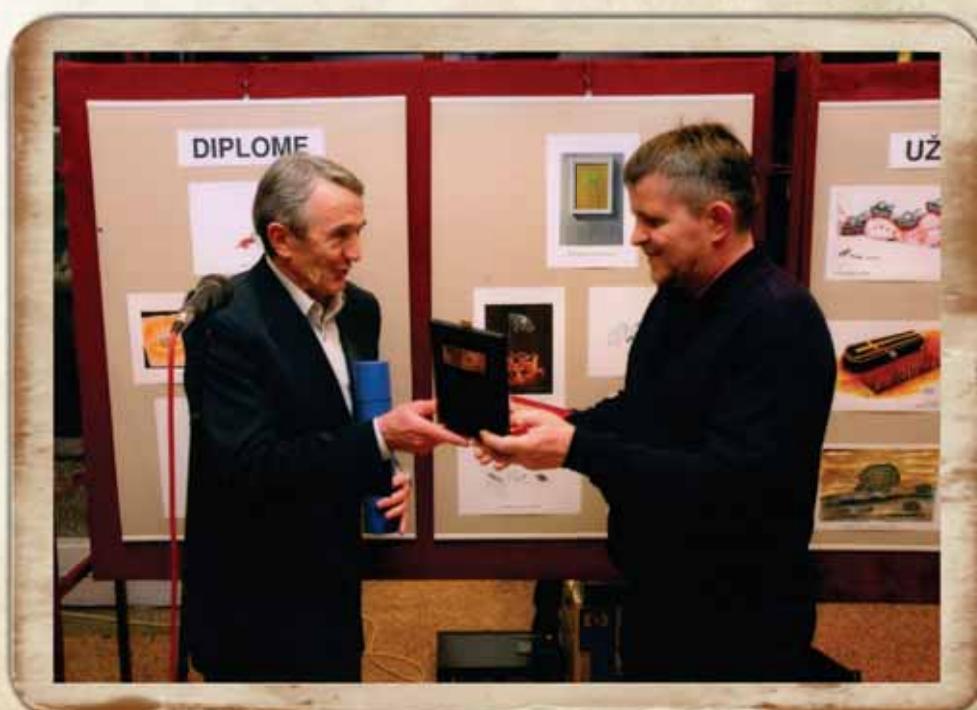
**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

За 16. *Витеза од Чарапаније* проглашен је Љубодраг Стојадиновић, Београд

Помоћница градоначелника Крушевца
за друштвене делатности, Биљана Дачић,
промовише Љубодрага Стојадиновића у Витеза

Класово мајсторско перо,
Горану Дивцу,
уручује Слободан Срдић

Специјална награда *Rade Brka* за причу „Сигурност”, Дејан Тофчевић, Црна Гора

СИГУРНОСТ

Прво се попећи на дрво. Што је веће тамо има више грожђа. Понеси и корпу, не заборави, требаћети. Крени од врха, лакше је, бери редом. Корпу пуни грожђем до врха, конопцем спуштај а ближњи и остали рођаци нека је празне у бурад. Ако је обилно родило зови и кумове. Опет и опет је пуни, па спуштај док не обереш сваки грозд. Буди брз да те киша не претекне и штету направи. Када га измуљаш држи га у подруму у чистим судовима, то је важно. После вино отачи, ракију пеци. И комовицу пеци јер се може добро продавати. Када све завршиш продај вино и ракију, чак и ону комовицу. Можеш бити скуп, а не мораш јер имаш пуно робе. Јефтин - нипошто! Чувај се тога да не изађеш на лош глас како мећеш шећер, па нећеш моћи да продаш труд. Обогати се слободно, Не презај, јер си зној лица својега отирао и силу дрва потрошио. Свако ко ти је помагао нека добро заради. Не заборави их у добру.

А ону врбу чувај. Негуј је. Не прави врбова клина, метле или котарице већ је пази. Добро је осигурај јер је сигурно само оно што је осигурано. Не једном него сто пута. Кажем ти, чувај је као очи у глави јер ће ти опет родити грожђе а богатство и свакојако добро просути се из рога изобиља баш поред тебе.

Дејан Тофчевић са водитељима Лидијом Ужаревић и Иваном Ђорђевићем

XVII
ФЕСТИВАЛ
2009.
Србија

XVII фестивал

ГОДИНА 2009.

ТЕМА

- а) СРБИЈА за карикатуру, стрип и писану форму
- б) Играчка за младе до 18 година

КАТЕГОРИЈЕ

- а) Карикатура
- б) Писана форма (прича, песма, афоризам)
- в) За младе до 18 година - карикатура, стрип и писана форма

БРОЈ РАДОВА

- а) Карикатура: 135 аутора из 25 земаља, послало је 375 радова
- б) Писана форма
 - прича: 70 аутора, 110 радова
 - песма: 77 аутора, 132 рада
 - афоризам: 88 аутора, 1728 афоризама
- Укупно: 370 аутора, 25 земаља, 610 карикатура, прича, песама и 1728 афоризама
- в) Млади су послали 164 карикатуре, 110 стрипова, 10 прича, 24 песме

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

- а) За карикатуру
 1. Горан Ћеличанин, председник
 2. Мухамед Ђерлек, члан
 3. Саша Димитријевић, члан
- б) За писану форму
 1. Миодраг Јакшић, председник
 2. Васил Толевски, члан
 3. Слободан Симић, члан
- в) За младе до 18 година
 1. Момир Драгићевић, председник
 2. Маја Олић, члан
 3. Радоје Савић, члан

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) За карикатуру
 - Златна кацига* Тошо Борковић, Београд
 - II награда*, Милета Милорадовић, Крагујевац
 - III награда*, Кристиан Топан, Румунија

Дипломе:

- 1. Валентин Георгиев, Бугарска
- 2. Јован Прокопљевић, Земун
- 3. Лука Лагатор, Цетиње-Црна Гора
- 4. Владо Волаш, Земун

Дипломе:

- За песму „Подрум”, Србобран Матић, Алексинац
- За серију афоризама, Миливоје Јозић, Н. Београд
- За причу „И Ми имамо Бермудски троугао, БРЕ”
- Коауторкама Светлани Полак из Београда и Сањи Петровић из Новог Сада

б) Писане форме

- Златна кацига* за причу „Србија”, Александар Чотрић, Београд
- Златна кацига* за песму „Србија на глави хода”, Веселин Гајдашевић, Фекетић
- Златна кацига* за афоризам *Па шта ако нас Европа и свет неће! Србија ће себи наћи боље друштво!*
- Драган Рајичић, Крагујевац

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ОДЛУКА ЖИРИЈА

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА КАРИКАТУРУ

Жири је као и сваке године радио три дана, нарадио се и донео следеће одлуке:

ПРВУ НАГРАДУ и „Златну кацигу“ заслужено је добио карикатуриста Тошо Борковић из Србије, за карикатуру која зрачи оптимизмом на саркастичан начин где је Бог решио да побољша свој вид и погледа „Небески народ“.

ДРУГУ НАГРАДУ добио је карикатуриста из Србије Милета Милорадовић који на врло једноставан начин приказује Србију и њене „Пријатеље“ који се увек угризу за сопствени реп.

ТРЕЋА НАГРАДА додељена је румунском карикатуристи Кристијану Топану за карикатуру која представља комшијско виђење Србије из угла који можда сами и не видимо.

Жири је такође одлучио да четири рада буду награђена Дипломом Фестивала јер се својим садржајем издвајају од осталих радова. То су: Јован Прокопљевић из Србије, Валентин Георгиев из Бугарске, Владо Волаш из Србије и Лука Лагатор из Црне Горе.

Жири је све одлуке донео једногласно.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА ПИСАНУ ФОРМУ

Награда за кратку сатиричну причу „Србија“ Александра Чотрића из Београда додељена је аутору који дуго година бескомпромисно пише о свим нашим манама и девијацијама, користећи вешто своју природну интроспекцију и сатирични нерв за учовање девијација заједнице и контаминацију окружења. Прича „Србија“ писана је у маниру ретком у савременој периодици, ослоњена пре свега на традицију Нушићевих раних радова, и кроз причу о писцима и читаоцима говори о савременој Србији, земљи, како каже „са највише писаца и најмање читалаца по глави несрећног становништва“. Играјући се са контрастима аутор нам приказује савремену Србију у којој писци морају да плате читаоцима да их читају, у којој су најчитаније књиге бившег министра полиције, смењеног управника затвора, у којој је и свако писање изгубило сваки смисао јер нико ништа не чита. Писање и читање као парадигма савремене Србије у интерпретацији врсног мајстора сатиричне приче.

Награда за афоризам „Па шта ако нас Европа и свет неће! Србија ће себи наћи боље друштво!“ Драгана Рајичића из Крагујевца слојевит је и вешт афоризам о вечитом ирационалном српском инату који уједно говори и о недосмишљеном колективном оптимизму често базираном на бесмислу. Искусни и талентовани Драган Рајичић годинама је у самом врху српске сатире и дугогодишњи је уредник крагујевачке „Независне Светлости“ где је објавио бројне приче и афоризме, као и запажене политичке колумне, што му је очигледно помогло да сажме сатиричну мисао на прави и ефектан начин.

Награда за песму „Србија на глави хода“ Веселина Гајдашевића из Фекетића лака је и ведре игра хумора и сатире заснована на вештини римовања и хуморним обртима, који су у целини довели до лаке и ведре песме пријемчиве сваком љубитељу сатиричне поезије. Квалитетан аутор који доказује да квалитетну сатиричну поезију може да изнедри свака средина у нашој Страдији.

Награда „Раде Брка“ са сатиричну причу „Тата Гастарбајтер“ Веселина Милићевића из Врбаса која на црнохуморан начин говори о нашим наравима и марифетлуцима, где ништа није свето и заштићено од интереса и профита. Духовита и старински написана хумореска са особинама градиране нарације и вештим ефектним обртом.

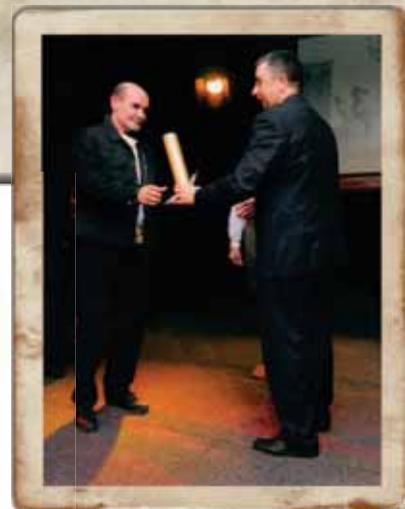
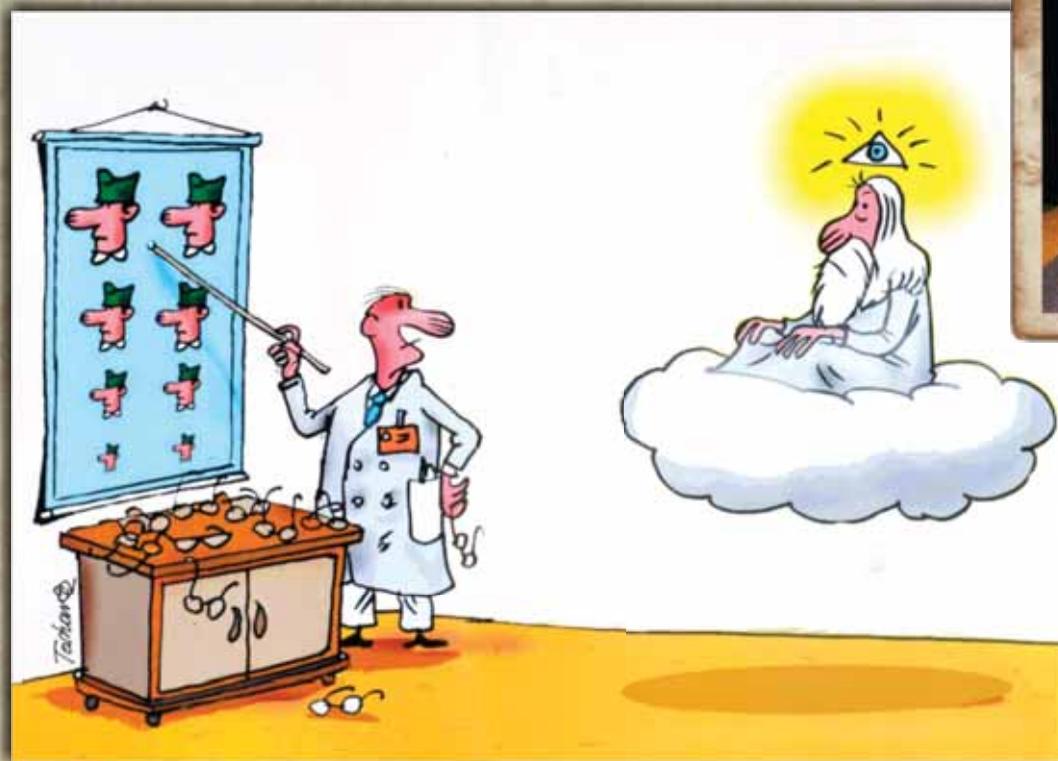
Због квалитета радова, жири је одлучио да додели наградне Дипломе:

- за серију афоризама Миливоју Јозићу из Новог Београда
- за сатиричну песму „Подрум“ Србобрану Матићу из Алексинца
- за сатиричну причу „И ми имамо Бермудски троугао, БРЕ“, коауторкама Светлани Поллак из Београда и Сањи Петровић из Новог Сада.

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна кацига Тошо Борковић

Тошо Борковић и Драган Аздејковић, градоначелник Крушевца

г) писана форма

Златна кацига за причу „Србија“ Александар Чотрић, Београд

СРБИЈА

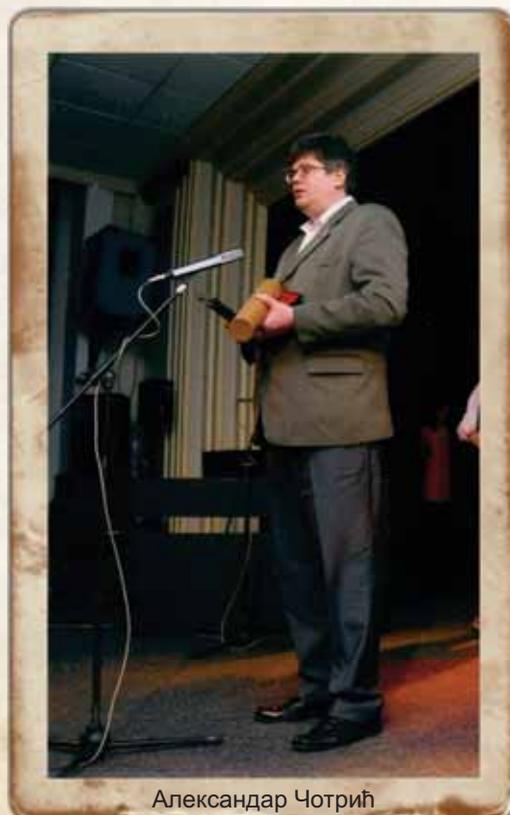
Србија је земља са највише писаца и најмање читалаца по глави несрећног становника. Некада давно важила је изрека: Није грех украсти књигу. Данас важи: Грех је не написати књигу.

Већина становништва је до сада објавила књиге, а дискриминисана мањина грозничаво тражи издавача. Ако нисте објавили бар једну књигу, на вас у друштву гледају као на „црну овцу“ (још горе јер и „црна овца“ је објавила књигу) и забринуто вас питају:

- Шта је то са вама, драги пријатељу? Да нисте болесни, или вам се нешто десило у породици? Одвојите неколико дана и напишите коначно и ви књигу?

Књиге поодавно не објављује онај ко зна да их напише, већ ко зна да пронађе спонзора. Зато спонзоруше и предњаче по броју наслова. Ако нисте потписани као аутор бар једне књиге, значи да нисте довољно способни. Успех у друшту мери се бројем спонзора књиге. Тако сам видео једну књигу у чијем импресуму пише: Спонзор насловне стране је „Пекара переца и деца“, спонзор клапне је „Пицерија Мама миа“, спонзор рикне је ђевабџиница „Мек Добривоје“, спонзор првог поглавља је „Радња за прање аута Цунами“...

Писаца књига је све више, а читалаца све мање. Шта више, држао сам у рукама неке књиге које су штампане са толико грешака, да сам сигуран да их нису прочитали ни, у импресуму потписивачи, лектори и рецензенти. Постоје књиге које, веровали ви или не, нису прочитали ни аутори. Они су само наведени као писци, а платили су другима да тај посао ураде уместо њих. После их је мрзело да прочитају

Александар Чотрић

„сопствено" дело, или су, пак, неписмени. Такав један неписмени „писац" откривен је случајно јер на промоцији, одржаној пред стотинама званица у елитном хотелу, није знао да се потпише на примерцима књиге. Посетиоци су за успомену барем добили отиске прстију.

Један писац недавно ми се пожалио:

- Платио сам човеку да ми уради прелом књиге, платио сам девојци да уради коректуру и лектуру, платио сам дизајнеру да ми направи корице, али не могу да нађем никога ко ће за добар хонорар да буде први читалац моје књиге.

Био сам недавно са колегом, писцем из Енглеске у најбоље снабдевеним београдским књижарама. У њима су истакнуте ранг-листе најпродаванијих књига. Читао сам Мајклу имена аутора бестселера и објашњавао сам му која су њихова основна занимања:

- Најчитанија је књига бившег министра полиције, затим екс шефа државне безбедности, онда смењеног управника затвора, после којег долази заштићени сведок, па криминалац осуђен на највећу затворску казну, иза којег је осуђеник на двадесет година робије, а при крају топ-листе су ситнији криминалци, и на самом крају проститутке. Дакле, хијерархија се строго поштује. Некада су људи у нашој земљи писали књиге, па су због њих ишли у затвор. Данас је другачије, јер прво буду осуђени, па онда у затвору пишу књиге.

- А шта је са правим писцима? – интересовао је Мајкл.

- Они више не пишу.

- Отишли су у политику – објаснио сам Енглезу.

Занимљиво је питање – зашто сви пишу књиге? Слава отпада као разлог, јер пишу их и најславнији. Новац је још мање вероватан мотив, јер су сви спремни да финансирају књигу, без очекивања да им се новац врати. Чланство у Удружењу књижевника, такође, не долази у обзир, јер највећи број чланова нема ни једну објављену књигу. Објављивањем књиге, заправо, ризикујете да вас надлежна комисија Удружења избаци из чланства. Скретање пажње на себе није разлог, јер сасвим супротно, бићете примећени ако не објавите књигу.

А зашто ја, уосталом, све ово пишем, када сам свестан да то нико неће да прочита? Не знам, да ме убијете, не знам.

У Србији не мора да се живи, али мора да се пише.

*Златна кацига за песму „Србија на глави хода",
Веселин Гајдашевић, Фекетић*

СРБИЈА НА ГЛАВИ ХОДА

Србија на глави хода
И гледано са те тачке
Није људи лук и вода
Корачати наопачке

Без обзира на нијансе
Ово има предност једну
Јер много су мање шансе
Да на леђа њена седну

Она земљом хода лако
И шта сутра да се деси
Њој не могу ништа тако
Ни разорни земљотреси

Доле она држи главу
Чувајући образ части
И не може у том ставу
Њој на памет ништа пасти

Није она неопрезна
А нити се кога боји
Чак ни онда када не зна
Да јој доле глава стоји

Синиша Максимовић, заменик председника
Скупштине града Крушевца и Веселин Гајдашевић

Искушења мрзи разна
И не жели да им срља
Није она тиква празна
Коју свако жив котрља

Србија на на глави хода
Успавана слатким миром
Али неће да се прода
И да скупи ноге широм

Глава јој је тако стално
Паметнија што је ниже
И размишља максимално
Па шта горе да се диже

У њу тако без проблема
Идеје се лакше сместе
И свет овај појма нема
Колико их у њој јесте

У животном томе кругу
Док јачају њени нерви
Многи мисле како другу
Главу има у резерви

Задовољна очигледно
Поздрав свима она шаље
И од свега жели једно
Да на глави хода даље

Златна кацига за афоризам

**Па шта ако нас Европа и свет неће!
Србија ће себи наћи боље друштво!**

Драган Рајичић, Крагујевац

Покажите нам границе београдског пашалука и сви
ћемо изаћи на прву линију одбране Србије.

Србија се сагињати неће, мада јој мало фискултуре
не би шкодило!

Морталитет нам је већи од наталитета јер је живот у
Србији штетан по здравље.

Ми Срби смо луд народ, а то обавезује!

Они који тврде да треба јести три пута дневно воде
антисрпску пропаганду!

Јуче се један Србин убио од рада. Истрагом је
утврђено да је у питању био несрећан случај.

Ми Срби имамо добру нарав, али умемо да будемо
веома незгодни према онима који у то не верују.

Није српски ћутати, мада смо тада најпапетнији.

Самоубица је за нијансу променио план.
Неће се убити него ће наставити да живи у Србији.

Од нас Срба је и Бог дигао руке,
али вратићемо ми и њега на прави пут.

Размишљаам да у служби задржим још само хиљаду
телохранитеља. Ипак сам ја један од омиљених
српских лидера.

Мало смо претерали са оним нашим чувеним
гостопримством. Данас се у Србији и агресори
осећају као код своје куће.

Глобална финансијска криза се пренела и код нас.
Већина Срба јутрос није успела да по контејнерима
пронађе своје парче хлеба!

**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награду за животно дело добио је Радош Бајић,
коме награду уручује Радоје Савић,
уредник Фестивала

За 16. Витеза од Чарапаније, Синиша Павић

Класово мајсторско перо

Шпиро Радуловић

Мухамед Ђерлек уручује признање

Награда *Rade Brka* за причу „Тата Гастарбајтер“, Веселин Милићевић

ТАТА ГАСТАРБАЈТЕР

Ово што ћу ви испричам, десило се у једно село источно од Велику Мораву. Оно јест, да сунце излази са исток, ал' смо се с њега слабо овајдили. Није нас нешто много у животу огрејало. Једино смо огрејали дланови, копајући по цео дан на њиви, а за тај труд једина зарада нам је била – жуљеви. Од њиву слаба вајда за нас сељаци. Неки су почели одлазити у град, да раде у фабрике. Лакше им тамо. Раде осам сати. Иде им радни стаж, социјално, регрес...

Негде у то време, између шездесете и седамдесете, почеше одлазити на привремени рад у Немачку. Из наше село отишло њих доста! Оће људи да зараде и за себе и за децу. Наше село је било познато по томе што је за време II светског рата дало доста партизана. Причало се чак да смо негде пред сам крај рата, када су се Немци повлачили, сачекали у заседи једну мању немачку јединицу на челу са једним високим официром. Ови партизани из наше село побише све, заједно са онога швапског официра и саранише их онако џумле у заједничку гробницу.

Заборавили сви на овај случај, док ови први из село не кренуше у Немачку. Ови други што осташе у село, покушавали су да их одврате од пут.

– Где ће те ви у Немачку? Не дај Боже да Немци сазнају да сте из партизанско село и да сте за време рата из заседу побили онолико Немци. Срећа њихова што онда није постојао Хашки суд. Било би откопавања гробница и одвођења у Хаг.

Мој отац Живорад је много желео да иде у Немачку. Хтео је он да иде, ал' није хтео да ради. Није он, да биднем искрен, волео да ради ни овде у село. Правдао се како је у годинама. Како му је жао да остави жену с толику децу. Отац ми је умро, а жеља му је била да бар једном види Немачку. Задње речи на самрти су му биле:

– Дојчланд, Дојчланд...!

Саранисмо тату како доликује. Направисмо му костурницу и споменик од мермер Венчац. Коштало нас је ки да је био гастарбајтер, па уштедео за вечну кућу. Код нас је иначе овдена обичај да се такмичимо ко ће већи споменик и костурницу да направи. Па шта кошта, да кошта, макар после фамилија поцркала од глади,

ал' само да напакујемо комшији, или чак целом селу.

Било то, па прошло. Заборавили ми на тату. Но, пре петнаестак година десило се нешто што ће нас натерати да се сетимо њега.

Седимо ти ми тако пред сеоску кафану и пијемо пиво. Кад се одједном пред кафану заустави велики мерцедес с немачку регистрацију. Из њега изађе један висок господин мојих година и упита да ли неко зна немачки?

Јави се мој кум Златимир, с којег сам заједно седео за сто. Он је дваес година радио у Немачку, па зна одлично немачки. Шваба нас позва за други сто, па поче да прича, а Златимир мени преводи.

Објасни он нама да је његов отац за време рата био немачки официр. Рече нам да је некако сазнао да му је отац погинуо негде у овом крају, те да би волео да сазна где му је отац сахрањен. Рече да му је отац био високи официр, па извади из џепа његову слику. Узе прво Златимир да погледа слику, па онда узех и ја. Гледам ја слику, па ми сину идеја.

- Златимире! Преводи Шваби што ћу ти сад говорим.

Видите Г-дине! Мој отац је био присутан, када су сарањивали погинуле Немце. Кад је видео да је међу њима овај официр са слику, њему би жао да га сарани са обични војници. Пошто смо тад имали породичну гробницу, он га сарани у њу.

Тако ти ја убедим Швабу да је његов отац у нашу породичну гробницу. Златимир ме гледа и не верује шта ја то причам.

- Ћути бре, Златимире! Ово нам је прилика да зарадимо који динар од Швабе, а да не идемо у Немачку.

Дође Шваба на татин гроб. Положи цвеће и пусти коју сузу. Бришући лице, обрати ми се преко Златимира:

- Г-дине, Радиша! Тако би волео да пренесем татине посмртне остатке у Немачку. Платићу вам добро за ту услугу. Не питам колико кошта.

- Знате, то ће вас пуно кошта. Ми смо много рескирали што смо га сместили у нашу породичну гробницу. Не дај Боже да су сазнали ови из село. Сем тога, треба да се обратимо код шефа месне канцеларије. Он ти се за то највише пита.

Отиднемо ми код Милојка у месну канцеларију и објаснимо му због чега смо дошли. Поче Милојко да тупи, како не долази у обзир. Како он није за то надлежан. Но, кад виде свежањ марака, што му Шваба тутну у руке, којима је он млатарао док је објашњавао, рече:

- Добро! Пошто је ово специфичан случај, овај пут ћу да направим изузетак.

До подне стигосе из вароши погребна кола са лимени сандук. Ископасмо тату и спаковасмо га у лимењак. Шваба ми даде за тату 6000 марака. Па заплака од среће. Носи кући тату да сарани после толико година. Маше нам из кола оним папирима што је добио од шефа месне канцеларије, као пропратну документацију за покојника. Машемо и ми њему, срећни. Отпоздравља и Златимир радостан што ће да добије свој део као преводиоц, а и ја свој део. Срећан сам и због тате. Еве му се ипак испунила жеља, да иде у Немачку, а да не мора ништа тамо да ради!

Биса Савић уручује награду Веселину Милићевићу

XVIII
фестивал

2010.

Криза

XVIII ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 2010.

ТЕМЕ

- а) КРИЗА за карикатуру, стрип и писану форму
- б) за младе до 18 година

КАТЕГОРИЈЕ

- а) Карикатура
- б) Писана форма (прича, песма, афоризам)
- в) За младе до 18 година - карикатура, стрип и писана форма

БРОЈ РАДОВА

- а) Карикатура: 217 аутора из 46 земаља, послало је 562 рада
- б) Писана форма
 - прича: 82 аутора, 101 рад
 - песма: 83 аутора, 131 рад
 - афоризам: 96 аутора, 1821 афоризамУкупно: 478 аутора, 46 земаља, 794 карикатуре, приче, песме и 1821 афоризам
- в) Млади су послали: 323 карикатуре, 46 стрипова, 4 приче, 46 песама и 20 афоризама

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

- а) За карикатуру
 1. Горан Ћеличанин, председник
 2. Мухамед Ђерлек, члан
 3. Саша Димитријевић, члан
- б) За писану форму
 1. Љубодраг Стојадиновић, председник
 2. Петар Лазић, члан
 3. Драгиша Павловић Расински, члан
- в) За младе до 18 година
 1. Момир Драгићевић, председник
 2. Маја Олић, члан
 3. Радоје Савић, члан

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) За карикатуру
 - Златна кацига*, Никола Масловара, Србија
 - II награда*, Валентин Дружинин, Русија
 - III награда*, Хуле Ханушић, Аустрија

- б) Писане форме
 - *Златна кацига* за причу „Кризозубље“
Драган Буновић, Нови Сад
 - *Златна кацига* за песму
„Великој страдији у вечитој кризи“
Душан Мијајловић Адски, Ниш
 - *Златна кацига* за афоризам
ВЛАДА ЈЕ ЗАБРАНИЛА СВАКИ ШТРАЈК ГЛАЂУ.
АЛИ, ДОК ТРАЈЕ КРИЗА, ПРЕМА
ШТРАЈКАЧИМА НЕЋЕ БИТИ
ПРЕДУЗИМАНЕ НИКАКВЕ МЕРЕ
Саво Мартиновић, Београд

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ОДЛУКА ЖИРИЈА

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА КАРИКАТУРУ

ПРВУ НАГРАДУ и „ЗЛАТНУ КАЦИГУ" добио је Никола Масловара из Горњег Милановца, Србија. Првонаграђена карикатура у потпуности одражава „ПАСЈИ ЖИВОТ" свакодневног човека у време светске економске кризе И сталну борбу за „голи живот" од данас до сутра.

Другу награду добио је Валентин Дружињин из Русије. Терет кризе погодио је и богате и сиромашне али као и увек, сиромашни морају да изгурају И терет богатих.

Трећу награду добио је Хуле Ханушић из Аустрије. Метафора кинеског зида је успешно примењена на дијаграм пословног неуспеха где приказује дужину и ширине зида кризе.

Својим квалитетом нарочито су се истакли и били у најужем кругу за награде радови аутора: Деско Николов (Бугарска), Олег Гоутсол (Украина), Милан Личина (Оџаци), Валентин Дружињин (Русија), Horacio Cardo (Аргентина), Миодраг Величковић (Лесковац), Стефан Десподов (Бугарска) које жири овом приликом посебно истиче и издваја.

У Крушевцу,
04.12.2009. год.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА ПИСАНУ ФОРМУ

На конкурс Међународног фестивала хумора и сатире „Златна кацига" стигло је укупно: 101 прича од 82 аутора, 131 песма од 83 аутора, и 1821 афоризам од 96 аутора.

Жири у саставу: Петар Лазић, Драгиша Павловић Расински и Љубодраг Стојадиновић (председник), донео је одлуку:

Прву награду за причу добио је рад „Кризозубље" под шифром „Умњак", аутора Драгана Буновића из Новог Сада.

Одлуку о овој награди жири је донео једногласно.

Прича је успешна литерална метафора свеукупне кризе, при чему је параболоа о националној крезубости доведена до ефектног сатиричног апсурда.

Аутор је успешно помирио релативно висок литерарни стил и сарказам као средство у реализацији теме, клонећи се на тај начин баналности и сувише поједностављених, непосредних, исказа. Прича је пародија српске виртуалне агресивности и испразног надрипатриотизма у транзиционој кризи.

Прву награду за сатиричну поезију жири је доделио песми под насловом: „Великој страдији у вечитој кризи" (шифра: „Сјаше курта узјаше мурта"), аутора Душана Мијајловића из Ниша.

Жири је ову одлуку донео једногласно.

Песма је написана епским стилем и у њој доминира низ снажних саркастичних слика које представљају симболе наше стварности. Иако је у слободном стиху, песма има корене у најбољој традицији народног изражавања у коме се препознаје мудрост и луцидност оваквог поетског исказа.

Прва награда за афоризам додељена је аутору који је свој рад послао под шифром „Муков крик" – Сави Мартиновићу из Београда.

Одлуку о овој награди жири је донео једногласно.

Из групе квалитетних афоризама овог аутора, жири је одабрао: ВЛАДА ЈЕ ЗАБРАНИЛА СВАКИ ШТРАЈК ГЛАЂУ. АЛИ ДОК ТРАЈЕ КРИЗА, ПРЕМА ШТРАЈКАЧИМА НЕЋЕ БИТИ ПРЕДУЗИМАНЕ НИКАКВЕ МЕРЕ.

Духовита поента ауторовог става према решавању социјалних проблема, садржана је у сатиричном поимању равнодушности носилаца моћи према грађанима који су их изабрали.

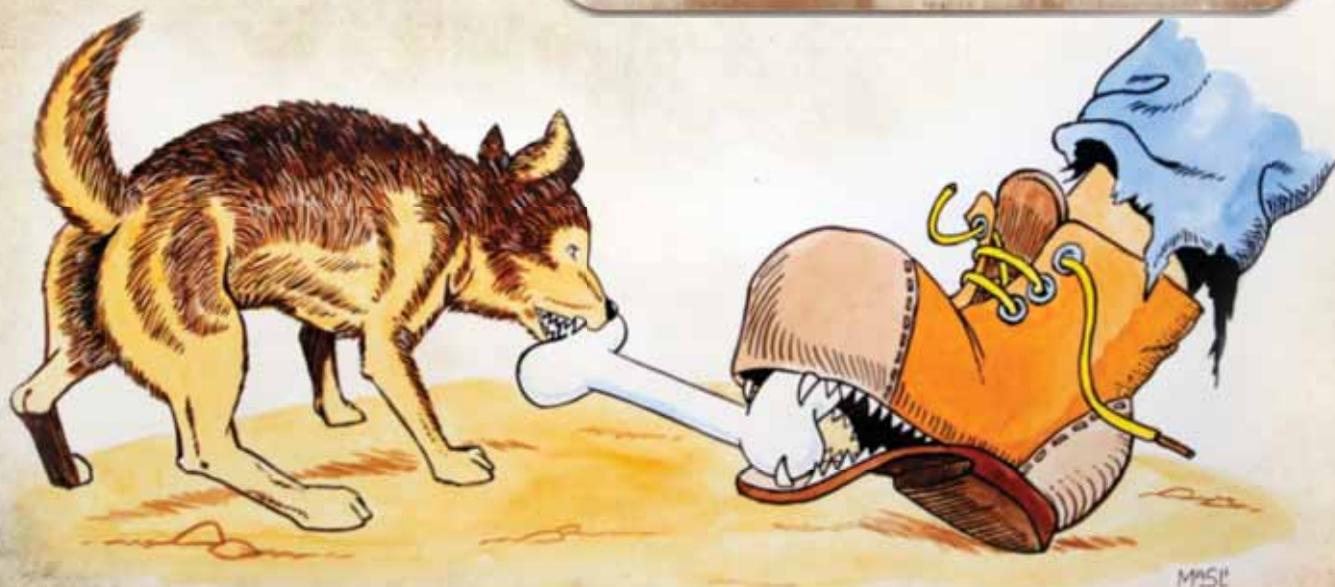
Награда Раде Савић Брка додељена је причи под насловом „Криза" (шифра: „Кеке") аутора Владе Волаша из Земуна. Одлуку о овој награди жири је донео већином гласова.

Награда Раде Савић Брка додељује се за неговање народног хумора. Пародирајући наводни урбани новогвор, који је одродио језик од народног духа, аутор афирмише сатирични стил за који се у свом стваралаштву залагао наш Раде Брка чије име носи ова награда.

У Крушевцу,
04.12. 2009. год.

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура
Златна кацига, Никола Масловара

б) писана форма

Златна каџига за причу „Кризозубље“ - Драган Буновић, Нови Сад

КРИЗОЗУБЉЕ

Мудра умњачко-државничка мера – да га грађани о свом трошку поправљају и ваде зубе, као и да (сачувај боже) плаћају протезе, како парцијалне тако и тоталне, за тили час је створила несагледиве позитивне последице. Преко ноћи се спонтано формирао покрет безубља. Постали смо светска велесила по броју крезубих, једини који имамо више становника него зуба, и по глави а и у глави. Био је то мали гриз за владу, а велики за једнозубље.

На крезубој политичкој сцени наступиле су и значајне дентистичко-демократске промене. Најутицајнија и најпопуларнија странка постао је Покрет ДБ (демократија безубих), док је друга по утицају била Партија једнозубља. Ове две странке су са лакоћом, уз крезуби осмех, обезбедиле већину и формирале владу.

Министар здравља је био из Партије једнозубља, нормално, јер је имао само један зуб. Остали министри, су због коалиционих уступака, имали два, три или чак четири зуба. Тако је министар финансија имао покоји секутић, економије кутњак, полиције очњак, омладине још увек два млечна зубића, а културе и просвете климав умњак. Остали ресори су били сразмерно покривени по принципу-што мање зуба то више фотеља. Шушкало се да први човек нема кога да узме на зуб.

Дошло је и до наглог економског процвата, у време кризе, настало је опште прозубљење. Либерализован је увоз половних еколошких протеза израђених по светским стандардима, без икакве царине. Јесте да се њима већ гризло, али шта мари, знамо и ми да гриземо, ако имамо шта. Дентистичке инспекције су даноноћно дежурале, јер су се на пијацама, на црно, продавале половне протезе и то домаће, нееклошке, израђене још у трулом једнодентистичком времену пре доласка демократије, кризе и безубља.

Било је и других аномалија или каријеса, што је нормално за млада крезуба друштва. Тако су се бербери, уз шишање, тајно бавили и вађењем зуба (без плаћања ПДВ-а), а ковачи су престали да се замајавају поткивањем коња и освојили су серијску производњу челичних протеза, са којима се могло прегрести и клин у чорби. У црним хроникама се могло прочитати како је, у свађи ко ће наследити дедину протезу, брат убио брата, а после се испоставило да је деда имао све своје зубе. Појавила се и нова врста џепароша, тзв. зубароши – док зинеш нестане ти протеза. У новинама су се могли наћи и огласи – вадим по кућама.

Влада се држала оне народне – поклону се и у зубе не гледа – што је било лако остварљиво када није било ни поклона, ни зуба.

Свакодневно је, неко од министара, гризом у јагњетину отварао по неки мост, што у Горњој, што у Доњој вилици. Најзад нам се посрећило и у процесима придруживања. На такмичењу за Дентосонг освојили смо прво место са песмом: „Опа, цупа, цуп - четири бабе један зуб.“

На митинзима подршке чврстим мерама климаве владе, одушевљене безубе народне масе нису се дале завести једнозубљем, најчешће се могла видети парола:

Зуб за протезу! А чули су се и повици: Ко сме да нам погледа у зубе!

Министри су, уз крезуб осмех, дочекивали многобројне стране делегације, чак и светских велесила, које су долазиле да узму отисак нашег модела превазилажења кризе.

Златна кацига за песму „Великој страдији у вечитој кризи“ - Душан Мијајловић Адски, Ниш

ВЕЛИКОЈ СТРАДИЈИ У ВЕЧИТОЈ КРИЗИ

криза је
не брани ме браниславе
не брани се браниславе
сипај нека зажубори
зар не видиш
свет сатире себе у лудилу
довитљиви у кризи
продају тишину за мртве
невоље рођених и нерођених
расту из часа у час
између птичијег
и свињског грипа
страх
стрепња
и стрес чине своје

сипај
не просипај браниславе
криза је
не броји чаше
не помињи ми обавезе
зар не видиш
наше су душе црне
попут мрака
у празним џеповима
криза је браниславе
бранитељу
права на кост и кожу
не пожуруј ме браниславе
време је лоших обичаја
звери оштре чељусти
по сеновитим јазбинама
будни ћемо сањати
како смо се смејали
криза је свега и свачега
свега за неког има
за неког ничег нема
увек је тако бивало
не брани изме
наивни браниславе
очигледна је бесмисленост
свих изама
све је промашај
у овом невиђеном
великом
земаљском говнаријуму
то што још звек сејемо
и гробове копамо
не значи да смо живи

не брани гладне браниславе
празним речима
глад више није
ничија привилегија
зар не видиш како
бачену кост
пси не стижу да уграбе
криза је човече
за човека и пса
једино псета живе
животом достојним човека
не брани ђаволе браниславе
све је више демона
који нам дрско заривају
нокте у месо

не брани ме браниславе
нисам у делиријуму
то ја мислим сузама
оплакујем
нашу Велику Страдију
у Вечитој кризи

Председница Управног одбора,
Елена Ескић, уручује награду

Златна кацига за афоризам

**Влада је забранила сваки штрајк глађу.
Али док траје криза, према штрајкачима
неће бити предузимане никакве мере.**

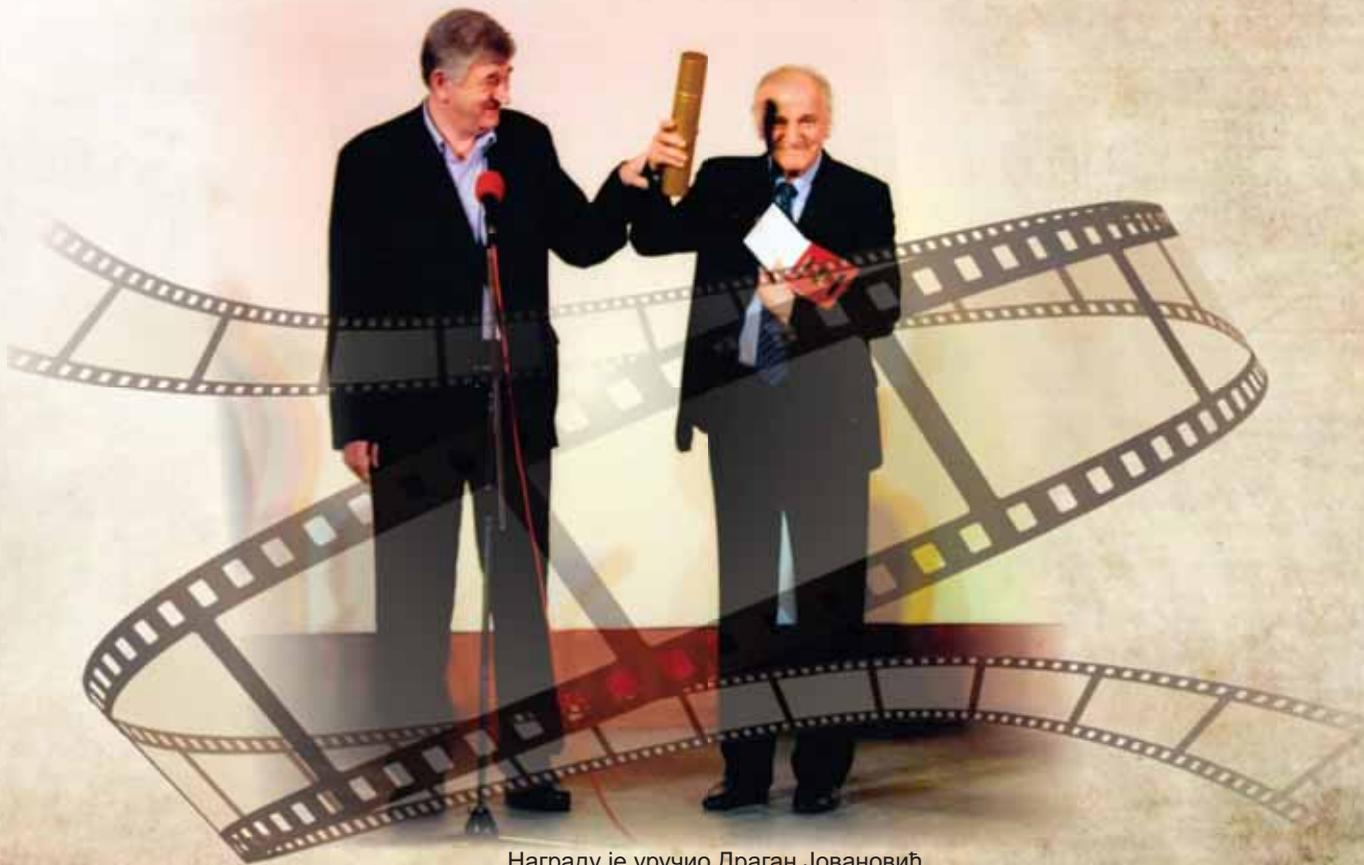
Саво Мартиновић, Београд

Награду уручује Радоје Савић

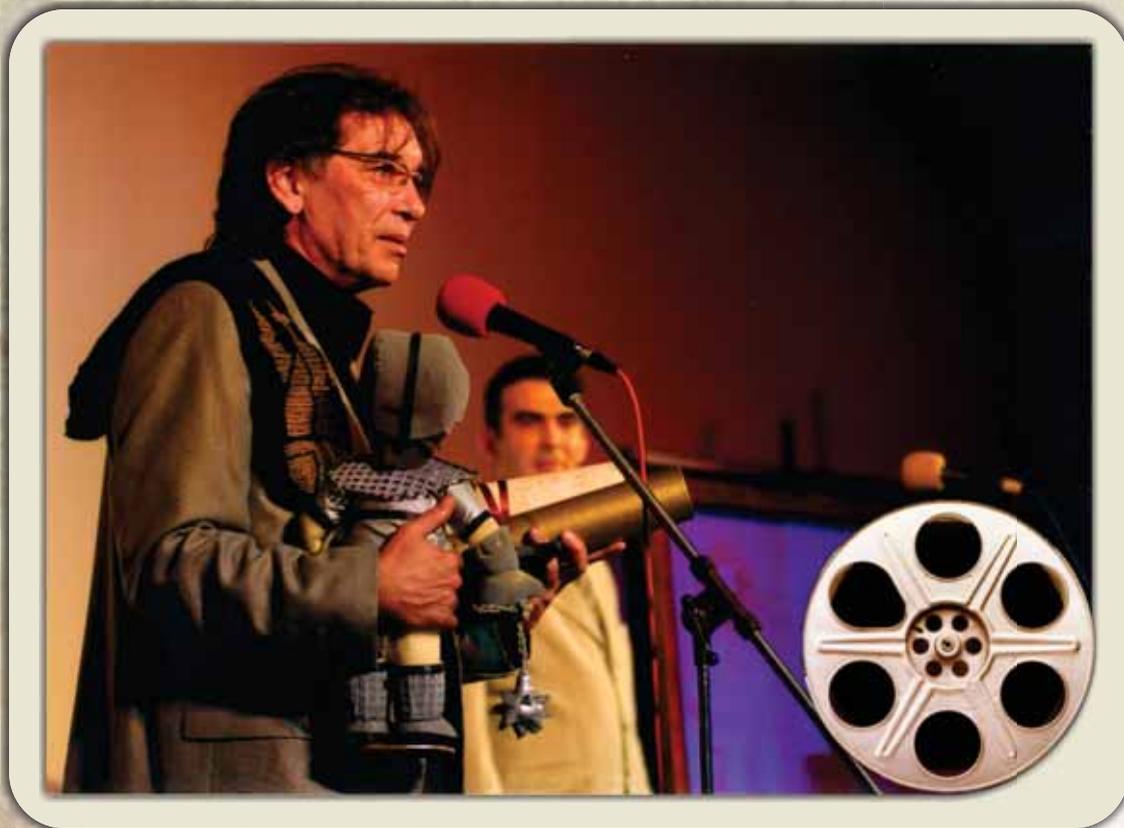
**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награду за животно дело добио је Велимир Бата Живојиновић

Награду је уручио Драган Јовановић,
члан Градског већа Скупштине града Крушевца

За 18. Витеза од Чарапаније, Дарко Бајић

Класово мајсторско перо – Тошо Борковић

Награда *Rade Brika* за причу за причу
„Криза” - Владо Волаш, Земун

Криза

Брате, ово више стварно не може да се слуша! Та реч, мислим криза, чује се, брате, свуда, али пази, свуда. Креснеш телевизор, али одмах, чујеш како неки баја кука како га је, шатро, светска глобална криза ојадила, па као сад нема лове да исплати рају што шљака за њега, и, као није он крив што они блокирају саобраћај испред Владе, па им раја која не може да стигне кући, јебе кеву! Пребациш канал, иста жвака!

Министри и остали политичари као да су једва дочекали да имају на шта да се ваде што су обећавали брда и долине у предизборним кампањама, па кад су испалили своје бираче, ово им је легло, брате, ко дупе на шољу! Шатро, све би било како је обећавано, али, јеби га, - светска глобална криза! Шта да се ради?! Виша сила!

Биса Савић уручује награду

А, као овде све било супер док се није било светске глобалне кризе! Главни трип је да је за све што не ваља крива светска глобална криза. А пази, брате, ја сам провалио у чему је фора. Фора је у томе што нам са том жваком одвлаче пажњу са неких љаксе серија и емисија где ја, брате, ништа не капирам! Али, пази брате, кад нема шансе да провалим сваку другу реченицу! А форе су им до јаја! И они, брате, са таквим, шатро народним језиком, хоће у Европу!? У јееее! Пази брате, кад ја, који сам рођен овде и који од рођења говорим српски, не могу да их провалим, а замисли ону европску рају – нема шансе ни да им то преведеш а да они провале у чему је ту фора! Невер! Ај донт андерстенд! Никс ферштен!

Зато ти ја то причам, брате! Знаш како њих боли уво за наше љаксе фазоне! Са њима има да се прича урбаним српским језиком, брате! Лепо људи могу да преведу и капирају у чему је фора. Ево овако као што ја говорим, на пример.

Према томе, провали у чему је фора: каква глобална криза, то смо намерно истриповали да оно главно сакријемо од раје. Ми имамо КРИЗУ ИДЕНТИТЕТА, брате! Пази кад је задњи моменат да ухватимо воз за Европу! Зато, памет у вугла! Не морају сви да виде како печемо прасиће и јагњиће, ракију, свирамо „двојке“... Јеби га, брате, Европа је то!

Радоје Савић и гост из Бугарске, Јанко Митев

Отварање изложбе - Шпиро Радловић

Затварање Фестивала - Љубодраг Обрадовић, директор КЦК

XIX
фестивал
2011.
Спас

XIX ФЕСТИВАЛ

ГОДИНА 2011.

ТЕМА

- а) СПАС за карикатуру, стрип и писану форму
- б) Зуби за младе до 18 година

III. КАТЕГОРИЈЕ

- а) Карикатура
- б) Писана форма (прича, песма, афоризам)
- в) За младе до 18 година - карикатура, стрип и писана форма

БРОЈ РАДОВА

- а) Карикатура: 173 аутора из 45 земаља, послало је 422 рада
- б) Писана форма
 - прича: 49 аутора, 63 приче
 - песма: 60 аутора, 90 песама
 - афоризам: 68 аутора, 1032 афоризмаУкупно: 350 аутора, 45 земаља света, 422 карикатуре, 63 приче, 90 песама и 1032 афоризма
- в) Млади су послали 202 карикатуре, 56 стрипова, 1 прича, 53 песме и 20 афоризама

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

- а) За карикатуру
 1. Неђељко Убовић, председник
 2. Новица Коцић, члан
 3. Миланко Каличанин, члан
- б) За писану форму
 1. Љубодраг Стојадиновић, председник
 2. Петар Лазић, члан
 3. Ивко Михајловић, члан
- в) За младе до 18 година
 1. Момир Драгићевић, председник
 2. Маја Олић, члан
 3. Радоје Савић, члан

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) За карикатуру
Златна кацига, Михаил Златковски, из Русије
II награда: Миленко Косановић из Бајмока
II награда: Javad Takjoo, Иран
- б) Писане форме
Златна кацига за причу „Вера је пола спаса“ Томислав Дрвар из Сомбора
Златна кацига за песму „Само слога Србина спасава“ Јелена Кујунџић из Мајура
Златна кацига за афоризам
Бела застава нам је спасила животе. За њу се мора наћи место у националном музеју.
„Хитна помоћ је закаснила академских петнаест минута.“
„А шта ви пијете? - упита дављеник спасиоца.“
Саво Мартиновић из Београда.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ОДЛУКА ЖИРИЈА

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА КАРИКАТУРУ

Жири је радио у пуном сагласју, прилазећи пажљиво сваком послатом раду.

И ако се до краја нисмо изјашњавали које радове наградити, испоставило се на крају да смо у првом гледању запазили баш оне радове који су добили награде.

У свом раду смо се држали професионалних принципа; естетике, етике и задате теме...

До спасења долази храбрим веровањем у себе, у своје окружење, добрих људи са вером да они који нису добри могу једног дана да се продобре и буду спасени.

Жири је једногласно одлучио :

НАГРАДУ и „ЗЛАТНУ КАЦИГУ" добио је Михаил Златковски, из Русије,

Другу награду добио је Миленко Косановић из Бајмока,

Трећу награду добио је Javad Тақјоо, Иран

У Крушевцу,
27.11.2010. год.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА ПИСАНУ ФОРМУ

На конкурс Међународног фестивала хумора и сатире „Златна кацига" стигло је укупно: 63. приче од 49. аутора, 90 песама од 60 аутора, и 1032 афоризма од 68 аутора.

Жири у саставу: Љубодраг Стојадиновић (председник), Петар Лазић, Ивко Михајловић, донео је одлуку:

Прву награду за причу добио је рад „Вера је пола спаса" под шифром „Друга обала", аутор је Томислав Дрвар из Сомбора.

Одлуку о овој награди жири је донео једногласно.

Прича је успешна литерарна метафора тешкоћа са којима се Србија и њени грађани сусрећу у покушају да се избаве из кризе. Аутор се у свом раду успешно служио иронијским историјским паралелама уз настојање да на један модеран сатирични начин укаже на кључне мане друштва, државе и њених лидера у крерирању кризе и недостатку идеја да се из ње нађе одговарајући излаз. Дрвар је успешно помирио релативно висок литерални стил и сарказам као средство у реализацији теме, клонећи се на тај начин баналности и сувише поједностављених, непосредних исказа.

Прву награду за сатиричну поезију жири је доделио песми под насловом: „Само слога Србина спасава" (шифра: „Српски сан"), ауторке Јелене Кујунџић из Мајура.

Жири је ову одлуку донео једногласно.

У песми доминира низ снажних саркастичних слика које представљају симболе наше стварности уз пародију мита о слози Срба као једином путу у спасење. Симболички и лексички песма је у целини посвећена Србији и метафори њене судбине уз особеност да сваки стих почине словом С.

Прва награда за афоризам додељена је аутору који је свој рад послао под шифром „Нада и Вера" - Сави Мартиновићу из Београда.

Одлуку о овој награди жири је донео једногласно.

Из групе квалитетних афоризама овог аутора, жири је одабрао:

„Бела застава нам је спасила животе. За њу се мора наћи место у националном музеју."

„Хитна помоћ је закаснила академских петнаест минута."

„А шта ви пијете? - упита дављеник спасиоца."

Сет успешних и духовитих афоризама има заједничку поенту у сатиричном поимању идеје о националном спасу и апсурдним покушајима да се до ње стигне.

Награда Раде Брка додељена је причи под насловом „Спасавање нашег деде" (шифра: „Авала") аутора Драгише Павловића Расинског из Крушевца. Одлуку о овој награди жири је донео већином гласова.

Награда Раде Брка додељује се за неговање народног хумора. Успешним црно-хуморним приступом, аутор се успешно игра култом живота и смрти, комбинацијом традиционалног симболичног лапота и применом технолошке револуције у његовој негацији. Порука приче је да од наше црно-хуморне и гробљанске културе нема технолошког спаса.

У Крушевцу,
27.11.2010. год.

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна каџига, Михаил Златковски

б) писана форма

Златна кацига за причу причу „Вера је пола спаса“, Томислав Дрвар, Сомбор

ВЕРА ЈЕ ПОЛА СПАСА

Та историја нас никада није мазила, али смо ми увек нашли неки спас и из свих пораза излазили као победници. Једноставно, знали смо како треба са њом. А у резерви смо имали златних рибица које смо на кило купили од наших доказаних пријатеља и савезника. Јесу биле са малом фабричком грешком али су нам их продали у пола цене, као својој браћи. Није било жеље која нам се није, замало, остварила.

Овога пута, удариле на нас, са свих страна, удружене снаге најачих земаља, наравно, не рачунајући нас. Намерне да нас једном за свагда униште. Завидели су нам што смо јели говна златним прибором док су они кидали месо рукама, први имали самоуправљање, што смо имали друштвену својину док су они имали своју. Што смо победили у оба светска рата и у безброј, што балканских, што локалних. Нису могли да нам опросте што нам је оволики, док је њихов само толики, и што можемо тако дуго и често. И што имамо за то времена на бацање. Што знамо лепо да живимо од немаштине. Наш велики народ, иако бројчано мали, заратио је са целим светом. У стара, добра времена, било је десет на једнога, а сада, милион на ниједнога. На земљи, тенкови бљују ватру, из ваздуха, невидљиви авиони бацају паметне бомбе. Акција нашег уништавања је строго хуманитарног карактера и зове се „Милосрдни анђео“.

Тактички смо се повлачили пред непријатељем да не примети да га уништавамо. Тако смо стигли до обале Сињег мора, даље се није могло. Иза нас надире до ногу потучени непријатељ са својом мртвом силом, а испред нас бескрајно морско плаветнило. Чамце, глисере и јахте смо још раније потопили, да заварамо непријатеља. Назад, да још једном прегазимо згаженог непријатеља, нама не доликује. Напред се није могло јер нам је море било преко главе. Влада националне победе окупила је народ да одлучи како до спаса од сигурног тријумфа који нам прети?

Народ је одлучио да се распише тендер за избор најповољнијег понуђача за пребацивање народа на другу обалу, да би се непријатељска солдатека, колико-толико, сачувала од потпуног уништења. У законском року прибављене су три запечаћене понуде. Спроведен је транспарентан поступак, све је било провидно да провидније није могло бити. Фирма „Минхаузен“ предлагала је да се, по цени од две милијарде евра, пребацимо седећи на топовским ђуладима. Конзорцијум „Жил Верн и синови“ нудио је да нам за 4 милијарде прода подморницу „Наутилус“ за шест милиона људи.

Народ је као најповољнијег одабрао домаћег понуђача, Д.О.О. „Патриота, а наш“ са Кајманских острва. Овај је нудио да за десет милијарди евра раздвојити море, па ће народ безбедно прећи на другу страну, а када непријатељ буде кренуо за њим, море ће се поново склопити и сви непријатељи ће се подавити. Ниска цена је образложена тиме да власник не жели да зарађује на свом народу и да овај износ покрива само нужне трошкове. Избавитељ је стигао у ципу „Хамер“, „Армани“ оделу, са „Реј Бан“ цвикерима, златним „Патек Филип“ сатом на руци, „Картије“ ланцем и крстом око врата, тежине килограм и по. Чинодејствовао је не часећи ни часа, међупланетарним мобилним назвао је некога. Чули смо како му говори:

„Брате, овде Тетовирани, имам неки послитић за тебе. Ајде, раздвој море да овај мој напаћени народ пређе преко и добар си два милиона еврића. Брате, пуно ти хвала, видимо се“.

И би тако. Својим очима смо видели како се море раздваја. Запрепашћеном народу наредио је да крене ка другој обали. Народ, који већ дуго слепо верује у чуда, а никада у очигледну стварност, послушао је и кренуо.

Нико није преживео. Сви смо се подавили. Касно смо се сетили да Србија нема море. Тек смо касније сазнали да је он власник и осталих фирми које су послале понуде на тендер. Тетовирани у „Армани“ оделу нам је понудио, из азила у братској земљи од које смо куповали златне рибице у пола цене, да нам може набавити и море преко свог човека којег има горе, за педесет милијарди евра. Али ми више нисмо наседали на овакве трикове.

Ми смо нашли свој спас, јер на оном свету нема живота. И нико нас, више никада, неће живе, превести жедне преко воде. Сада смо небески народ, своји на свом, што смо одувек и били.

Весна Весковић, председница Скупштине града Крушевца, додељује награду

Златна кацига за „Само слога Србина спасава“, Јелена Кујунџић из Мајура.

САМО СЛОГА СРБИНА СПАСАВА

Светлуцају селом снени снегови,
сумрачине скрили светли светови.
Сребром се стакле сјајни сводови,
Србијом сплаваре срећни створови.

Сви само сласне снове сањају,
свима се страхоте слепо склањају.
Салва се среће свакоме смешка,
само се спокој са смехом споречка.

Седокоси старци спавају средом,
суботом сањају страсне снове.
Сви су срећнији са сваком седом,
смеју се, сањаре, стихотворе.

Сумње су свисле, стромором сишле,
сузе су себе смртоносно стисле.
Свако се сваком слатко смеје,
срећа се спушта са сваке стреје.

Савским се сливом спокојно сплавари,
само са сопственом срећом сплеткари.
Са собом, са светом Срби се сагласили,
слогом су себе стварно спасили.

Ивко Михајловић, Јелена Кујунџић, Лидија Ужаревић

Златна кацига за афоризам

„Бела застава нам је спасила животе. За њу се мора наћи место у националном музеју.“

„Хитна помоћ је закаснила академских петнаест минута.“

„А шта ви пијете? - упита дављеник спасиоца“ - Саво Мартиновић из Београда.

- Наша прва брига је човек
коме нема спаса!

- Пацифисти су као рођени за војску спаса.

- Чашу воде, чашу воде,
дављеник је без свести!-
завапио је спасилац.

- Велико вам хвала
што сте ми спасили живот
који не вреди ни пет пара.

- Најчешће човек тражи сламку спаса
кад му не може помоћи ни цео свежањ.

- Неписменост је најсигурнији спас
од лоших књига.

- Моја жена не престаје да прича.
Једини спас је кад настане
предизборна ћутња.

Елена Ескић, Саво Мартиновић, Лидија Ужаревић

- Одбрамбени играчи нису пипнули лопту.
То је био спас за голмана
да му не дају аутогол.

-Већ на дијамантској свадби
видело се да њиховом браку
нема спаса.

- Векна је једини спас за гладне.

- Кад имају хлеба као дрва,
за гладне нема зиме.

- Вапај гладних: Спасите Ваше Душе -
Ако их имате!

- Он хоће мени да пружи помоћ,
а није ми ни до појаса.
За спасавање.

- Нећу ваш појас за спасавање!
Није пристojно рећи *на*, него *изволте!*

- Земљотреси имају и добру страну.
Спасилачке екипе се увек затекну
на месту несреће.

- Несрећа се догодила
у раним јутарњим часовима,
а спасилачка екипа је стигла
тачно у минут до дванаест!

- Једини спас од смрти је -
Ма какав живот!

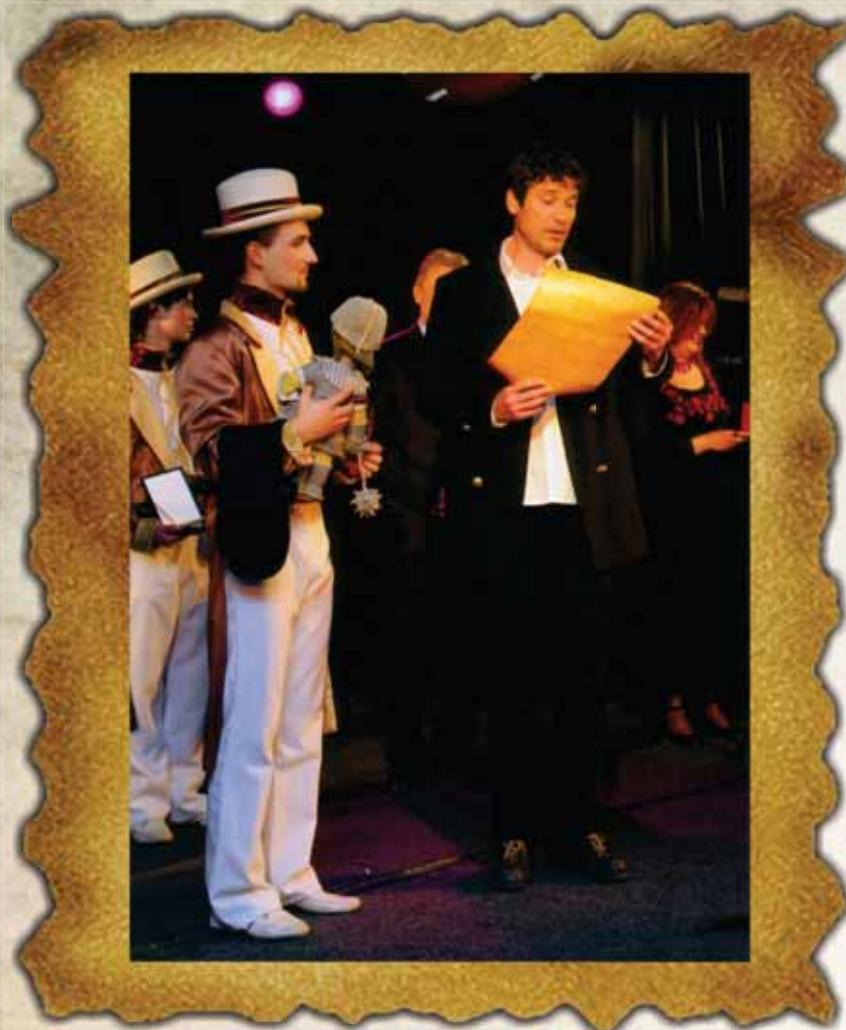
**НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПРИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ,
КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА**

Награду за животно дело добио је Власта Радовановић

Синиша Максимовић и Власта Радовановић

За 19. Витеза од Чарапаније - Драган Јовановић

Класово мајсторско перо - Неђељко Убовић

Награда *Brade Brka* за причу „Спасавање нашег деде“ - Драгиша Павловић Расински, Крушевац

СПАСАВАЊЕ НАШЕГ ДЕДЕ

Било је то негде о Митровдану. Деда изненада, за вечером, јаукну, а онда се ухвати за груди, те ми брже-боље у болницу. Тамо оставимо и Добросава, ако Бог да па деда заковрне, да нам јави да одмах све што за ту прилику ... У ствари, ми смо одма, чим смо стигли кући, све испланирали у вези саране, шта ће да кољемо од марве, коме све да јавимо у родбини и све остало као што је ред.

Међутим, Добросав истог дана донесе тужну вест да је деди добро и да ће да претекне. Каже, уградили му неко механичко срце, шта ли. Има сад то, кажу, отишла медицина далеко.

Не прође ни пола зиме, а деду заболе око слабине. Мора да су бубрези. Кука деда, чује се до пола шора, а комшије навалиле у визиту, не можемо само кафе да им се изнакувамо. Санћим да га обиђу, а овамо потрчали да виде како га негујемо. *Оставља нам грдно имање, а ми тако спрам њега, како нас није срамота, а и од Бога би требало...!*

Сместисмо деду поново у болницу, Добросав хтеде опет да остане да прати развој ситуације, али ми ми не дадосмо. Остависмо болници број телефона, па ће нам јаве ако случајно...

После три дана зову из болнице да идемо хитно за деду. Чим је хитно, значи да је деда, Бог да прости. Ништа, шта је, ту је, ми одмах одредимо задужења, ко ће печење, која ће жена сарме, ко ће сандук и остало, да се не обрукамо пред народом и да све буде... Ми у болницу, кад тамо деда жив, не може живљи да буде. Смешка се, вели уградили му вештачке бубреге. Има сад то, кажу, отишла медицина далеко.

С пролећа следеће године деда се оклизну на кућне басамке и поломи леви кук. Е, па, претеко је два случаја, мислили смо, ал' овај, ако Бог да, неће. Трећа, срећа, понадасмо се. И наравно, ми деду поново у болницу. Лежао он тамо шест дана, кад седмог - ево га кући. Довезо га лимузином Божа Перкин, једва га натерао, хтео деда да дође пешке, да мало, вели, протегне ноге. Гледамо ми деду забезекнуто, питамо га како брже оздраве, ал он ништа. Навалио, онако с ногу, на врућу гибаницу и ладно пиво и само се смешка. Најзад нам откри тајну: Уградили му механички кук. Има сад то, кажу, отишла медицина далеко.

После тога уградише деди механичка плућа, механичка црева, механичку простату, све.

Време је текло, ми одавно дигли руке од дединог пресељавања на онај свет, кад одједном - бинго! Деда почне нагло да малаксава и ускоро паде на постељу. Шта ћемо друго него деду поново у болницу. Прегледа га тамо неки лекар, вели така и така ствар, дедино стање је тешко и компликовано, па ће сутра морати да га прегледа конзилијум, који ће све то детаљно да ... ради сваке сигурности.

Сутрадан, окупио се конзилијум око деде, загледају лекари његову историју болести, повремено краичком ока погледају у њега, а онда крену тихо да се договарају на латински. А деда само јауче и колута очима.

Најзад, онај што је главни међу лекарима упита деду, шта га боли.

- Све ме боли - простења деда. -

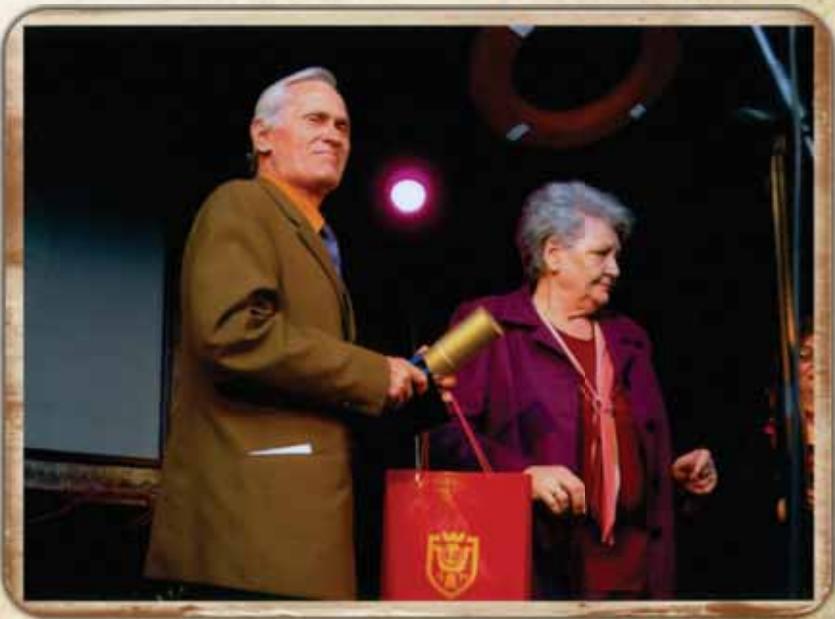
И механичко срце, и механички бубрези, и механички кук, и ...

- Добро, човече, имате ли ви уопште нешто природно на себи и у себи? - прекину га лекар.

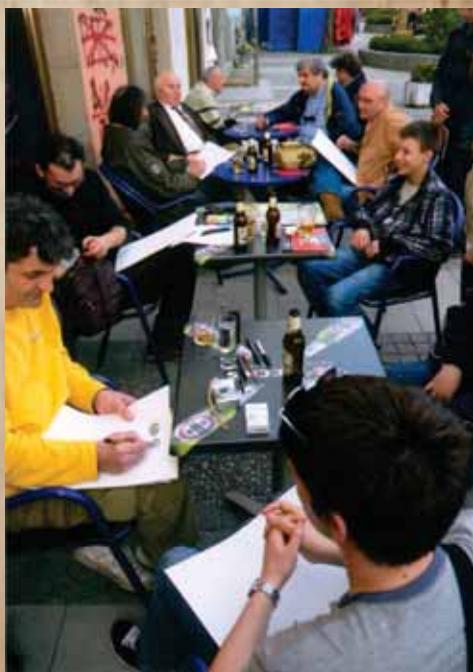
- Немам, изусти деда - јер као што видите...

Лекар за тренутак погледа своје колеге, у намери да од њих добије сагласност за своје мишљење, а затим се обрати деди:

- У том случају, ви више нисте наш случај. За ваше лечење сада је надлежан механичар.

Драгиша Павловић Расински и Бисерка Савић

Цртање на Тргу младих

Весна Весковиќ отвара изложбу

Љубодраг Обрадовиќ,
прогласава тему XX Фестивала

Ана Јорданова, начелница за културу Хаскова, Бугарска

Јанко Митев, првак Народног позоришта Хаскова

XX
фестивал
2012.
ЛТОМ

XX фестивал

ГОДИНА 2012.

ТЕМА: а) **АТОМ** за карикатуру, стрип и писану форму
б) **СПОМЕНАР** за младе до 18 година

КАТЕГОРИЈЕ

- а) Карикатура
- б) Писана форма (прича песма, афоризам)
- в) За младе до 18 година
- карикатура, стрип и писана форма

БРОЈ РАДОВА

Укупно: 309 аутора из 41 земље света, послали су 333 карикатуре,
39 прича, 57 песама и 905 афоризама
Млади су послали: 202 карикатуре, 56 стрипова, 1 прича, 53 песме и 20 афоризама

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

- а) За карикатуру
 1. Тошо Борковић, председник
 2. Шпиро Радуловић, члан
 3. Бранислав Миљковић, члан
- б) За писану форму
 1. Љубодраг Стојадиновић, председник
 2. Петар Лазић, члан
 3. Драган Матејић, члан
- в) За младе до 18 година
 1. Момир Драгићевић, председник
 2. Маја Олић, члан
 3. Радоје Савић, члан

НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА

- а) За карикатуру
Златна кацига Grzegorz Szumowski из Пољске
II награда: Наташа Рашовић из Хрватске
III награда: Горан Ђеличанин из Србије

- Жири је доделио шест диплома
1. Cristian Toran из Румуније
 2. Лазо Средановић из Црне Горе
 3. Pol Leurs из Луксембурга
 4. Саша Димитријевић из Србије
 5. Ahmet Vuuyukmehtoglu из Турске
 6. Зоран Товирац из Србије

- в) Писане форме
Златна кацига за причу „Хигсов Бозон“, Братислав Јевтовић из Чачка
Златна кацига за песму „Поверуј“, Слађана Обрадовић из Ниша
Златна кацига за афоризам: - *Каква светлост, какав неутрино. Код нас је мрак најбржи.*
Горан Радосављевић из Београда
Награда **Раде Брка** за причу „Разиграни атоми“, Јефимија Коцић из Ниша

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ОДЛУКА ЖИРИЈА

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА КАРИКАТУРУ

Жири је радио у пуном саставу, прилазећи пажљиво сваком послатом раду.

У свом раду смо се држали професионалних принципа; естетике, етике и задате теме...

Прва селекција радова је била за каталог, а затим је од тих радова сваки члан жирија одабрао 5 за које је сматрао да су вредни за награђивање. Тако се добило 15 радова од којих је 8 радова сваки члан жирија оцењивао од 1 до 8 поена. Коначно је сваки члан жирија саопштио секретару своје оцене које су сабране и на тај начин се дошло до редоследа карикатура на основу укупног броја добијених поена.

У Крушевцу,
28.02.2012. год.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ЗА ПИСАНУ ФОРМУ

Жири у саставу: Љубодраг Стојадиновић (председник), Петар Лазић (члан), Драган Матејић (члан), донео је одлуку:

Златна кацига за причу добио је рад ХИГСОВ БОЗОН под шифром ЦУЦ аутора Братислава Јевтовића из Чачка.

Свој сатирични осврт на помодну доминацију мита о невидљивим честицама аутор ситуира у друштво где полиција одлучује о свему и дефинитивно даје своје мишљење о свим феноменима у животу друштва, па и о нечему што је тако недокучиво инедодирљиво као што је ХИГСОВ БОЗОН.

Аутор пародира не само полицијско пословично непознавање материје него и трагикомичну упорност да се органи реда баве божијом честицом па чак и објасне њено порекло. Јевтовић је успешно помирио квазинаучни дискурс органа реда са успешним литерарним стилем, из чега произилази снажна сатирична порука.

Златна кацига за сатиричну поезију жири је доделио песми под насловом ПОВЕРУЈ (шифра: Песма) ауторке Слађане Обрадовић из Ниша.

Свом поетском огледу о атому песникиња је приступила са наглашеном лирском интонацијом и у краткој поетској форми је указала на апсурдни сукоб између сталног незнања и повремене наде. Иза префињене и на први поглед нежне лирике види се снажна иронија која и поред суштине песме има у себи јасне нијансе зреле сатире.

Златна кацига за афоризме додељена је аутору који је свој рад потписао шифром: **Камелеон** - Горану Радосављевићу из Београда.

Циклус награђених афоризама представља успешан оглед аутора који је на оригиналан начин једну апстрактну физичку категорију као што је атом, спојио са актуелном депресивном стварношћу.

Овакав ауторски приступ најбоље илуструје афоризам: *Каква светлост, какав неутрино. Код нас је мрак најбржи.*

Награда **Раде Брка** која се додељује за неговање народног хумора и изворног завичајног говора додељена је ауторки приче Разиграни атоми, Јефимији Коцић из Ниша (шифра: **Кварк**). Успешним комбиновањем архаичног говора са темама из модерних времена, ауторка је успела да споји глобално размишљање са актуелним, локалним проблемима.

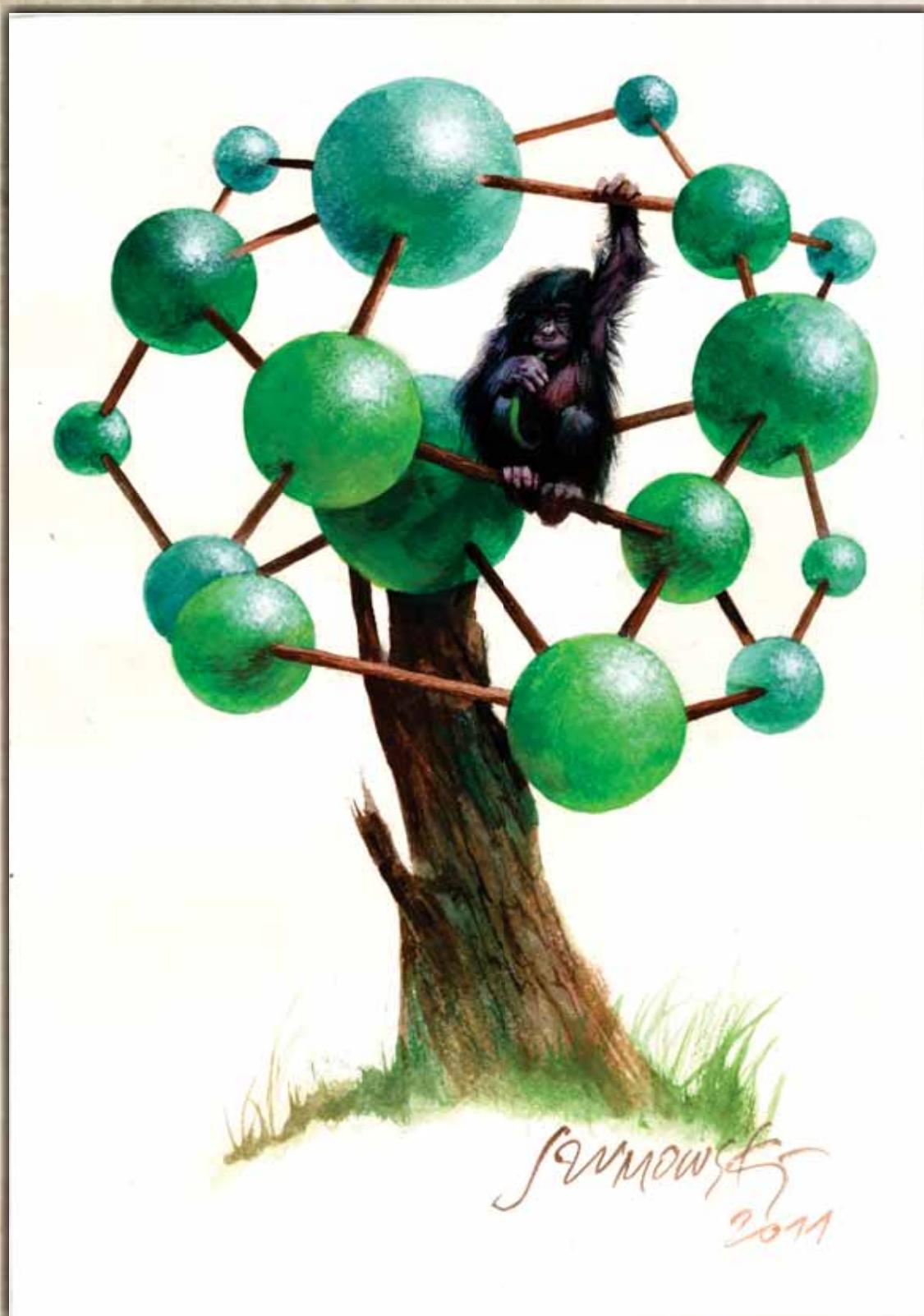
Све одлуке жири је донео једногласно.

У Крушевцу,
28.02.2012. год.

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

а) карикатура

Златна каџига, Grzegorz Szumowski

б) писана форма

Златна кацига за причу „Хигсов Бозон“, Братислав Јевтовић из Чачка

ХИГСОВ БОЗОН

Хотећи да се позабави суштинским питањима, а не којекаквим трицама и кучинама, влада је решила да у сваком од својих тридесет и пет министарстава изврши извесне штих пробе. Заправо, у Свакоме ресору - замисао је премијерова била таква - ваља спровести одговарајући ненајављени покус. Тиме би било установљено колико је који портфељ кадровски и оперативно јак.

Отуда, из Министарства полиције наложено је следеће: „Хитно, и са највећом озбиљношћу, на просторима свих округа, полиција се има дати у потрагу за Хигсовим бозоном. О току и резултатима ове изузетно важне активности надлежно министарство извештавати на свако пола сата.“

-Мени ово презиме „Хигсов“ личи на бугарско, или источномакедонско - рекао је најстарији пандур, именом Петак, презименом Ерак.

- Бозон... бозон... Ту мени нешто бућка и пјенуша. А нијесам бозу попио двад'сет и двије године! - од оно онда када сам је у слас' накренуо, да л' у Рашки да л' у Ушћу, на повратку са обиљежавања шес' вјекова од Косовске битке, на Видовдан 1989, уочи свије' оније' ратније' несрећа и белаја! - изјави Вујица Звицер, такође цајац пред пензијом.

- Да знате, и мени дотично презиме личи на Бугарско... - умешала се у разговор црномањаста шмизла Развигорка, тридесетпетогодишња распуштеница, иначе бездетка, одлично држећа, која је са шалтера за издавање регистарских таблица за моторна возила, а на лични предлог командира Реље Крилатице, дошла да замењује његову климатеричну и живчану нарушену, те стога већ подуже одсутну, секретарицу Цајку.

Овакво суочење са „наредбом одозго“ збило се у полицијској станици, у варошици Цуц. (Легенда каже да су се древни Цуцани женили са по две жене, и то ођедаман, и да је обема невестама, у та нека давнашња времена, морао да буде приуштен ужитак који долази из једновременог љуљушкања, то јест цуцања, обеју одива на младожењиним коленима - и то баш током свадбеног дана, што дуже то боље - а тај поприличан напор и мар жеников је имао представљати својеврстан испит мушке стасалости и мужјачке достатности.)

- Јебига, није ми лако да ово прочитам између редова и да наложено рашчитам како ваља - огласио се Крилатица.

- Прво, какав бозон? - стаклени, или пластични? Друго, од колико је он литара, и шта је у њему? Треће, је ли оплетен, или није? И, ако јесте, чиме је оплетен? - да ли пружећем, да ли пластиком?... Ко зна, можда је обложен оловом?! Заправо, то питање повлачи и оно четврто, најважније: није ли он, нађавола, и радиоактиван?! Вражији атоми! Знамо колико опасности крију!... - наглас је размишљао и питања постављао млади позорник Атила Каталинић, звани Фијока, јер браду је имао ништа мање истурену од оне у Квентина Тарантина.

- Господо, било како било, времена немамо превише, дајмо се у потрагу што пре! На новодобијеном задатку нам се ваља ангажовати двеста посто! Само опрезно, пажљиво! Знамо да атоми могу да буду прилично зајевани! Зато, сваки од нас би морао да се прегруписави и развија у стрелце како најбоље уме и зна! Ваља нам послушати...бушнути, приупитати, ошачовати...провоцирати... Немојмо разочарати нашу командну вертикалу. Не смемо обрукати ову нашу малецну, али проицљиву, варошицу Цуц. Зато, бацимо се на посао, потрудимо се својски, пронађимо тај јебени бозон!- беху Крилатичине слус речи.

Цајци се разлетеше на све стране. Почеше да зверају и завирују посвуда. Устрашени пред невидљивим и непознатим, инстинктивно су се грчили у раменима и врату, знојили се. Нашав се пред овим или оним буцаком, у својој опрезности и зорту, кекечили су се уназад.

Али, на самом почетку акције - што смо заборавили да одмах припоменемо - у посластичарници Цуц полицајци затражише, и, онако „стојећи“, искапише по дуплу бозу, запенушану и реску, е да би, као бајаги, према мирису, што пре бозону стали на траг. Оном бозону (можда стакленом, а можда пластичном) у који је некакав Бугарин сасуо ко зна шта.

Златна кацига за песму „Поверуј“, Слађана Обрадовић из Ниша

ПОВЕРУЈ

Потражи
У тишини
Или патњи
У огледалу бола
Сузу белу.

Поверуј
задњим атомом наде
Да губљење
И веровање
Под руку корачају.

Златна кацига за афоризам: - **Каква светлост, какав неутрино.**
Код нас је мрак најбржи.

Горан Радосављевић из Београда

- Србија је елементарна честица атома.
Немају унутрашњу структуру.
- Људи су скоро као атоми.
Бескрајни по мноштву и празни по величини.
- Атом је одвратан.
Не могу очима да га видим.
- Хоће атомска централа да погреши једном, али не сто пута!
- Неутрино је будућност!
Јуче.
- Електрони су, као и сиромашни, негативно наелектрисани,
а имају и малу масу.

Награда *Rade Brka* за причу „Разиграни атоми“, Јефимија Коцић из Ниша

РАЗИГРАНИ АТОМИ

Како човек да си прекрати време? Леле с'г ћу си исплетем нешто убаво. Ће си размишљам од овија атоми. Песну ће си напишем. Леле каква си је овај тема? На њу неби имал'који да се казује ни Стеван Сремац. Сг ћу си отиднем код комшику Доку. Можда она има представу од овија атоми.

- Доке, мори како си тој слатко мутиш? Нека си је само поблаго... што ми је нешто тешко д'наске.
- Него, дал' си чула нешто од тија атоми?
- Таске, чекај филџан да си турим за кафенце, па ћу ти разјашњувам све по ред.
- Леле, Доке, ево си иде и Ташана. Допуни си филџанче.
- Ташана тужно прозбори:
- Бре, бре. З ар т'-кој? Да ми не беше рекнула Таска да си знајеш у шољу да гледаш ја неби знала! Е, па, немој такој, роде, немој да си гуташ тој од родбину, к'о маче под асурку.
- О, о, бошке, казуј...сто ћутиш?

- Ма, Таска ми задала голему муку. Помозак ми се врзмају некакви атоми. Ама много те поштујем Ташано, мори и теб'ћу да ти казујем. Ч'с да си дуван зачурим.

- Туј си- не мож'да мрднеш из Докино фаћање. Погледај. Долар... није од наше паре. Сав шарен к'о гуштер зелембаћ...извије се к'о знија звечарка. Много паре се види. Чорбаџика ће си биднеш!Море, видим да ти једног зевзека. Американац..Седалук ће си буде!

- Леле Доке, само да си неје ававуждало и амза..нек си је поубав ашик.

- Који ти је андрак? Берићет видим гоџа. Брго погледај, немој да жмијеш. Кол'ка си је кућерина с'бели дувари. Није чадор на чаир. Немој се много лејзиш, ће издеш један ћутек!

- К'кво си видела? Еве и ја ћу теб'да гледам у филџан. Нећу те заибиколим. Колај работа.

- Ч'ћс мерак ми на једну мастику.

- Е, бре, бре.Зар т'кој?Мастику и кафу си пијете без мен'. Немашем послу па се диго и еве ме. Нес'м знала да понесем и ја плетово. Уфати ме мало зорт од оног чурука, не мож' друго да бидне.

- Фрљи си очи на куде мој филџан. Све ми свитке пођоше оди смејање.

- Ама много те поштујем и теб'ћу да ти казујем... Истин' да ти казујем? Еве... Теб'видим један молекул... Зрна си на воденицу покрупно самлела и ете које си добила. Разбацали се атоми по филџан... Поситни од њег' си круже по орбитале... Сударају се... Голема сила се узвистлала... Ташано бре, да атомску бомбу не прај'ш? Еве и малечак кућерак с'с врбово пруће...

- Почеше ме избијају грашке оди зној... Занела си се се к'ко поп Јова у оченаш. Фрљи очи на куде бел дувар, на њу тој видиш, а на мен' малечак кућерак с'с врбово пруће. И оно ли је напрајено од атоми? Бајагим ми тој видиш? А ти, Таскет, што си толко учуљила уши?

- Апсу ти видим не мож'друго да бидне! Шће да је овој, к'кав је овој напас', кад ме од собајле питујеш од молекули и атоми?... Они су ти велики ђаволи. Ене, какво напрајише на људи у Јапан!

- Леле ступнула сам си на мађије, јал' ти на сугреби псећи, па нес'м пљунула?!

- Ха, ха, ха! Истин' да ти казујем почеше ме избијају грашке оди зној...

- Море, ће си видиш ти своје! Пушка ми неје туј. Ама кој је знао тога ђавола и кој се надао за овој казување и смејање. Бандзате се по цел дан по буџаци. Вакељу ће ве читам! Какви атоми и нуклеарке!

- Таске бре! Ташано бре! Муфтаксике једне! Зашто да ви кољем к'ко пиле?! За људи не треба ни пушка и с'с руку ве могу уфаћкам. К'ти ударим једну заушку!

- Леле, уапа ме за срце како пцетиште!

- Не прилази поплизо! Зажмала си к'ко сојка, ама не видиш од стра'... Ће си с'г изедеш голем ћутек! Набрала сам си погруды штрвољ угурсул'к! Мустаћи ћу ти искубем! Сву ме поскуба ће останем чуља и без косу! С'с зуби ћу те доватим!

- С'с који зуби? С'с вештаци!

- С'с нанулу ћу ти главу расцопам! Са ћу те акнем у ту главуцу с'с шишенце! Ћу ти грбину скршим!

- Ама бре дал'ће се цел дан акамо? За овуј бруку и тарапану на комшије нећемо да казујемо, ни на мужи. Абер ће се брзо пронесе. Батаљујте! Које сте каџакале? Ће си излегне на големо! Леле! Топрв ће ни у тефтер туре. Све због онија атоми и еври што се за награду добивају. Ће си боље цртамо. Ти си Таске, како се оној казује, онај сликар што си сам уме да сликује... На вр'језик ми стало?

- Наивни уметник се казује. Са'ће ме акне инспирација у главуцу... Што ти је бре, Ташано, све смешно д'н'аске?

- Ама, ништо. Само си мислим како ће си паре поделимо од награду? Пусте пустелије. А за овој што ни задеси бригу си немам?... Разиграли ни се атоми и подоватале силе... Ама неје ништо ни било!

А

Абер-глас, вест
Акати се- млатити се, губити време
Акнуги- ударити
Алавужда, алавуждало- покварењак
Алал(халал)- допуштен, законит начин
Алев- црвене, пламене боје
Амза- клипан, будала
Андрак- ђаво
Који ти је андрак- који ти је ђаво
Арч, арчити- трошак, трошити
Асурка- рогозина, простирка од рогозине
Ашик- љубавник

Б

Багатела- јевтиноћа
Бајагим- тобож
Баксуз- несрећа, несрећан, злосрећан
Банза, банџати- куче, скитница
(банџати-скитати)
Барабар – једнако, упоредо, заједно
Баталити – напустити, оставити
Батаљен – покварен, оштећен
Берићет – плодност, обиље
Брго – брзо
Буљук – мноштво
Буџак – угао, кут

В

Вајда – корист
Вакела – строг укор
Ваздандан – цео дан, ваздан
Видело – светло

Г

Ги –их, њим (им, њима)
Гоџа – много
Грбина – леђа

Д

Дилбер – љубавник, драган
Дрангулије – ситнице, стварчице,
најчешће крајње Непотребне
Дувар – зид

Ж

Жал – жалост, туга, јад
Жмити (џмити) – гледати попаних очију, чкиљити

З

Заобиколити – заобићи, поћи изокола
Запре, затрт – изгуби, изгубљен
Заушка – шамар
К'ти ударим једну заушку
Заџакати – залармити, загаламити
Зевзек-ништак, глупак, блебетало
Зорт – невоља, тескоба, страх

И

Излегне – изађе
Искати – тражити, желети
Искубати – ишчупати

Л

Лези се – непристојно се смеје
Немо се много лежиш, ће изедеш један ћутек.

М

Мастика – врста јаког алкохолног пића, ракија
Махала (ма'ла) – део града, вароши, села, засеок
Мерак – наслада, уживање, жудња, чежња, жеља
Мераклија – љубитељ
Мустаћи – бркови
Муфталук (муфте) – што је бесплатно, што се не плаћа
Муфтаксија – онај који хоће све бадава, ко живи на туђ рачун

Н

Нашеја- наше
Несам, неси, ние – нисам, ниси, није
Ништак – пропалитет, нула од човека

О

Оклапина – исто што и мулећина
Окнути – довикнути, дозвати
Отоше – одоше, прођоше

П

Побрго – брже, побрже
Пошеја – пошао
Праји, што праји – ради, шта ради
Прежмава, преџмава – жмирка, дрема, џмије
Прерипити – прескочити
Пцетиште – псето, псетиште, псина

Р

Работа – рад
Роспија – жена лошег владања, пропалица

С

Сад, с'г –сад
Сас – са, с
Севдалук – љубавна чежња, страст
Спацирување (шпацирување, шпацир, шпацирунг) –шетња
Суртук – мангуп, клипан
Ствољ – много

Т

Тамнина – тама
Тагај (таг, т'г) – кад, тада
Тарапана – гомила, метеж, гужва
Теке – те
Тепати – тући, бити
Тэфтер – свеска
Топрв – исто, први пут, тек, сад
Туж – ту

Ћ

Ћутек, ћутеци – батина, ударац, штап

У

Уапити – ухватити, шчепати, ујести
Уапало ме пцетиште – ујео ме пас
Убаво – лепо
Угурсул'к – несрећа, зла коб

Ф

Фајда (вајда) – корист, добит
Овајдио се – окористио се
Фалити – узети, ухватити
Филџан – шољица за кафу

Ч

Чадор – шатор
Чаир – ливада, поље
Чаршија- главна улица
Чорбаџија – газда, богаташ
Чуј, чуља- без уха, фиг.глув
Чурити – пушити
Чучук – мали, мален
Чурук – тежак човек, баксуз

џ

џаба, џабе – јефтино, буд зашто
Заџакати – загаламити

Ш

Шише – боца
Шишенце – мали суд за ракију

НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО И ПИЗНАЊЕ ВИТЕЗ ОД ЧАРАПАНИЈЕ, КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО И ФЕСТИВАЛСКА ПОВЕЉА

Награду за животно дело добио је Љубиша Самарџић

За 20. Витеза од Чарапаније - Милорад Мандић Манда

Класово мајсторско перо - Слободан Обрадовић

Рекли су о
Фестивалу

Рекли су о Фестивалу

Крушевачко разумевање смећа, као апсолутне негације или заобилажење тмине, сасвим је особита појава у српском духу који можда гарантује опстанак.

Да ли је то могуће баш у Крушевцу? Ко је изабрао Крушевац да то буде могуће у њему и можда само тамо. Јер, много је Фестивала у широком свету и тесној Србији који се баве смехом и вечним чуђењем људи, разглављених вилица: шта га изазива? Зашто је само Сапиенсу дато да се смеје, зашто је искрени смех здравији од вина и лековитији од бање?

Шта је то што Крушевац има, а други фестивали немају.

Искрено - не знам!

Дефиниција мог незнања је бескрајна, а сви они који су покушали да Крушевац метну у одељак, преградак или правило, да тумаче оно што не разумеју, углавном су далеко од сваке игре. Фестивал је по мало игра, по мало учење правила, помало вашар или мода за дан-два. Неки од њих (фестивала) постоје само због тога да би се касније о њима причало, јер се онда не догађа ништа.

Због тога је крајње тешко одговорити шта је то у Крушевцу што постоји и пре и за време, а поготову после, што је сасвим различито од других искустава која су, природно, и овде пренета.

Надам се да одговор не постоји, и да ће чаролија бити разбијена ако се неко сети да одговори тачно. У распиривању духа нема тачних одговора јер су права питања постављена давно, још онда када је човек покушао да избауља из пећине.

Крушевљани су изашли давно, разбијајући међу првима својим бакљама таму, смејући се свему - и великанима и крунисаним главама и онда себи, кад су успели добро да се виде.

Они се тако потсмевају и смеју столећима, а тек '93. Господ им рече да озваниче своју историју дароване луцидности.

И би тако.

Љубодраг Стојадиновић

Фестивал „Златна кацига“ пратим од самог почетка. Свиђа ми се ова концепција која је широка, не односи се само на карикатуру него и на писану форму. Такође, допада ми се и сам начин доделе награда, тај мултимедијални приступ у театру, уз учешће глумаца, јер ми јесмо једна породица која ради на хумору и сатири, јер људима треба хумор у најширем смислу.

Зато што обједињује више форми, мислим да је овај Фестивал јединствен не само овде већ и у свету.

Југослав Влаховић

Буковичка бања, Бујановачка бања, Врњачка бања, Нишка бања... Много је бања у Србији које лече изнурено тело, само једна лечи напаћену душу. Та, још недовољно позната и призната бања, налази се у престолном граду Кнеза Лазара и назива се Међународни фестивал хумора и сатире. Ту, у пролеће сваке године, најпознатији домаћи и страни специјалисти за људску душу, својим карикатурама, афоризмима, песмама и причама разгоне тугу, чамотињу и депресију. Уверен сам да ће непоткупљиви статистичари кроз две-три деценије утврдити да Крушевљани живе срећније и дуже од становника других градова у Србији и то ће бити највеће признање пожртвованим организаторима Међународног фестивала хумора и сатире.

Зоран Божовић

Завршно вече Југословенског а потом и Светског фестивала хумора и сатире имао сам част да режирам у два маха. Оба пута био сам у двострукој улози: редитељ финалне вечери и реализатор јавног снимања за Радио Београд.

Грозница фестивалских вечери, сусрети са награђеним хумористима и карикатуристима, и слатки напор да на двочасовном концерту све „штима“ у најбољем реду, - то су утисци који се памте дуги низ година... А затим, и неки бисери... На пример, мој „редитљски сукоб“ са Чкаљом!

Елем, на завршној вечери прошлогодишњег Фестивала, ми из организационог тима били смо пресрећни што смо добили Чкаљин пристанак да, на свој рођендан (1. април), буде почасни домаћин великог финала. Решисмо да га максимално искористимо и да све време буде на сцени, одакле би уручивао награде добитницима!

Поче концерт, Чкаља прогласи прва три добитника, а затим, на моје запрепашћење, уз елегантну досетку, одшета са сцене!

Позади паника! Официјални водитељи почињу да се збуњују! Кад је први шок ипак некако прошао приђем слављенику и упитам га зашто је „у ходу“ променио концепцију приредбе. Он се благо осмехну и са великим стрпљењем рече: „Драги, млади колега, (година сам Чкаљиног сина), све сте ви лепо замислили а ја прихватио идеју, али смо једно сви заједно сметнули с ума. Публика све време гледа у Чкаљу и очекује „нешто смешно“ чак и када само додељујем награде, а награђени аутори некако одједном бивају потиснути у други план“!

Није ми дуго требало да шватим да је велики позоришни „лисац“, Миодраг Петровић Чкаља био дубоко у праву и да је и овога пута испоштовао елементарна сценска правила и осетио дах гледалишта!

Владимир Путник

Крушевачки фестивал хумора је невероватно потребан и мени се то јако допада. Тамо иду прави сатиричари и хумористи, а не они који се ките лажним наградама. Драго ми је што је на фестивалу од почетка заступљен цео „Јез“ као прави и највећи расадник хумориста и сатиричара. И ја сам растао и срастао са „Језом“.

Миодраг Петровић Чкаља

Откако су укинута директни преноси из републике и савезне Скупштине, Фестивал хумора и сатире у Крушевцу је /уз „Ошишани јез“/ највећи изазивач смећа код нашег озбиљног народа.

И други фестивали су смешни, али крушевачки је најсмешнији.

На разним нивоима, републичком и савезном, можете срести људе који се понашају као Чкаља, али само на Фестивалу хумора и сатире у Крушевцу можете да видите и чујете право и једино Чкаљу.

Милован Илић Минимакс

Потреба по забави и смењу је једна од темељних људских потреба. Фестивал Златна кацига ту потребу задовољава већ пуних 15 година карикатурама, афоризмима и дечијим хумором.

Окупљене људе, који се воле смејати, који воле насмејати друге, ове овде и оне тамо. Витези чарапаније још увек се залажу за хумор, који лечи душу. Бомбардујући нас хумором нису престали као они тамо... Они тамо су сејали бомбе а ови овде су сејали и још увек сеју хумор. Они су слали црно метално мастило, ови су узвараћали производима, урађеним оловкама на белом папиру. Фестивале су устрајно организовали у тешким и мање тешким годинама.

Фестивал ми је као часном госту оставио лепе утиске и успомене на дружење са људима из целог света. Организатору је успело, да *Златна кацига* зрачи људску топлину, хуманост и да је гостољубив крај за све, који воле хумор и карикатуру.

Хвала мојим Чарапанима за то, да сам се много пута од срца насмејао и да сам због њих богатији и срећнији.

Милан Алашевић

Драге колеге,

Честитам вам 15. рођендан ЗЛАТНЕ КАЦИГЕ међународног фестивала. Као организатори Међународног бијенала хумора и сатире и уметности у Габрову, свесни смо неопходности тимског ангажовања, вере у успех, љубав према уметности и воље да променимо друштво на боље, а такмичење у карикатури може томе да допринесе.

Кроз професионално и објективно жирирање ЗЛАТНА КАЦИГА осигурава равноправност у такмичењу учесницима и популаризује хумор у смислу укључивања јавног мишљења у демократизацију и хуманизацију власти.

Желим Културном центру Крушевац успешне будуће Фестивале. ЗЛАТНА КАЦИГА може изнедрити најбоље борце на бојном пољу карикатуре и афоризма.

Татјана Цанкова

Имати фестивал хумора и сатире, прави је Божји дар за један град и све оне који на њему учествују. Крушевљани су имали слуха и смисла, па су своје културно наслеђе обогатили за један међународни фестивал хумора и сатире који траје већ 15 година. Надам се да ће трајати још толико дуго колико ће људи осјећати потребу да се насмију, да се развеселе, али, наравно и да указују на проблеме и да критикују.

Стални сам учесник Фестивала „Златна кацига“, па ме увијек радује кад добијем позив за још једно учешће, за још један незабораван сусрет. Јер овај Фестивал је управо то; колаж хумора и сатире кроз цртану и писану форму, смијеха и помало срџбе и туге, пријатељских сусрета, искреног домаћинског дочека и испраћаја.

Био сам једном члан Међународног жирија, а посебно сам поносан што сам имао задовољство да ми на Фестивалу „Златна кацига“ буде уручено значајно признање: „Класово мајсторско перо“.

Гајим дивне успомене и наду да ће Крушевљани издржати и одржати свој фестивал, на своју радост и радост свих оних којима „Златна кацига“ нешто значи.

Лука Лагатор

Читавих петнаест година, упорношћу која може само да изазове дивљење, опстаје крушевачки фестивал хумора и сатире који је у ходу придодео назив међународни. Али, којих је то петнаест година, човече!

Да је тада основан фестивал плача било би то можда логичније, а манифестација би имала загарантовану будућност. Па да се сви лепо окупимо и закукамо над нашом судбином.

Од хиперинфлаторне и ратне 1993. године, када због несташице бензина многи аутори нису успели да стигну у престоницу смеха, преко блокаде и ембаргом изазваних несташица, бомбардовања, друштвених претумбација, украјања граница и формирања држава, до дана данашњег, када сви у нестрпљењу верујемо да се назире излаз из мучних година!

Да се у Крушевцу неко није сетио да понуди раме за душу и посегне за свемогућим смехом извлачећи га из саме суштине људске егзистенције као бистар, племенити раствор изфилтриран кроз густе и тамне талоге живота, било би то заиста право време за плакање. На срећу, Крушевљани то нису дозволили.

Петнаест година овог фестивала представља истински подвиг у међународним оквирима, у ситуацији када људе добре воље и на осмех спремне треба тражити свећом по читавом намргођеном свету. То је и разлог да се сви учесници у целокупном периоду трајања овог фестивала осећају као победници без обзира на додељене награде. Апсолутно је оправдано да њих, као и многобројне крушевачке заљубљенике, занесењаке и својеврсне заточенике хумора и сатире који су овај фестивал успешно водили протеклих година, сматрамо чуварима наше душе.

Раша Папеш

Не само као добитник двоструке прве награде „Златне кациге“ за карикатуре и „Златне кациге“ за стрип, те једне специјалне дипломе, моје мишљење је да је то међународни фестивал у правом смислу те речи. Фестивал који у организационом и сваком другом погледу (велики одзив аутора из целог света, у свим областима, почев од карикатуре, па до разних видова текстуалне форме на различите теме), с правом заузима високо место у светској плејади фестивала.

Изузетним га чине, поред високог квалитета радова и беспрекорне организације, и разне пратеће манифестације: изложбе, хумористичко-кабаретско вече и други видови хумора и сатире.

На крају да вам пожелим макар још једну петицу поред броја 15.

Миодраг Величковић

Хумор и сатира представљају свакако један од најзначајнијих делова српске културне и књижевне традиције. Покушајте нешто немогуће, па неким мађионичарским триком закратко из те традиције уклоните Стерију, Нушића, Сремца, Домановића, Ћопића, Виба или Душка Радовића. Српска књижевност би без њих изгубила нешто сушстаствено, као да би посивела, и тиме и тако сасвим прешла на ону, и иначе преовлађујућу, претерано озбиљну страну. Добро је, стога, што у Србији већ петнаест година постоји Међународни фестивал *Златна кацига*, ураво посвећен неговању доброг, здравог и неопходног хумора. Као што без таквог, прочишћујућег и разгаљујућег тона књижевност напосто није довршена уметност, тако ни наш живот не вреди сувише уколико се сваког дана бар неколико пута не насмејемо. Фестивал *Златна кацига* чинио је и једно и друго: неговао је на прави начин хумористичке и сатиричне књижевне врсте (афоризам, анегдота, кратка прича, поезија) и, подстичући писце да се надсмехују, свих минулих година поправљао наше, иначе, из познатих разлога, не баш нарочито добро расположење. Нека тако буде и у времену које долази.

Михајло Пантић

Да не постоји Међународни фестивал хумора и сатире „Златна кацига“ у Крушевцу, требало би га измислити. Он је толико значајан, јединствен и толико нам је потребан, да га морамо љубоморно чувати - као што Аустријанци негују Новогодишњи концерт у Бечкој опери, Швеђани доделу Нобелове награде, Американци манифестацију Оскар, Италијани Венецијански бијенале, а Французи филмски фестивал у Кану. Захваљујући Фестивалу, у свету се за Србију чуло и по „Златној кациги“, а не само по тенковима, бомбама и пушкама. Захваљујући Фестивалу, свет нам се није смејао само због наших глупости, већ се смејао од срца и српским мудростима.

Фестивал који је напунио петнаест је млад, полетан тинејџер, који је завршио основну школу са одличним успехом и сада бира најбољу средњу школу, спрема се за универзитет, па за магистратуру и докторат. Заправо, Фестивал је са годинама постојао све млађи, лепши и мудрији. Иако се ради о Фестивалу хумора, његови организатори су га припремали све озбиљније. Нама, који смо били чланови жирија, учесници, или гости било је право задовољство да сарађујемо и дружимо се са дивним домаћинима и организаторима.

Србија је земља парадокса. Нигде на свету нема више хумориста, а нигде се људи не смеју мање. Неки Срби који дуго година живе у дијаспори изrekli су забрињавајуће констатације да, шетајући центром Београда од Калемегдана до Славије, нису срели ни једног насмејаног човека.

Да су били у Крушевцу, у време одржавања Фестивала, сигурно не би понели такво мишљење о нашој Србији. Штавише, смејали би се до следећег доласка у отаџбину.

За време цара Лазара Крушевац је био српска престоница. Данас је, захваљујући Фестивалу „Златна кацига“, овај град престоница српског хумора и сатире, с теденцијом да се у доба глобализма ова одредница и прошири. Крушевац је у протеклој деценији и по био домаћин најбољим светским карикатуристима и сатиричарима који су се у њему осећали као своји међу својима. А поред наше традиционалне гостољубивости, разлог што су се тако осећали је тај, што се у Србији цртају карикатуре и пишу најбољи сатирични афоризми и приче на свету.

Мудра и духовита српска глава која ствара хумор и сатиру више не може да се замисли без ЗЛАТНЕ КАЦИГЕ.

Александар Чотрић

НЕКА СТВАРНОСТ ПРЕВАЗИЋЕ ШАЛУ

Године 1993-ће, догодио се први фестивал, а ове 2012-те, поводом двадесетог, појавиће се Монографија о нашем Међународном фестивалу хумора и сатире "Златна кацига". Кад кажем наш фестивал, не шалим се, јер га је у својој основи и идеји подржало тадашње политичко и привредно руководство Крушевца, које је дало сагласност и подршку да Крушевац после 622 године свог постојања постане и Међународна престоница смеха. Та идеја је прихваћена и од познатих и признатих карикатуриста и писаца у области хумора и сатире широм наше планете.

За сво ово време, фестивал је изнедрио двадесет добитника појединачних награда за животно дело и двадесет витезова од Чарапаније, међу ствараоцима у области хумора и сатире, који потичу или су везани за Крушевац. Наш фестивал подржавали су и Министарства Културе Србије и СР Југославије, а добитници награда са свих континената, постали су пријатељи и поштоваоци Крушевца.

Посебно је значајно и то, што на одређене теме фестивала, радове шаљу млади, односно ученици основних и средњих школа Србије, што је још једна гаранција да ће овај фестивал и даље постојати. А о његовом опстајању стараће се и Град Крушевац и државни органи Републике Србије.

Свим досадашњим и будућим учесницима и члановима жирија фестивала "Златна кацига", желим да им остану дивне успомене на Крушевац и његове честите и вредне грађане који теже ка свеопштем напретку, миру, разумевању, љубави и достојанству. Организаторима желим да устрају у својој мисији коју су до сада успешно обављали и у овим тешким временима, идеје хумора, сатире и смеха као лека, проносе широм света.

Синиша Максимовић
Заменик председника Скупштине Града Крушевца

Поштовани пријатељи карикатуре, хумора и сатире, поштоваоци ЗЛАТНЕ КАЦИГЕ, драги гости... Увек сте добродошли у Град Крушевац и Културни центар Крушевац, увек сте добродошли на Међународни фестивал хумора и сатире ЗЛАТНА КАЦИГА.

Двадесет година ЗЛАТНЕ КАЦИГЕ челиче нас у уверењу да смо на правом путу да традицију, која је почела 29. марта, 1993. године оснивањем фестивала, успешно настављамо и да ЗЛАТНА КАЦИГА све више и више постаје Бренд града Крушевца и Србије.

Уз нашу жељу да *ЗЛАТНА КАЦИГА ТРАЈЕ И ДА СЕ ЊЕН СЈАЈ ИЗДАЛЕКА ВИДИ* и вољу и труд учесника конкурса, да у реализацији наше жеље својим креативним радом у области карикатуре, хумора и сатире активно учествују, дошли смо до 20-те ЗЛАТНЕ КАЦИГЕ и ове Монографије која је времеплов кроз свет хумора и сатире у граду Крушевцу за протеклих 20 година. Ова монографије ће, надам се бити и путоказ у ком смеру треба наставити активности за развој и трајање ЗЛАТНЕ КАЦИГЕ у будућности.

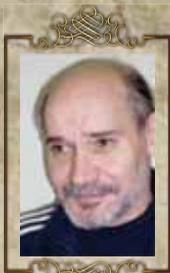
Љубодраг Обрадовић
Директор Културног центра Крушевац
и фестивала ЗЛАТНА КАЦИГА

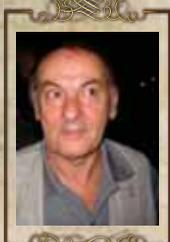
Биографије добитника
Првих награда или **Златне кациге**
за карикатуру, добитника награда
за стрип и портрет карикатуру
Добитника признања
Класово мајсторско перо

Биографије добитника
Првих награда или **Златне кациге**
за карикатуру, добитника награда за стрип и
портрет карикатуру Добитника признања
Класово мајсторско перо

Борковић, Тошо, рођен 1953. Живи у Београду. Професионални карикатуриста и илустратор. Запослен у *Вечерњим новостима*. Значајније награде: Златна урма, Бордигера - Италија, четвороструки добитник Награде Пјер, Златна медаља, Токио-Јапан, *Прва награда*, Берлин - Немачка, *Златна медаља*, Сао Паоло - Бразил, Награда Жежа, Награде у Паризу - Француској, Гран при, у Румунији.... Награђиван и у Крагујевцу, Пољској, Португалу, Македонији, Турској, Холандији... Добитник је две награде Невен за илустрацију дечијих књига, као и за стрип, добио је Награду *Бронзани витез* за цртани филм у Москви. Добитник је *Награде Класово мајсторско перо*, 2010. Награду *Златна кацига*, добио 2009. у Крушевцу.

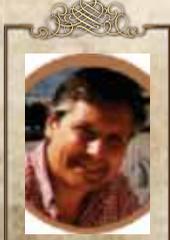
Величковић, Миодраг Мивел, рођен је у Лесковцу. Радио је као новинар и карикатуриста у часопису *Наша реч* из Лесковца. За карикатуре је добио 101 награду. Три пута награђен у магазину *Младост*, награђиван у магазину *Zoot* у Власотинцу, у Прокупљу, у Крушевцу, Новом Саду, Београду, Љубљани, Шапцу, у Пљевљима, Смедереву, на Копаонику... У иностранству: Јапану, Кореји, Истанбулу, Букурешту, Тајвану, Кипру, Италији... Добитник *Награде Пјер*. Добитник *Прве награде* (на првом Фестивалу 1993. и 2004.).

Влаховић, Јакша, рођен 1977. у Београду. Дипломирао на факултету примењених уметности (графички дизајн). Имао неколико самосталних изложби у Србији и много групних изложби у земљи и иностранству. Од 2003. члан УЛУПУДС-а, члан FECSO-а за Србију. Од 2005. ради као дизајнер српских поштанских марака. Бави се илустрацијом, карикатуром, графичким и видео дизајном... Активан је на рок сцени Београда, у групи *Абонос*. Добитник *Прве награде за стрип* на фестивалу *Златна кацига*, 2007.

Давинић, Зоран (Власотинце, 1941), хумориста и сатиричар. Објављивао у ЈЕЖ-у, НИН-у, и другим књижевним листовима и часописима. Аутор је више радио-комедија и кратких хумористичких сцена и скичева за многобројне емисије и радио-станице. Добитник је три прве награде на Фестивалу хумора и сатире *Златна кацига* у Крушевцу. Објавио две књиге: *Рупа до рупе* и *Мени се свађа*. Више пута награђиван.

De Angelis, Marco, новинар, цртач-хумориста, илустратор и графичар, рођен је 1955. у Риму. Илустровао је књиге и уџбенике за разне издавачке куће (28 часописа који се продају у целом свету). Од 1975. објављивао је у следећим часописима: *Il popolo*, *Mesagero*, *Il Mattino*, *Grazia*, *Panorama*, *Help!*, *Travazo*, *New York Times*, *Los Angeles Times*, *Chicago Tribune*, *Le Mond*... Сарађује са удружењима, тв станицама, RAI, TMC... Освојио је *Златну палму* на Смотри хумора у Бордигери и око педесет разних награда у Италији и иностранству.

За две књиге добио је Прву награду *Legambiente* за илустрацију: 2001. - за књигу *Чаробни бројеви и звезде луталице*, издавачка кућа *Lapis*; 2000. за књигу *Двадесет седам кофера* издавачке куће *Giunti*. Добио *Златну кацигу* 1995.

Дивац, Горан, рођен 1959. у Бихаћу. Завршио Вишу педагошку школу у Београду (одсек ликовних уметности). Објављивао у листу *Vidici - Yu strip, Борби, НИИ-у, Младости, Ослобођењу...* Учествовао на изложбама *Пјер, Комуникације, Златно перо* у Београду, у Бордигери (Италија)... Наставник је ликовног образовања. Живи у Београду. Добитник је *Награде Класово мајсторско перо*, 2008.

Димитријевић, Саша, професионални карикатуриста. Рођен 1964. у Новом Саду. Ради за дневни лист Народне новине из Ниша, а карикатуре објављује и у *Вечерњим новостима, Ошишаном једу, Братству, Носорогу...* Илустровао више књига сатире и афоризама. Добитник преко 40 домаћих и међународних награда и признања за карикатуру- *Златни Пјер* 2003, награде у Бугарској, Украјини, Русији, Италији, Сирији, Румунији, Перуу... Излагао у земљи и иностранству преко 10 пута. Добитник је *Награде Класово мајсторско перо*, 2005.

Драгостинов, Румен (Dragostinov Rumen) је рођен 1956. у Софији. Бави се графичким дизајном и карикатуром. Учествовао на бројним међународним такмичењима где је освајао запажене награде. Неке од њих су у Бугарској, Италији, Пољској, Русији, Белгији, Хрватској, Русији, Турској, Куби, Југославији, Македонији, Украјини, Румунији, Уругвају, Ирану, Кореји, Канади, Кипру, Кини, Индији, Словачкој... Добитник *Златне кациге* 2005.

Дрљевић, Дарко је рођен 1962. у Колашину, Црна Гора. Слободан је уметник од 1997. Председник је Удружења карикатуриста Црне Горе и огранка европског Удружења карикатуриста (FECO Montenegro). До сада је освојио 49 награда на домаћим и међународним такмичењима. Приредио је 26 самосталних и преко 250 колективних изложби. Оснивач је хумористичког листа ТУШ, чији је и уредник. Организатор је *Првог међународног фестивала карикатуре - Колашин 2007*. Бави се и сликарством, илустрацијом уџбеника, као и анимираним филмом. Илустровао је многе књиге. Осмислио је и илустровао књигу-сликовницу *Словарица*. Награђиван на фестивалима у Јапану, Немачкој, Кореји, Белгији...Добио значајне награде у Турској, Бразилу, Азербејџану, Румунији, Ирану, Хрватској, Италији... Добитник *Златне кациге* 2000. и *Класовог мајсторског пера* 2002. године. Живи и ради у Колашину.

Дружињин, Валентин (Druzinin Valentin) је рођен 1951. у Кизил-Су у Туркменистану. У 14. години је почео да издаје своје радове у магацинима и новинама. Од 1972. живи у Запорожју, у Украјини. Члан је Украјинске асоцијације уметника, учесник бројних међународних, републичких изложби и штампао је више од 4000 радова. Добитник је више од 120 међународних награда и признања. Имао је самосталне изложбе у Америци, Пољској, Турској, Југославији, Украјини и Русији... Тренутно живи у Москви, у Русији. Ради као уметник у новинама *Komsomolskaya Pravda*. Добитник *Златне кациге* 1996, 2002.

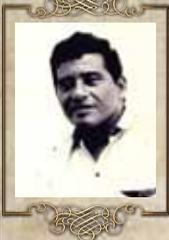
Ђерлек, Мухамед је рођен 1953. у Новом Пазару. Дизајнер. Члан УЛУПУДС-а. Самосталне изложбе: Београд, Нови Пазар, Берлин, Сарајево, Рашка, Зеница, Бихаћ, Пријеполје, Нова Варош... Више пута излагао групно у земљи и иностранству. Више пута награђиван. Добитник награде *Златни Пјер*, (2008. и 2011.) коју додељују *Новости*. Добитник *Класовог мајсторског пера* 2003.

Ešonkulov, Mahmud (Ešonkulov Mahmud) je rođen 1958. u Beskarilju, област Узбекистана. Дипломирао је на државном Ташкент Педагошком институту, на Факултету за цртање. Члан је Уније уметника Узбекистана. Редован је сарадник државних дневних новина и магазина. Учествовао је на изложбама у целом свету и на више од 100 међународних такмичења за карикатуру. Добитник је више награда међу којима је *Златна кацига*, 2006.

Златковски, Михаил (Zlatkovsky Mikhail) je рођен 1944. Професионални је уметник на пољу карикатуре, илустрације, постера, анимација, мас медија и дизајна. Добио је 240 међународних награда, укључујући око 50 првих награда у Белгији, Босни, Бугарској, Канади, Немачкој, Француској, Италији, Ирану, Јапану, Пољској, Русији, Србији, САД-у... Добио је Руску националну новинарску награду *Златна оловка*. Почасни је члан Француске академије хумора, Међународне академије Педагогије, Академије Великих Мајстора у Петрограду. Председник је Руске уније карикатуриста а има и професорску титулу у домену уметничких истраживања. Аутор је књиге *Историја карикатуре у Русији* и носилац титуле *Витез реда Легије Чести* у Француској. Добитник *Златне кациге*, 2011.

JUNQUEIRA, ERICO AYRES, рођен 1948. у Салвадору, Бразил. Дипломирани инжењер и карикатуриста. Објавио пет књига карикатура. Награђиван у Бразилу, Куби, Француској, Македонији, Шпанији, Белгији, Италији, Кини... Живи у Бразилу. Добитник *Златне кациге* за портрет-карикатуру у Крушевцу, 2008.

Каличанин, Миланко, рођен 1967. год. у Штављу код Сјенице. Завршио Архитектонски факултет у Београду. Живи и ради у Краљеву. Карикатуром се бави одувек. Прву карикатуру објавио у *Језу* 1978. Карикатуре објављује у српским листовима и часописима. Као коаутор објавио неколико књига карикатура. Приредио неколико самосталних и неколико десетина колективних изложби карикатура. Учесник је на више десетина домаћих и међународних конкурса. Добитник је неколико награда на домаћим и иностраним конкурсима... Добитник *Златне кациге*, 1996.

Кучински, Павел (Kuczynski Pawel), спада у водеће млађе карикатуристе Пољске. Дипломирао је на Академији лепих уметности у Познању. До сада се највише бавио сатиричном илустрацијом. Овенчан са 23 престижне награде за карикатуру и илустрацију, међу којима су и три прве награде на фестивалима цртежа у Турској, и на Тајвану, и Златне плакете на фестивалима у Јапану, Кини, Кореји, Италији и Ирану... Добитник је *Златне кациге* у Крушевцу, 2007.

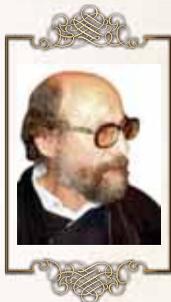
Лагатор, Лука је рођен 1945. на Цетињу. На Цетињу је завршио гимназију, а Економски факултет у Титограду. Без обзира на формално образовање, читав живот је посветио ликовној уметности - сликарству и карикатури. Члан је Удружења ликовних уметника Црне Горе од 1978, Удружења карикатуриста Црне Горе од 1996. Имао је 21 самосталну изложбу слика у земљи и у иностранству и 16 самосталних изложби карикатуре. Учествовао је на преко 200 заједничких изложби слика и 379 заједничких изложби карикатуре широм света. Снимио је два кратка уметничка филма: *Сизифов пут и Сизифов труд*. Аутор је прве књиге стрипа у Црној Гори - *С-ЛИЧНО*, књиге - *YU RJEŠENJE* и књиге награђених и селекованих радова у издању *Побједе*. У разним листовима и часописима, у земљи и иностранству, објавио је близу 5.000 карикатура. Два пута је проглашаван за *КАРИКАТУРИСТУ ГОДИНЕ* у Југославији. Лагатор је добио велики број награда и признања, међу којима: *RED MAN*, Пекинг, *ЗЛАТНИ ПЈЕР*, Београд и *КЛАСОВО МАЈСТОРСКО ПЕРО*, Крушевац, 2006. Живи на Цетињу.

Мангоси, Роберто (Mangosi Roberto) је рођен 1958. у Велетри (Рим) у Италији. Почео је да црта када је био јако мали и имао своју прву изложбу карикатура 1980. За то време он је побољшавао свој рад у карикатури дајући свој допринос за *Il Giornale d'Italia* и друге важне италијанске новине. У ово време, он је учествовао у такмичењима у сликању, освајајући престижне награде на сваком од њих. Почео је 1995. да ради као сарадник за италијански *Плејбој* и многе друге италијанске и стране магацине. Његове карикатуре биле су објављене у најпознатијем италијанском сатиричном магазину, *Il Male*. Дуго времена је био сарадник у најчитанијим италијанским магацинима *La Settimana Enigmistica* и *Linus* 1997. Постао је главни карикатуриста за вебсајт виртуалних разгледница www.ohmygoodness.com који је један од најпознатијих на свету. Следеће престижне награде за карикатуру добио у Италији: *Bordigera*, *Lanciana*, *Doloa*, *Tolentino*, *Folina*... Добитник *Златне кациге* у Крушевцу, 2001. Излагао у земљи и иностранству.

Масловара, Никола Масли, рођен 1946. у Оџацима. Вишу педагошку школу, ликовни смер у Новом Саду завршио је 1972. Од 1979. ради у *Дечјим новинама*, у редакцији стрипа као цртач, а касније као уредник издања. Од 2002. прелази у ОШ *Десанка Максимовић* где и данас ради као наставник ликовне културе. Карикатуром је почео да се бави 1969. а стрипом 1971. Више пута награђиван за карикатуру, такође има једну награду за стрип у *Roshe D'Anthoen* у Француској. Покренуо је два ауторска издања у издавачкој кући *Dep art*, а то су *Дечији одмор* и *Зврк*. Последњих година у библиотеци *Стефан Првовенчани* у Краљеву, води радионицу *Мала школа цртаног филма*. Са децом из ове радионице добио је две награде 2007. и 2008. на Фестивалу децијег хумора у Лазаревцу. Добитник *Златне кациге* у Крушевцу, 2010.

Милановић, Драгутин Гане, рођен 1939. у Београду. Од прве карикатуре у листу *Младост* 1958, објављује их у *Језу*, *Вечерњим новостима*, *Политици*, *Борби*, *Експресу*, *Дневнику*, *Делу*, *Pavlihi*, *Ослобођењу* и многим другим листовима. До данас му је штампано неколико хиљада карикатура. Заступљен је у европским антологијама карикатуре: *Beschverdebuch*, *Pardon erotikon*, *Look book*. Добитник је многобројних награда од којих су најзначајније: *Сребрна урма* у Бордигери, Награда у Толентину, Трофеј Супер Каландрино у Бордигери, Пехар Министарства за културу Италије у Бордигери... Добио је *Златну кацигу* у Крушевцу, 1995. и Прву награду на *Јежевом конкурс*у *Мој поглед на свет*. Награђиван у Пљевљима, у Тузли, Подгорици, на Копанику... Добитник *Златног Пјера Вечерњих новости*, 2002....

Обрадовић, Бранислав (1950-2002), Ваљевац, новинар, уредник листа *НАПРЕД*, карикатуриста са великим искуством. У његовом богатом цртачком опусу уписано је и неколико анимираних филмова. Једна је од личности које су обележавале културни живот Ваљева. Члан познате мускетарске тројке, сјајних цртача који су својим оштрим пером исписивали, цртали и карикирали несвакидашње појаве у нашем друштву. Поред Бране Обрадовића, ту су још Душко Арсенић и Брана Николић. Обрадовић је потписао мини-комедију *ОСТРВЦЕ* (продукција *Дунав филм*). У *ОСТРВЦУ*, који је рађен по његовом сценарију, он је дао и главни цртеж и сценографију. Као цртач и аниматор учествовао је такође у филму *ГУБИТНИЦИ*, сатиричној причници о нашим наравима у друштву које понире. Бранислав Обрадовић добитник је већег броја награда за карикатуру (два *ПЈЕРА*), и у земљи и у иностранству. Смрт га је затекла на припреми новог албума карикатура. Добитник је Прве награде на Фестивалу *Златна кацига*, 1998.

Обрадовић, Слободан, рођен 1937. у Подгорици. Карикатуром се бави 55 година. Као гимназијалац објављивао карикатуре-портрете спортиста у листовима *Побједа* и *Спорт*. Од 1957. године постао сарадник листа *Јез*. Поред *Јез*-а сарађивао повремено или стално у свим значајним листовима тадашње Југославије. Карикатуре су му преносене из наше штампе или први пут објављиване у више страних листова и часописа. Сада је сарадник најстаријег хумористичког часописа на свету *NEBELSPALTER* - Швајцарска. Завршио правни фалкутет и више деценија радио у правосуђу. Члан *УЛУПУДС*-а (сикар-графичар). Имао дванаест самосталних изложби карикатура и неколико стотина групних изложби у земљи и иностранству (Италија, Бугарска, Шпанија, Француска, Турска, Холандија, Белгија, Канада, Израел, Грчка, Бразил...). Награђиван на фестивалима карикатуре код нас и у иностранству око 50 пута: Јапан, Истанбул, Немачка, Италија, Бугарска, Кина... Код нас освојио већи број награда међу којима *Пјер*, *Златна кацига* у Крушевцу, 1997. са темом: *Дете и права детета*.

Оташ, Никола, рођен у Делиблату, сада живи и ради у Београду. Похађао Морнаричко-техничку средњу војну школу и био официр на подморници. У Сплиту студирао на Филозофском факултету, одсек ликовних уметности. Карикатуром се бави од 1980. Учествовао на многим фестивалима и награђен бројним наградама. Поред карикатуре, бави се илустрацијом и карикатуралном скулптуром. Члан је ULUPUDS-а и потпредседник FECO-а за Србију. Добитник је *Награде Класово мајсторско перо*, 2005.

Прокопљевић, Јован (Земун, 1940). Поред *Политике*, у којој ради као карикатуриста, објављивао у: *Борби*, *Ошишаном јежу*, *Вечерњим новостима*, *Хумору*, *Хуперу*, *Спорту*, *Фудбалу*, *Земунским новинама*, *Chess in Life*, *Inside Chess*, *Wit of the World*, *World Press Review*. Издао је књигу карикатура *Шахоризми*. Илустровао карикатурама књиге неколико аутора у земљи и иностранству. Награде: у Сарајеву, Земуну, Токију, Јапану... Добитник *Златног Пјера*, 1996. Приредио више од 30 самосталних изложби у земљи и иностранству. Добитник *Прве награде за стрип* 1998. на фестивалу *Златна кацига* у Крушевцу.

Радуловић, Шпиро, рођен 1942. у Подгорици. Лекар специјалиста, доктор медицинских наука и редовни професор микробиологије и паразитологије. Дугогодишњи директор Института за микробиологију и Завода за превентивну медицину ВМА у Београду. Карикатуром се бави од гимназијских дана. До сада објавио преко осам хиљада карикатура у бројним домаћим (*Јеж*, *Новости*, *Политика*, *Глас Истре*, *Глас јавности...*) и иностраним листовима (*Крокодил*, *Лудас маџи*, *Пардон*, *Стршел*, *Остен...*). Награђиван око 40 пута у земљи (*Пјер*, *Златни јеж*, *Мој поглед на свет* - Београд, *Салон антиратне карикатуре* - Крагујевац, *Златна кацига* - Крушевац, *Чивијада* - Шабац, *Златна боровница* - Копаоник...) и иностранству (Канада, Бугарска, Македонија, Италија, Јужна Кореја, Црна Гора...). Самостално излагао у Њујорку, Београду, Пули, Софији, Истанбулу, Крушевцу, Пљевљима... Члан жирија на бројним конкурсима карикатуре. Члан савета Салона антиратне карикатуре у Крагујевцу. Добитник је *Награде Класово мајсторско перо*, 2009.

Ратковић, Горан, рођен 1966. у Београду. Графички дизајнер, илустратор и карикатуриста. Каријеру карикатуре започео у *ТВ ревији (Политика)*. Најзначајнији период у његовом стваралаштву везан је за *Ошишани јеж* деведесетих година прошлог века. У том периоду специјализовао се за тзв. политичку карикатуру. Као илустратор и карикатуриста имао је стални ангажман у *Вечерњим новостима*, *НИН-у Блиц-у...* Учествовао у раду неколико жирија у земљи и иностранству. Као комесар изложбе, водио конкурс *Пјер*, 2005. Награђиван у Крушевцу, на Копаонику, у Пљевљима... И у иностранству у Израелу и Италији. Карикатурама илустровао много књига. Приредио седам самосталних изложби. Са колегама Поп Новаковим, Д. Смиљанићем, М. Гамбелићем и К. Гросуом објавио књигу фудбалских карикатура 1998. Добитник је *Прве награде за карикатуру* 1994. на фестивалу *Златна кацига* у Крушевцу.

Срдић, Слободан рођен је 1941. у Вировитици. Завршио је Технолошки факултет у Београду. Круна његове стручне и професионалне активности била је креирање и реализација пројекта Пиваре и Пива МБ. Сада је немирни пензионер. Карикатуром се бави готово од малих ногу, а прва карикатура му је објављена давне 1958. За ових, нанизаних, готово 50 година карикатуре је објављивао дилџем старе Југе у многим новинама и часописима. Затим, карикатуре је објављивао на ТВ-у, на радију, а данас и у електронским часописима. Објавио је преко 15.000 карикатура, илустровао је неколико десетина књига, имао до сада четири самосталне и велики број колективних изложби. Од низа награда и признања издваја се бронзани *Пјер* за 2005. и 2006, *Награда ошишаног Јежа - Браћа Ормаи, Класово мајсторско перо*, 2007.

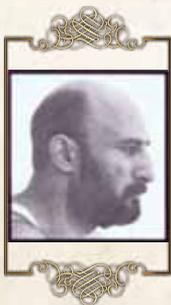
Ћеличанин, Горан, рођен у Крушевцу 1960. Одрастао у Варварину, високе школе машинства завршио у Београду. Самостални уметник од 1998. године, а звање истакнутог уметника добија 2007. године. Члан УНС и УЛУПУДС. Има више од 80 награда у свету и код нас. Радови су му у многим музејима и колекцијама карикатуре широм света. Више од једне деценије Горан Ћеличанин је непрекидно будан и присутан у Међународном фестивалу *Златна каџига*, и један је од идејних твораца, аутор, члан, председник жирија, уметничког већа... Добитник је награде *Златни Пјер*, 2004. Излагао у иностранству: Македонија, Француска, Немачка, Румунија, Италија... Добитник је *Фестивалске повеље* 15. фестивала *Златна каџига*, 2007. и *Класовог мајсторског пера*, 2004.

Убовић, Неђељко, објављује 1963. своју прву карикатуру у студентском листу ИНДЕКС у Новом Саду. Отвара 1967. прву самосталну изложбу у клубу ФОРУМ-а у Новом Саду. Ангажује га 1969. НИН. Отвара 1975. другу самосталну изложбу карикатура у материјалу под називом ЕЛЕМЕНТКАРИКАТУРА у Студентском културном центру у Београду. Иста поставка је пренета у Галерију Трибине младих у Новом Саду. Каталог за изложбу је написао Миро Главуртић. Постао 1976. члан УЛУПУДС-а, Стекао 1996. звање истакнутог уметника. Лист ПОЛИТИКА га ангажује да направи избор најбољих карикатура поводом стогодишњице. За свој рад добио од најмањих сеоских до највећих светских признања. Неке награде: Прва награда 1988. у Еспињи (Португалија) за анимирани филм ИНТЕРВЕНЦИЈА. Награда 1989. за најдуховитији филм у СФРЈ у Титограду, за филм ИНТЕРВЕНЦИЈА. Добитник Велике златне медаље Београда за анимирани филмове... Добитник још: Награде жирија за најбољи филм у категорији до пет минута на фестивалу ХИРОШИМА у Јапану, за анимирани филм РАЈ, Прве награде на Међународном фестивалу карикатуре у Смедереву, Prize for Excellence, на интернационалном фестивалу карикатуре у Кини, Награде жирија на фестивалу ЗЛАТНИ ВИТЕЗ у Иркутску (Русија) за анимирани филм ВЕЛИКИ ДАН, Grand Prix за анимирани филм РАЈ, на ревији мини-филма Србије у селу Трипкова на Златибору, Специјалне награде на Међународном фестивалу карикатуре у Алањи (Турска)... Добитник је Награде *Класово мајсторско перо*, 2011.

Frackiewicz, Jacek (1964), Пољска, студирао на Факултету уметности, дипломирао са успехом графику. По занимању сликар, графичар, илустратор. Имао преко 450 изложби у Пољској, Европи, Азији, Јужној Америци... Имао је преко 75 самосталних изложби (Пољска, Немачка, Аустрија, Шведска, Италија, Украјина, Хрватска, Србија и Црна Гора). Добио је 39 награда и признања. Добитник *Златне каџиге* у Крушевцу, 2003.

Чакмак, Хусеин (Сакмак Huseyin), рођен је 1964. у Никозији, на Кипру. Почео је да се бави карикатуром 1976. Отворио је своју прву приватну изложбу карикатура (Open air) 1983. у Никозији. Имао је пуно изложби на Кипру и у другим земљама. Његове карикатуре биле су штампане у бројним новинама и магацинима на Кипру као и у другим земљама света. Један је од четири оснивача Удружења кипарских и турских карикатуриста које је основано 1986. Од тада је председник овог Удружења. Његови радови излагани су у више од 50 земаља. Потпредседник је Федерације и организације европских карикатуриста од 1988. Такође је био члан жирија на многим такмичењима. Главни је уредник *Новог Шкорпиона*, међународног магацина карикатуре и хумора. Такође је уредник кипарског дела FACONEWS-а дела FECO--а који се штампа у Холандији и *Смешног света* који се штампа у САД-у. Издао је бројне чланке и студије о уметничкој карикатури и хумору на Кипру. Објавио је бројне књиге из области хумора и сатире. Добитник *Златне каџиге* у Крушевцу, 2008.

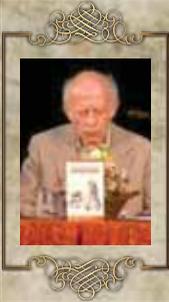

Биографије добитника
Првих награда или **Златне кациге**
за писану форму

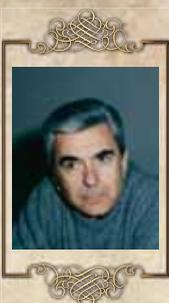

Биографије добитника
Првих награда или **Златне кациге**
за писану форму и
добитника награда **Раде Брка**

Арсич, Јован је рођен у селу Боботу код Александровца. Почео је да пише песме, поеме и афоризме седамдесетих година прошлог века у родном селу, где се бави пољопривредом. Радове објављује на радију и у штампаним медијима. Сарадник је *Радио-Београда*, емисије *Караван*. Објавио је књиге песама: *Жупо моја смехом опевана*, *Из душе моје*, *Слушајте ме децо драга*, и књиге афоризама - *Без пардона*, *Велики мрак*, *великог запада*, *Оштроумне мисли*, *Наопачке*. Објавио је и један мали роман *Житије мога деде Јове*. Добитник је *Златне кациге* за афоризам, 2007. Похваљен више пута на *Радио-Београду*. Добитник општинских награда за поезију. Заступљен у пар енциклопедија.

Блажић, Предраг Гале (Краљево, 1945), афористичар, хумориста. Објављивао у *Језу*, *Хумору*, *Политици експрес* и другим листовима. Више пута награђиван.

Божовић, Зоран (Змајево, 1940), сатиричар, драмски писац и књижевни историчар. Објављивао у *ЈЕЖ-у*, *Веселом свету*, *Студенту*, *Политици*, *Експресу*, *Базару*, *Сцени*, *Осмици...* Такође, велики број прича и радио-комедија емитован на таласима *Радио-Београда*, *Радио-Загреба*, *Радио-Скопља*, и др. Превођен на пољски, мађарски, руски, бугарски, енглески, немачки, чешки, словачки, кинески, француски и још неке језике. Објавио следеће књиге: *Случај професора Боалоа*, *Инспекторско бедо*, *Чехов као драмски писац код Срба*, *Леве приче*, *Живети туђ живот* и друге. Часопис *Сцена* штампао је следеће комедије: *Свадебни марш*, *Викторија*, *Ђавоље племе*, *Дијамантска огрлица*, *Изданици Стаљинског племена*, *Шумски рај*. Изведене следеће радио-драме: *Случај Лазе Ђутука*, *Наивни људи*, *Дијамантска огрлица*, *Нађа*, *Друга жена*, *Шесто чуло*, *Мима*, *Ноћ кајања* и *Белзевубова посла*. У позоришту су играле следеће драме: *Свадебни марш*, *Ђавоље племе*, *Дијамантска огрлица*, *Шумски рај*. Телевизија Братислава снимила је *Свадебни марш* (1986), а Телевизија Београд исту драму (1996). Добитник је више награда за сатиричну причу, као и награда за драмско стваралаштво, међу којима издвајамо Награду *Радоје Домановић* за сатиричну причу *ЈЕЖ-а*, награду *Радио-Београда* за *Причу о Станкову*, прву и другу награду за сатиру, две прве награде на фестивалу *Златна кацига*, 1994, прву награду за комедију *Свадебни марш*, прву награду за савремену комедију и многих других. Заступљен у Антологији *Јежева читанка*.

Буновић, Драган, новинар. Рођен 1945. у Руми. Живи у Новом Саду. Дипломирао на Факултету политичких наука, новинарски смер. Више од пола радног века радио у Радио Новом Саду, на пословима новинара, уредника, директора програма и директора. Аутор на хиљаде новинарских текстова, емисија, радио и ТВ спотова. Пише и сатиру. Повремено и објављивао под својим именом или псеудонимом у више штампаних и електронских медија (*Јез*, *Сремске новине*, *Младост*, *Сатирикон*, *Политика*, *Блиц*, *Вести*, *Прелом*, *Радио Београд...*). Награде: *Књижевне омладине Србије*, листа *Младост*, *Стеван Сремац*, *Кочићево сатирично перо*, *Златна кацига*, 2010. Заступљен је у десетак књига хумора и сатире и по којој антологији.

Влаховић, Владислав, књижевник из Подгорице. Рођен 1963. у Ровцима, општина Колашин. Пише поезију и сатиричну прозу. Заступљен је у више од 50 антологија, лексикона и збирки хумора и сатире. Добитник је више од 30 домаћих и иностраних награда и признања. Сегменти његовог стваралаштва преведени су на десетак језика. Објавио је књиге: *Скитница у ружичњаку* - поезија, *Ноћ дугих језика* - афоризми, *Увјерење о држављанству* - афоризми, *Непознати извршилац* - афоризми, *(П)омамљени* - проза, *Ноћне море* - афоризми. Добитник *Златне кациге* за афоризам 1998. и Награда *Раде Брка* 2003. у Крушевцу. Живи у Подгорици.

Волаш, Владо, рођен у Ријеци (Хрватска) 1952. Основну школу похађао у, данас, три државе : Словенија, Хрватска и Србија. Од 1964. живи у Земуну, где је завршио средњу школу. Од 1979. бави се карикатуром, испочетка аматерски, објављивао је у многим домаћим листовима. После једне десетогодишње паузе у бављењу карикатуром вратио се карикатури 1998. и, бавећи се искључиво карикатуром, до данас на домаћим и интернационалним конкурсима освојио око 35 награда. Што се писања тиче, у периоду од 1980. до 1986. радио као конструктор у фабрици авиона *Утва* у Панчеву, где је у фабричком листу уређивао хумористичку страну. Добитник Награде *Раде Брка*, 2010.

Вржина, Милован, рођен 1951. у Сарајеву. Завршио Групу за југословенску и светску књижевност у Београду. Од 1970. до данас писао и уређивао у *Ошишаном јежу*. Објавио: књигу афоризама *Дознаке*, књигу песама *Уклета кућа*, књига афоризама *Отаџбине*, књига сатире записа *Успомене из Боље сутра*, књига песама *Суви Жиг*, лексикон *Ко је ко у нашем хумору и сатири*, књига песама *Отац и ватра*, књига афоризама *Графити на шпанском зиду*, књига прича и козерија *Имена Јуда налазе се свуда*, роман *Мемоари једног гимназијалца*, књига песама *Ноћни скупљачи сенки*, антологија *Наши дани - Вуко Безаревић*, ТВ серија *Свакодневник*, ТВ *Песничке ведрине*, 1997. Аутор и коаутор је кабареа: *Изабранко, Нови Сад ил никад, Цо и ово је могла бити Америка, Сатарикон 202 заједно са Р. Бојчићем*. Заступљен је у више од 25 антологија у земљи и иностранству. Превођен на немачки, руски, француски, пољски, чешки, румунски, словеначки, македонски и бугарски. Награде: *Радоје Домановић*, Удружења књижевника Србије, *Витез од Чарапаније* и *Прву награду за хумореску*, 1998. у Крушевцу, *Светозар Марковић...* Носилац је ордена *Златни јеж*, јединог ордена који не доноси ништа.

Гајдашевић, Веселин, рођен 1952. у селу Тења у источној Славонији. До сада је објавио четири збирке песама и заступљен у тридесетак зборника, најуспешнијих песничких остварења. Добитник многих награда и признања за поезију. Пише и песме за децу, као и афоризме и сатиричну поезију. Награде и признања: *Удружења текстописаца Србије*, *Кочићево перо*, *Повеља Карађорђевића*, *Златни печат Војда Карађорђа* као и више награда за песме о вину, мостовима, селима Србије као и *Златну кацигу*, 2007. и 2009. у Крушевцу.

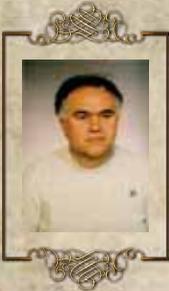
Глигоријевић, Вук, рођен је 1946. у Београду, а након краће болести преминуо 2003. Неколико дана после Вуковог одласка, установљена је награда Вук Глигоријевић у знак сећања на овог књижевника и сатиричара. Објавио је збирку афоризама: *Немајући претходна искуства*. Заступљен је у многобројним антологијама: *Историја афокалипсе*, *Антологија савремене српске сатире*, *Mit dem Kopf durch die Wand* - Аустрија, *Die Chamäleons sind zur Zeit rot* - Немачка, *Враг и шала*. Добитник је *Вишње награде за животно дело* и *Прве награде за афоризам* 1996. у Крушевцу. Био је члан Удружења књижевника Србије.

Давинић, Зоран (Власотинце, 1941), хумориста и сатиричар. Објављивао у ЈЕЖ-у, НИН-у, и другим књижевним листовима и часописима. Аутор је више радио-комедија и кратких хумористичких сцена и скичева за многобројне емисије и радио-станице. Добитник је две прве награде на Фестивалу хумора и сатире *Златна кацига* 1995. и 1997. у Крушевцу. Објавио две књиге: *Рупа до рупе* и *Мени се свађа*. Више пута награђиван.

Драгићевић, Радиша, рођен 1956. у Минићеву. Од 1977. године непрекидно живи и ради у Бору. Пише и на дијалекту. Поезија и проза су му превођене на бугарски, енглески и шпански језик. Објавио неколико романа: *Преко неба*, *Књига о нама*, *Самотиња*. Објавио књиге песама *Зашто река има две обале*, *Белези*, *Колико дуго живи дрвеће* (песме за децу)... Објавио књиге приповедака *На другој обали* као и антологије *Без акорда* (о забавној музици), *Између тебе и мене* (зборник борских песника), *Кућа* (зборник песама на тему кућа)... Добитник *Златне кациге*, 2004. у Крушевцу. Аутор пародија сатиричне поезије *Ни по бабу ни по стричевима* и *Тамо је далеко*... Више пута награђиван.

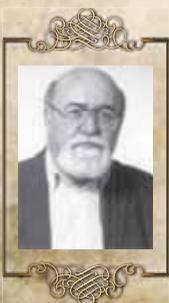

Дрвар, Томислав, рођен је 1951. у Сомбору. Дипломирао на Правном факултету у Новом Саду. Пискарењем афоризама и сатиричних прича за интерну употребу, ради очувања менталног здравља, бави се у последњих двадесетак година. Своја сатирична привиђања наше стварности повремено објављивао у дневном листу *Данас*. У 2008. први пут учествовао на неком конкурс за сатиричну причу и добио *Прву награду* на *Југословенским данима хумора и сатире* *Вуко Безаревић* у Пљевљима. Након овога у 2009. добио *Прву награду* за сатиричну причу на конкурс *Куцурски клип* у Куцури, а 2010. *Прву награду* на конкурс *Кочићевим сатиричним пером* у Челареву. Од 2008. приче објављује у електронском часопису за сатиру *Етна*. Неке од прича које су објављене у *Етни* уврштене су у књиге *Сатиричне приче 2008.* и *Сатиричне приче 2009.* Кратке приче сатиричног карактера уврштене су у књигу *Од приче до приче* и *Куће у ваздуху*. Добитник је *Златне кациге* за причу, 2011.

Ђурђевић, Поп Душан (Нови Сад, 1953), песник, сатиричар, писац за младе, истраживач визуелних комуникација. Објављивао у ЈЕЖ-у, *Хумору*, *Дневнику*, НИН-у Написао ТВ комедију *Дама с пекинезером*. Објавио следеће књиге: *Исечци*, *Вавилонски неимари*, *Евнућ&Кукавица*, *Блудилник*, *EP Pesme internacional*, *(Е)легије части*, *Ај лав ав ав ју*, *Буквар*. Добитник је награде *Брана Цветковић* за сатиричну поезију, награде за поезију *Златна кацига*, 1994. и *Витез од Чарапаније*, 2005. у Крушевцу, награде ДОДАС и других.

Ђурђевић, Тања, Велико Градиште

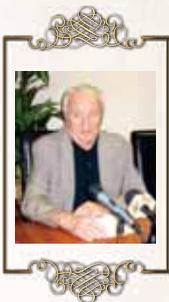

Ердељанин, Анђелко (Војка, 1941), песник, сатиричар, афористичар. Објављивао у *Ошишаном јежу*, *Дневнику*, *Политици експрес*, *Улазници*, *Сремским новинама*, *Хумору*, у хумористичким програмима *Радио-Новог Сада*, *Радио-Београда* и др. Написао на десетине радио-комедија, скичева и других прилога за радио и тв извођење. Добитник је Награде *Брана Цветковић* за сатиричну поезију и *Златне кациге* за песму, 2001. и Награде *Раде Брка*, 2007, затим Награде *Светозар Марковић*, као и великог броја награда на Фестивалу *Недеља радија* и другим конкурсима за хумор и сатиру. Објавио следеће књиге: *Памет против ума*, *Полутешке белешке*, *Заврзламе*, *Лаке песме*, *За интимну негу*, *Свет је мали*, *Мој пријатељ Кузман накрајкућин*, *Нешто слатко*, *Кокоштркља*, *Српски афоризми*... Један избор његових афоризама изашао је на италијанском језику.

Илић, Крстивоје је рођен 1938. у Брдарици. Објавио је следеће књиге, углавном код најпознатијих издавача: *Раздор у слуху руже, Лабудови над Вила-Леском, Јастреб на нишану, Елегије из предграђа, Коласте аздије, Приговор Орфеју, Елегије из казамата, Мале љубавне песме, Јесењи предели, Катрени о вину, Пролеће у Драгињу, Мишарске елегије, Сазвежђе ариљског анђела, Изабране и нове песме за одрасле, Пролеће у Драгињу* - изабране песме за децу, *Пелен и Мелема, Сабор бесмртника*, драма *Мишарска битка, У судњи час, Дечак из Вила-Леске* - изабране љубавне песме за децу, *Елегије над горама и водама, Порекло сонета*. Често је превођен и награђиван. Од награда издвајамо *Круну Деспота Стефана*, за животно дело, награду за културу *Жика Поповић* у Шапцу. Добитник је *Прве награде за песму* 1995. у Крушевцу. Као песник, ушао је у најзначајније антологије, за одрасле и децу, у читанке и школску лектуру. Сврстао се у ред најбољих савремених српских елегичара. Дугогодишњи је члан Удружења књижевника Србије.

Јовановић, Димитрије (Обрва Краљево, 1949) афористичар и сатирични песник. Објавио књигу *Блефери*. Награђиван на фестивалу *Златна кацига* у Крушевцу.

Јовановић, Раде рођен је 1939. у Сребреници. Завршио је Филолошки факултет у Београду, група српскохрватски језик и југословенска књижевност. Пише афоризме, епиграме и остале сатирично-хумористичке форме. Објавио је седам књига, а превођен је на енглески, немачки, руски, пољски и друге стране језике. Живи у Ужицу. Стални сарадник емисија *Време спорта и разоноде, Јовановићи, Весело вече Радио-Београда*, хумористичких емисија Радио Сарајева, Новог Сада и Загребачке СН ревије, *Јежа, Хумора, Секси хумора*, новосадског *Осмеха*, НИН-а, *Данаса, Просветног прегледа*, франкфуртских *Вести*, колумниста *ужичких Вести*. Објавио седам књига: *Сан је да све ово сањамо* - афоризми, *Кућа смећа* - афоризми, *Водич*, *Нарруграти* - епиграми, *Кадињача, Србија на истеку* - афоризми, *Пусту, мужу, рогове* - еротски афоризми, *Ортоза, Кратко и касно* - афоризми, и *Из Црвене бановине* - еротски афоризми. Награде и признања (најзначајније): Више годишњих награда на конкурсима Радио Београда, прве награде на годишњем конкурсима *Хумора*, *Прва награде на фестивалу Златна кацига*, 1995. у Крушевцу за афоризме, награда за најбољу књигу афоризама *Драгиша Кашиковић*, први добитник новоустановљене награде *Јован Хаџи-Костић*, добитник награде *УКС Радоје Домановић* за допринос развоју српске сатире, добитник награде *УКС Радоје Домановић* за животно дело и друге...

Јовановић, Славољуб, Крушевац

Јовановић, Срђан (Владичин Хан, 1954), афористичар и карикатуриста. Сарађивао у *Ошишаном јежу, Експрес политици, Ханским новинама* и другим листовима. Добитник је *прве награде за афоризам* у Крушевцу, 1994. Имао је самосталне изложбе карикатура у Владичином Хану.

Кнежевић, Милорад, Врчин

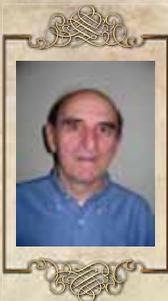
Коларов, Горица

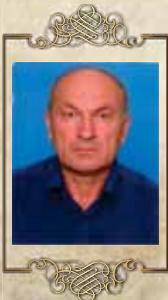
Кујунџић, (Ђурђевић) Јелена, рођена 1958. у Баставу, општина Осечина. Завршила Педагошку академију у Шапцу и Вишу економску у Новом Саду. Заступљена у Антологији чивијашког хумора и сатире у зборницима прозе: *Црте и резе 2*, *Лептирица у ћилибару и Светлост кресива*, у зборницима поезије: *Рудничка врела*, *Жубори са Моравице*, *Трагови на песку*, *Видовданске бесједе*. Награде: Повеља *Момчило Настасијевић*, књижевна награда *Петар Стокић*... Објављене књиге: *Кроз сузе смех*, *Заслон и Крпеж и трнеж*. Добитник је *Златне каџиге* за песму, 2011.

Лазић, Живорад (Лугавчина, 1933), прозни и драмски писац. Написао велики број хумористичких ТВ серија, од којих се памте *Грађани села Луга*, *Музиканти*, *Докторка на селу*... Објавио следеће књиге: *Путем поред реке*, *Давид луталица*, *Месечев зрак*, *Алекса Поповски*, *Бурдуш*, *Вашар*, *Глумац*, *Убише књаза*, *Ни књаз ни краљ - повест о Пашићу*, *Туђа жена*, *Карађорђе којекуде*, *Витез смрти*, *Путопис Хиландар*, *цвет божји*... Заступљен у Антологији савремене српске сатиричне приче. Награђен *Првом наградом за шалу* 1994. у Крушевцу.

Марјановић, Велибор (Книн, 1965), афористичар. Објављивао у НИН-у, *Погледима*, *Хуперу*, *Ошишаном јежу* и другим листовима и часописима. Аутор је више хумористичких емисија на Радио-Ваљеву. Добитник Награде *Раде Брка*, 2001. у Крушевцу.

Мартиновић, Саво рођен је 1935. у Беговинама, код Даниловграда. Хумором и сатиrom, новинарством и шахом бави се од ране младости. Објавио је књиге афоризама *Ништа између*, *Хазардни рјечник*, *Пуна капа*, *мала глава - пуна капа* (афоризми за оне који расту), *Питање* (афоризми од питања); књиге епиграма *Мртви узао и коцка је округла* (епиграми за оне који расту); аутобиографске романе од прича САГА О САГУ и НОВЕЛА О НОВЕЉИ о истоименим митским личностима народног духа. Објавио је монокомедију *Новела ничији*, као и књигу о шаху *Бели добија*. Добитник је две *Златне каџиге* 2010. и 2011. на Међународном фестивалу хумора и сатире у Крушевцу за афоризам, *Домановићеве награде*, добио је од Удружења књижевника Србије у оквиру *Домановићевих дана сатире - ДОДАС*, а његова књига афоризама од питања ПИТАМТЕЈА, добила је Награду *Радоје Домановић*, као најбоља сатирична књига објављена у 2008. Носилац је Награде сатиричара године и Награде за животно дело *Павле Ђонових* на Фестивалу хумора и сатире у Даниловграду. Заступљен је у бројним антологијама хумора, сатире и поезије. Превођен је на руски, енглески, италијански и неке балканске језике. Члан је Удружења књижевника Србије и Београдског афористичарског круга. Живи у Београду.

Матејић, Драган, рођен је 1950. у Великом Шиљеговцу. Сатиричар, афористичар и драмски писац, писац за децу и енигмата. Објављивао у *Ошишаном јежу*, *Хумору*, *Победи*, *Будванским новинама*, *Вјеснику*, *Слободној Далмацији*, *Политици*, *Политици експрес*, *Енигми*, *Шипку*, *Хуперу*, *Сабору* и хумористичким програмима *Радио-Београда*, Београда 202, те електронским сатиричним часописима *Сатир арт*, *Жижишон* и др. Објавио књиге: *Провера знања*, *Убило се време*, *Писање низ ветар*, *Рам за нашу слику*, *Сламка спаса*, *Бабадедићи*, *Завичај на брду душе*, *Заблудела ћерка* и *Бег од памети*. Радио комедије *Аеродром* и *Друг прабабић*. Дrame: *Бора* и *Таксиста је знао адресу*. Дечје радио игре: *Лубенице* и *Луткино срце*. Научнофантастичну драму *Ђавољи троугао*. Добио је *Прву награду за песму* на фестивалу *Златна каџига*, 1993. Добио и награду *Симо Матавуљ*, *Чкаљине награде* као и десетак других за сатиричне песме, приче и афоризме. Своје сатиричне жаоке намењене одраслима све више замењује писањем за децу.

Мишајловић, Душан Адски пише прозу, поезију, приче и песме за децу, хаику поезију, сатиру, књижевне приказе и новинске текстове. На разним књижевним конкурсима до сада је награђиван преко 90 пута, највише за кратку причу и приповетку. Објавио је збирке песама: *Несаницом до истине* и *Једино признајем своје распеће*, збирке награђених прича *Калигула на кестеновом листу*, *Трошење сна* и *Трошење страха*, збирку хаику поезије *Крчаг за росу*, неколико жанровских новела и преко 1600 жанровских прича. Добитник је и награда *Златна кацига*, за песму, 2010. и *Раде Брка*, 2006. у Крушевцу. Заступљен је у „Антологији нишких приповедача“....

Миладиновић, Драгољуб Дади (1943-2006.), је био дугогодишњи новинар крушевачког недељника *Победа* одакле је и отишао у пензију. Завршио је Учитељску школу у Крушевцу. Низ година ангажован је у редакцији културе, а познат је и по великом броју репортажа које су му по песничкој вокацији биле најближе и најдраже као вид новинарства.

Познати је крушевачки песник и члан Књижевног клуба *Багдала* и Удружених стваралаца *Синтеза* у Крушевцу од оснивања. Објавио је неколико збирки песама: *Светковина светлости*, *Небеска шкриња*, *Жеђ воде* и *Со живота*. Песме је објављивао у *Победи*, *Багдали*, *Младости*, *Градцу*, *Октобру*, *Градини*, *Оку* и у другим часописима и листовима.

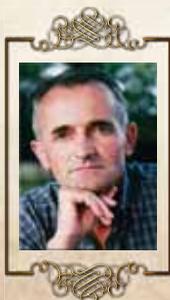
Дадијеве песме превођене су на француски, румунски, словеначки и македонски језик.

Добитник Награде *Раде Брка*, 2002, године на Међународном фестивалу хумора и сатире *Златна кацига*.

Милановић, Јелена

Милић, Слободан (Бања Лука, 1938). Поред карикатуре, бави се и илустрацијом, анимацијом, графиком и сликарством. Тридесет година илустровао Политику за децу. Објављивао у свим значајним часописима у земљи. У иностранству стално сарађивао са ЕГЕ-ом из Лиона (Француска). Илустровао је велики број књига. Аутор је 37 дела из области анимације. Приредио је пет самосталних изложби: у Берлину, у Врњачкој Бањи, у СКЦ-у у Београду и галерији Сингидунум, у ТВ галерији на РТС-у. Добитник је више домаћих и страних награда и признања: Сребрна урма у Бордигери, Златна кошута у Новом Саду, награде у Њујорку, Скољу, Монреалу, Толентину, годишња награда УЛУПУДС-а, *Златни Меркур* - најбоља пропагандна карикатура, *Златно перо*, три пута награде *Јежевог жирија*, годишња награда *Јежа Мајсторско перо*, *Златни орден Јежа*, Прва награда *Земунског салона карикатуре*, Награда на Фестивалу *Златна кацига*, 1995. у Крушевцу. Групно је излагао на преко 700 фестивалских изложби у земљи и иностранству.

Милосављевић, Тимошенко (Прокупље, 1948) романописац, драмски писац и сатиричар. Објављивао у *Градини*, *Народним новинама*, *Политици експрес*, *ЈЕЖ-у*... Аутор је ТВ Кабарета *И ја вас* (РТН), као и позоришних представа *Љубавни зов Марка Мрче*, *Рибарење на асфалту* и *Голи краљ*. Награђен је Првом наградом у Крушевцу, 1996, Наградом листа *Страдија*... Објавио следеће књиге: *Мојовање*, *Крај Балкана*, *Фрајер на жици*, *Помор стоке* и *Уздуж и попреко*.

Милићевић, Веселин је рођен 1953. у Бачком Добром Пољу. Пише афоризме, сатиричне песме и приче, као и песме за малу и велику децу. Бави се писањем од 1980. Своје текстове објављује у готово свим дневним и периодичним новинама. Заступљен је у петнаестак зборника и антологија. Више пута награђиван: *Банатско перо* за сатиричну причу, *Кочићево сатирично перо*, Награда *Раде Брка*, 2009. у Крушевцу, Специјална плакета за сатиричну песму *Бијели Павле* на црногорском фестивалу хумора и сатире 2006. Аутор је књиге афоризама СА УМА НА ДРУМ и књиге поезије за децу ПОКРИВАЧ ОД ЗВЕЗДА. Живи и ради у Врбасу.

Михајловић, Иво је рођен 1964. у Брусу. До сада објавио три књиге афоризама: *Зрно власти, брдо масти* у издању *Гутенбергове галаксије*, *Афоризми, Пуним гасом низбрдо*. Заступљен у неколико антологија и зборника. Објављивао и објављује у многим листовима и часописима. Редовно објављује у *Политици* и *Новостима...* Члан УКС. Награђен за најбољу књигу афоризама, 2003. Наградом *Радоје Домановић*. Добио *Прву награду за скеч* 1993. у Крушевцу.

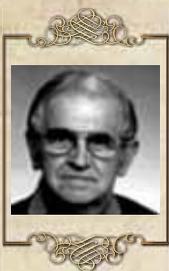

Несторовић, Нинус, новинар и сатиричар. Рођен је 1965. у Смедеревској Паланци. Члан је Друштва књижевника Војводине, где је и председник секције хумориста и сатиричара. Живи у Новом Саду. Објавио је четири књиге афоризама: *Изгужване мисли, Сизифе, Србине!, Нераскидива веза, Војна тајна*, приредио Антологију новосадског афоризма *Печат времена*. Добитник је више значајних награда: ВИБ-ове, *Златне кациге*, 2000. у Крушевцу, *Прве награде* на *Чивијади* у Шапцу, Награде за најбољег афористичара на 5. црногорском фестивалу хумора и сатире у Даниловграду. Члан је ДКВ, где је и председник секције хумориста и сатиричара.

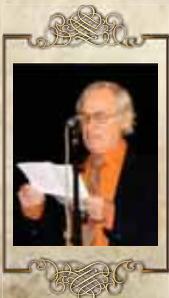
Николић, Јелена

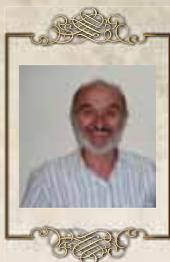
Новаковић, Александар је дипломирани историчар и драматург, рођен 1975. у Београду. Пише драме, афоризме, песме и кратке приче. Магистар је наука о драмским уметностима из области студије позоришта. Члан је Савеза драмских уметника Србије. Новаковић је написао драме: *Систем, Зуби, Аладинова чаробна лампа, Наш човјек*. Збирке драма: *Блискост* и *После Утопије*. Аутор је десетак различитих драмских и документарних форми емитованих на Другом и Трећем програму *Радио Београда*. Књиге афоризама: *Пиј Сократе, држава части, Неће моћи*. Сценарија за цртане ТВ серије: *Бебице* и *Пароброд Србија*. Романи: *Глечер* и *Келтска прича*. Награде: *Јосип Кулунџић* за драматургије, прве награде за поезију *Раде Томић, Вибове награде, Златне кациге*, 1997. у Крушевцу. Добио републичку награду за најбољи драмски текст за луткарско позориште у Новом Саду...

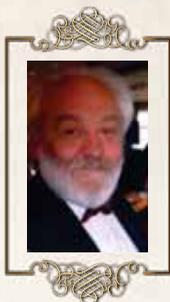
Ољачић, Бора (Лешница, 1930), сатиричар и драмски писац. Објављивао у ЈЕЖ-у, *Хумору, Гласу осигураника* и у хумористичким програмима *Радио-Београда*. Аутор је великог броја радио-драма и комедиографских мини-форми, као и двеју ТВ комедија. Заступљен је у Антологији савремене српске сатиричне приче. Објавио следеће књиге: *Наградна игра, Мини комедије* и *Приче за дечицу*. Аутор је позоришне игре за децу *Цукер-клакер*, као и кабаретске представе *Комарац*. Добитник је награде *Златна чивија, Сребрне урме* у Бордигери, *Златног јежа* у Софији, *Прве награде за скеч* на Фестивалу *Златна кацига*, 1994. у Крушевцу.

Павловић, Драгиша Расински је рођен 1935. у Великој Крушевици код Крушевца. Бави се писањем свих форми хумористичко-сатиричне књижевности. Објављује у многим дневним листовима и недељним часописима, а писао је и за све хумористично-сатиричне листове некадашње Југославије. Записао је пародије и скечеве који су емитовани у серијама *Село весело, Весело вече* и *Јовановићи*. Веома су запажени његови скечеви за ТВ *Пинк (На радном месту), ТВ Београд (Зелени кабаре)* и за ТВ Крушевац (*Узгред речено и Заврзламе*). Добитник више награда, међу којима је и награда *Јежа, Радио Београда* и седам награда на Фестивалу хумора и сатире *Златна кацига*. Освојио је *Прву награду* листа *Наш глас* у Аустралији и Награду *Хасковски каун* у Бугарској, за хумористично-сатиричну књижевност. Добитник је и *Прве награде* на конкурс за духовну рекламну паролу.

Папеш, Раша (Београд, 1947), сатиричар и афористичар. Сарађивао у *Ошишаном јежу*, *НИН-у*, *Независној светлости*, као и хумористичким програмима *Радио-Београда* и *Радио-Крагујевца*. Добитник је Награде *Радоје Домановић* за сатиричну прозу и више првих награда за афоризме. Објавио књигу *Маске ликују*. Заступљен у Антологији *Људски је грешити-и патриотски*. Сарађивао је у 50 листова и часописа. Заступљен у 80 антологија хумора и сатире и збирки кратких прича. Добитник награда *Радио-Београда*, награда *Радоје Домановић* за сатиричну прозу и за најбољу књигу афоризама, награда **Јеж** за афоризме, награда фестивала *Вогошће*, *Златна кацига*, 1993, 2000, 2003. у Крушевцу, Награда за афоризме на *Чивијади*...

Петровић, М. Душко (Превија, Рибник, БиХ, 1948), песник, сатиричар. Објављивао у више листова и часописа, као и у хумористичким програмима *Радио-Београда*, *Радио-Новог Сада*, *Радио-Сарајева*, *ТВ Београд*, *ТВ Нови Сад* и *НТВ Студио Б*. Заступљен у *Зборнику кратке приче*, у *Антологији савремене српске сатиричне приче*, у *Антологији југословенског афоризма*, у *Антологији Бела књига*, у *Антологији Нова српска сатира*, у *Антологији Нови српски афоризам* и у *Антологији Јежева читанка*. Превођен на немачки, пољски, бугарски, енглески, француски, руски, румунски и италијански језик. Аутор је сценарија за сатирични кабаре *Нови Сад ил никад*. Књиге: *Ода која хода*, *Брод плови*, *мишеви беже*, *На три конака од давде*, *Сликовница за одрасле*, *Кула од чланских карата*, *Козерија ностра*, *Подземље небеске Србије*, *Шампањац у тетрапаку*, *Звиждук у пола осам*, *Где ђаво спава* и *Шампањац у тетрапаку* - друго издање. Награде: *Златни јеж*, *Прва награда за хумореску* и *специјална награда за сатиричну песму* на Фестивалу *Златна кацига*, 1995. у Крушевцу, награда *Кочићево перо* за књигу *Шампањац у тетрапаку*.

Рајчић, Драган је рођен 1960. у Крагујевцу. У крагујевачком недељнику *Светлост* већ двадесетак година пише сатиричну колумну којом почињу сви бројеви ове новине. У овом недељнику је и уредник сатире, тачно 15 година. Објавио је књигу сатиричних прича *Вођа* - други пут и за њу добио *Домановићеву награду*. За књигу афоризама *Своји на своме* добио је Награду *Драгиша Кашиковић*. Од текстова из своје колумне 2007. године објавио је књигу сатиричних прича и коментара са истоветним називом - *Трећа страна*. Добитник је свих награда на Фестивалу хумора и сатире који се некада одржавао у Сарајеву, затим Фестивала хумора и сатире *Златна кацига*, 1995, 2009. у Крушевцу. Вишеструки је добитник свих награда које се на овом фестивалу додељују. На најзначајнијем конкурс за сатиричну причу који се више од две деценије одржава у Пљевљима, једини је двоструки добитник награде *Вуко Безаревић*. Сарађивао је са готово свим писаним медијима који су имали простор за хумор и сатиру, а такође и са радио емисијама, као и са *Телевизијом Крагујевац*.

Симић, Слободан, рођен 1963. у Ужицу. Пише афоризме, кратке приче, драмске текстове и сценарија. До сада објавио књиге прича и афоризама. Приче: *Приче без поуке*, *Брод пацова*, *Незаштићени сведок*. Афоризми: *Најцрње је црвено*, *Ратни профитер*, *Вози*, *Мишко!*, *Изабрани афоризми*, *Афоризми*, *Симином улицом*. До сада приредио: *Ера афоризма*, *изабрани ужички афоризми*, *Светларник Милана Никитовића*, избор из заоставштине, *Трагови* - Владан Сокић, избор из заоставштине, *Српско тајно оружје*, изабрани ратни афоризми и карикатуре. До сада извођени текстови: *Независна република ужичка*, *Јавни сервис*, *Укратко С. С*, *хумористичне минијатуре*, *Ординација*, ТВ комедија, *Како сам поново постао нормалан*. Превођен на енглески, немачки, руски, бугарски, мађарски, пољски и македонски. Заступљен у више домаћих и страних антологија хумора и сатире. Добитник бројних награда за хумор и сатиру. Стални сарадник многих листова и часописа. Члан и заменик председника Београдског афористичарског круга. Члан Управног одбора Фонда *Радоје Домановић*. Уредник сатире у Издавачкој кући *Агора*. Уредник сатире у регионалном листу *Ужичка недеља*. Живи и ради као психијатар у Београду.

Стојадиновић, Љубодраг, сатиричар. Сарађивао у Ошишаном језу, Политици, Истоку, НИН-у, Сведоку и другим листовима. Објавио следеће књиге: Клавира пун чварака, Нојев извор, Филм и Криволак године. Добитник је награда Златни јез, Светозар Марковић, прва награда за сатиричну причу на Фестивалу хумора и сатире 1993. у Крушевцу. „Као што и приличи сатиричном писцу, Стојадиновић се најпре бави питањем власти. Власт и симболи власти огледају се у народу, а народ се огледа у својој власти. Судбина Југославије у литерарној обради Љубодрага Стојадиновића постала је књижевна чињеница, врста метафоре”.

Тофчевић, Дејан, рођен у Ужицу 1971, јер Бајина Башта није имала породилиште. Ради као контролор летења у Подгорици. Објавио је збирку афоризама Црно на бело и коаутор је Антологије црногорског афоризма Ријетке честице. Пише афоризме, кратке приче и песме. Објављивао у готово свим листовима и електронским медијима који негују сатирично стваралаштво. Уредник сајта Зона сатире као и прве сатиричне on-line библиотеке Калеидоскоп. Награђиван за кратку причу, афоризам и сатиричну песму. Превођен. Заступљен у више зборника, избора, енциклопедија и антологија. Добитник Златне кациге за причу 2005. и Награде Раде Брка 2008. у Крушевцу.

Трајковић, Предраг (Јагодина, 1956), песник, сатиричар. Објављивао у многим листовима и часописима. Добитник Прве награде на фестивалу Златна кацига (Крушевац, 1998). Објавио две књиге: Кап Балкана (коаутор Драган Вулић, 1996) и Укус мрака (коаутор Драган Вулић, 1997).

Трифуновић Слободан

Чотрић, Александар, рођен је 1996. у Лозници. Објавио је збирке афоризама: Даћемо ми вама демократију, Пета колона, Недозвољене мисли, Кратки резони, Афоризми и Изабрани афоризми на македонском језику. Објавио је књиге прича: Обележене приче и Приче пред буђење и збирку анегдота Тако је говорио Вук. Коаутор је књига: Споменица Дражи и Сабрани у расејању. Заступљен је у више домаћих и страних антологија и зборника сатире. Превођен на стране језике: енглески, пољски, немачки, француски, словеначки, мађарски, румунски, шпански, македонски, руски, албански, словачки, чешки и бугарски. Добитник је бројних награда и признања: Радоје Домановић, Живојин Павловић Жикишон, Златна кацига - 2009, Драгиша Кашиковић, Браћа Ормаи, Владимир Булатовић Виба, Јован Хаџи Костић, Миливоје Илић, Стеван Сремац, Витез од Чарапаније - Сер Харди на фестивалу Златна кацига у Крушевцу, на Фестивалу хумора и сатире у Даниловграду, Награда на Фестивалу хумора и сатире Златна јабука у Бистрици, Румунија. Припадник је Београдског афористичког круга и члан Удружења књижевника Србије. Живи и ради у Београду.

Биографије добитника
признања
Витез од Чарапаније

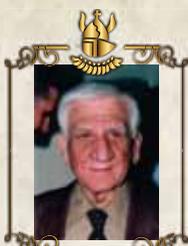
Витезови од Чарапаније

I

Александар Каракушевић Клас

II

Павле Минчић

III

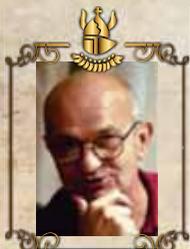
Милован Витезовић

V

Љубивоје Ршумовић

IV

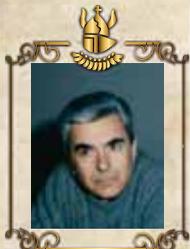
Радивоје Бојичић

VI

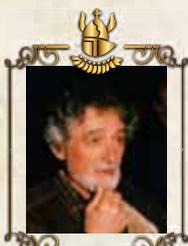
Ранко Гузина

VII

Зоран Божовић

VIII

Добрица Ерић

VIII

Драган Мандарић

VIII

Сарлис Хрисантес

IX

Никола Симић

X

Душан Ковачевић

X

Мира Бањац

XI

Недељко Попадић

XII

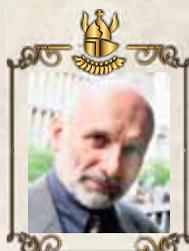
Сретен Крстић

XIII

Душан Поп Турђево

XIV

Драган Лакићевић

XV

Александар Чотрић

XV

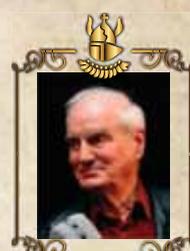
Милован Вржина

XVI

Љубодраг Стојадиновић

XVII

Синиша Павић

XVIII

Дарко Бајић

XIX

Драган Јовановић

XX

Милорад Мандић Манда

Биографије добитника признања Витез од Чарапаније

I

Александар Каракушевић Клас, (Скопље, 1928). Поред карикатуре, бавио се сликарством, илустрацијом и графиком. Као карикатуриста почео у *Језу* 1950, а од 1958. радио у *Илустрованој политици*, где је уређивао хумористичку рубрику. Објављивао је и у светски познатим новинама и часописима: *Агањок*, *Дикобраз*, *Известија*, *Јомијури*, *Шимбун*, *Крокодил*, *Небелшпалтер*, *Њујорк тајмс*, *Стршел*, *Хуријент*, *Урзика*... Од 1980-1990. објављивао у ТВ Београдској хроници. Аутор је једне сценографије и две цртане шпице за филм. Са својим радовима заступљен у четири светске енциклопедије, једној енциклопедији плаката, десет музеја карикатура и Гинисовој књизи рекорда као најнаграђиванији карикатуриста. Као члан УЛУПУДС-а добио је три годишње награде и статус истакнутог уметника. Приредио је преко 60 самосталних изложби и учествовао на 450 колективних. Добитник је Прве *Штиковане чарапе* и титуле *Чарапан*, 1993. на Фестивалу хумора и сатире *Златна кацага* у Крушевцу. Преминуо је 2002. у Београду.

II

Павле Минчић је српски глумац и режисер. Рођен је 1931. у Београду. Основну школу, гимназију и Академију за позориште, филм, радио и телевизију завршио је у класи професора Раше Плаовића. Пензионисан је након 40 година рада у Народном позоришту у Београду.

Наступао је на разним позоришним сценама у Београду, широм Југославије и у иностранству: Русија, Бугарска, Француска, Немачка, Аустрија, Швајцарска, Холандија и др. На сцени се бавио глумом, адаптирањем текстова, режијом и писањем музике. Паралелно је играо на многим југословенским телевизијама (у драмама, серијама и самосталним шоу програмима) на филму и радију.

Награде које је добио: *Златни Беочуг* за животно дело, Радоје Домановић, *Плакета Бранислав Нушић* за животно дело, *Награда публике* - за представу *Спонзор ноћас мора пасти*, Позориште једног глумца, Никшић, *Златна повеља* - за монодраму *Спонзор ноћас мора пасти*, Фестивал малих и позоришних форми, Земун; *Златни ћуран* - за режију за представу *Марксе*, *Марксе колико је сати*, Награда Народног позоришта у Београду - за сезону 1983. за режију представе *Марксе*, *Марксе колико је сати*; *Златни ловор* - за улогу у представи *Оловка пише, пише срцем* у извођењу Театра у подруму Атељеа 212, Награда на 13. Стеријином позорју, Награда стручног жирија за адаптацију - дела Вање Рупника и Будимира Нешића *Оловка пише, пише срцем*; Награда стручног жирија за глумачко остварење - за улогу у представи *Оловка пише, пише срцем*; Награда округлог стола критике за најбољу представу; *Награда публике* за најбољу улогу; Награда жирија *Вечерњег листа* из Загребa; Награда Народног позоришта за сезону 1970/71 - за улогу Панургија *У Раблеу*; *Златни ловор* - за комплетно позоришно обликовање стихова Огдена Неша *Пишем, пишем штихове у преводу Драгослава Андрића*, а у извођењу Атељеа 212 из Београда, *Златни ловор* - за остварење улоге Мажис Емил у представи *Јаје* од Фелисиен Марсоа, представа Атељеа 212... Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 1994. године, на Фестивалу *Златна кацага*.

III

Милован Витезовић је рођен 1944. Српски писац, професор и сценариста. Успешно се доказао у готово свим формама писане уметности. Пише песме, романе, есеје, критике, афоризме, филмска и тв сценарија. Објавио је више од четрдесет књига у преко сто педесет издања; заступљен је у преко педесет антологија српске и светске поезије, прозе, књижевности за децу, афоризама, фантастике и тв драма. Афоризми су му објављивани у низу европских новина, од хамбуршког *Штерна*, до московске *Недеље*, превођени и на грчки, румунски, хебрејски, шведски, италијански... Витезовић је један од ретких наших савременика, чија је књига била забрањена, па чак и спаљивана у свом првом издању; ради се о збирци афоризама *Срце ме откуцало*. Његови сатирични текстови често су објављивани у *Језу*. Аутор је бројних телевизијских драма и серија, текстова за

позоришна извођења и филмских сценарија. Телевизијски филмови снимљени по његовим сценаријама приказивани су на европским телевизијама ORF и ZDF.

Најзначајнији романи: *Шешир професора Косте Вујића, Лајање на звезде, Милена из Кнез Михаилове, Света љубав, Хајдук Велко Петровић, Европске године кнеза Милоша, Чарале краља Петра.*

Награде: Добитник је бројних награда од којих су најзначајније: *Змајеве дечје игре, Велике Базајске повеље у Букурешту, Кочићеве награде, Златног Гашиног пера, Награде Гласа јавности...* Био је кандидат за Антологију најбољих светских сатиричара која је објављена у SAD 2007. У Новом Саду, јуна 2007. припала му је част да добије *Змајев песнички штап* и отвори *Змајеве дечје игре*, највећи фестивал дечијег стваралаштва у Европи. Екранизација његовог романа *Лајање на звезде* освојила је престижну домаћу награду *Златна новосадска арена* и Награду фестивала у Херцег Новом. Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 1995. године, на Фестивалу *Златна каџига*.

IV

Радивоје Бојичић, књижевник и сатиричар. Рођен 1949. у Иванграду, Црна Гора. Живи у Београду. Био је дугогодишњи уредник најстаријег српског хумористичко-сатиричног листа *Ошишани јеж*. Објавио романе: *Удбина зграда, Спонзор ноћас мора пасти, Између два света, Како сам убио Гутенберга, Пад увис, Капетан Визин, На ушћу двеју река испод Авале, Мулен ружа, За одличан успех и примерно владање, Ријалити шоу, Сервантес међу шљивама*. Збирке афоризама: *Африка за петам, Превише тачно*. Збирке сатиричних прича: *Приче из политике, Жестоки момци. Сатиричну прозу: Срби после Христа, Српско-политички речник, Откачена читанка*. Монодраме: *Продавац магле, Ја, резервиста, Ало, ође мобилни, Позови ме одмах...*

Телевизијске драме: *Госпођа другарица и другарица госпођа, Малбашић, Жеља звана трамвај*. Сарадник и колумниста листова: *Политика, Вечерње новости, Блиц, Дневник, Глас, Илустрована политика, Глас Црногораца, НИН, Дуга...* Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 1996. године, на Фестивалу *Златна каџига*.

V

Љубивоје Ршумовић је познати дечији песник. Рођен 1939. у Љубишу на Златибору у породици Милесе и Михаила Ршумовића. Школовао се у Љубишу, Чајетини, Ужицу и Београду. Дипломирао је на Филолошком факултету у Београду, на Одсеку компаративне књижевности. Најпознатије књиге су му: *Ма шта ми рече, Још ми само але фале, Домовина се брани лепотом...* Радио као дугогодишњи водитељ и уредник многих емисија за децу на РТВ Београд.

Председник Културно просветне заједнице Србије.

Награде: Добитник је великог броја књижевних награда и признања: *Невен, Младо поколење, Награда Змајевих дечијих игара, Бранкова награда, Златни кључић...* Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 1997. године, на Фестивалу *Златна каџига*.

VI

Ранко Гузина, карикатуриста, новинар и сатиричар. Рођен 1939, Сопјанска Грета, Хрватска. Завршио правни факултет. Почео као карикатуриста у *Језу*, а затим радио у *Новостима* 45 година. Објављује и у другим новинама. Објавио је четири књиге карикатура и сатире: *То су они са Милованом Витезовићем, Књига Утисака, Сличности и Балканска Крчма*. Важније изложбе: излагао на ПЈЕРУ, али и другим изложбама.

Важније награде: ПЈЕР, *Светозар Марковић, Слободан Глумац, Душан-Дуда Тимотијевић, Јован Хаџи Костић и Радоје Домановић*. Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 1998. године, на Фестивалу *Златна каџига*.

VII

Зоран Божовић (види страну бр. 168)

VIII

Добрица Ерић, рођен је 1936. у Доњој Црнући, у Грузи код Горњег Милановца. Добрица је српски књижевник који је завршио четири разреда основне школе у Враћевшници и опробао срећу - како сам каже - у многим занатима. Својим богатим стваралаштвом на својеврстан начин обележава живљење на шумадијском и српском простору. Он је песник, прозни и драмски писац, лирски здравичар Грузе, сликар природе, села, детињства и љубави. Аутор је више романа, пет књига лирске прозе, 23 збирке песама, пет позоришних драма, преко 40 књига за децу. Заслужни је уметник Града Београда. Прву збирку песама објавио 1959. а до данас више од стотину књига поезије, прозе, антологија, сликовница... Дела су му продата у тиражу од милион примерака. Доста их је преведено на светске језике. Песме су му ушле у читанке, антологије, школске лектире. За многе су композитори написали музику. У јавним наступима - на ТВ, на вечерима поезије, он своје песме не чита, он их говори, јер их готово све зна напамет. Са Д. Витошевићем припремио је антологију - *Орфеј међу шљивама*, а самостално антологију - *Да сабљама земљу дијелимо*. Добрица Ерић живи и ради у Београду и у Грузи. Издавачка кућа *Драганић* је у периоду од 2000. до 2005. издала три комплета књига Добрице Ерића. Најпознатија дела: *Вашар у Тополи*, *Долина сунцокрета*, *Славуј и сунце и огрлица и грлица*, *Река с ружом римована*, *Мој друг*, *миливојчићев луг*, *Торта са пет спратова*, *Божићна прича*, *Тако жубори река*, *Песме о цвећу и о свицима*, *Буклија*, *Бели анђео*, *Песма о ратару*, *Чардак између четири јабуке*, *Венац сонетних венаца*, *Пужева срма*, *Сан грузанске летње ноћи*, *Фењер Стојадина Анђелковића*, *Прстен у извору*, *Лутам и певам*, *Разапета земља...* *Венац од баштенског цвећа*, *Венац од пољског цвећа*, *Златна круница*, *Песма о носу и мирисима*, *Недеља*, *Добричин календар*, *Није јесте*, *Велика песма о једном малом јагњету...*

Награде и признања: *Горанов вијенац*, *Младо поколење*, *Орден заслуга за народ*, *Награда Змајевих дејих игара*, *Вукова награда...* Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2000. године, на Фестивалу *Златна кацига*.

VIII

Драган Мандарић, рођен 1946. године, у Врепцу, Госпић. Гимназију је завршио у Београду, а Медицински факултет такође у Београду. Запослио се у Институту за туберкулозу и болести плућа 1974. Специјалистички испит из Грудне хирургије положио је 1980. са одличним успехом. Постао је начелник Одељења за бронхологију и ангиологију 1983. Био је начелник је I хирушког одељења Центра за грудну хирургију од 1992. Помоћник директора Института био је од 1992. Био је директор Клинике за грудну хирургију Клиничког центра Србије од 1996. до 2011. Био је директор Института за плућне болести и туберкулозу од 1996 до 2001. У пензију одлази октобра 2011. Асистент на медицинском факултету у Београду постао је 1983. доцент 1992. а ванредни професор 1996. У току је 20-та година како учествује у вежбама и настави студената и у последипломској настави из интерне медицине, хирургије, онкологије ... Магистарски рад под називом *Бронхиектазије - дијагностички и терапијски поступак*, одбранио је 1983. Докторску дисертацију под називом *Вредност инвазивних дијагностичких поступака у преоперативној процени карцинома бронха* одбранио је 1990. До сада је учествовао као аутор или сарадник у 234 рада. Преко 15 радова објављено је у целини у страним часописима. Био је ментор углавном у докторатима преко 30 пута. Увео је у рутински рад преко 160 метода и поступака из области инвазивне дијагностике и грудне хирургије. Девет од ових метода су у моменту увођења биле једине у свету... Обучио је бројне грудне хирурге у Србији, Црној Гори и Републици Српској из области бронхологије и оперативног лечења одмаклих малигнух обољења у грудном кошу. Један је од највећих стручњака, у овој области медицине, у Европи. Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2000. године, на Фестивалу *Златна кацига*.

VIII

Сарлис Хризантес, (Sarlis Chrissantes) Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2000. године, на Фестивалу *Златна кацига*. Био је тадашњи градоначелник града Крфа, града-побратима Крушевца.

IX

Никола Симић, рођен је 1934. у Београду. У гимназији глуми у драмској секцији, а касније дипломира глуму на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду. Прву улогу игра већ као студент (1957.) у Југословенском драмском позоришту, у којем као стални члан (од 1959.) успешно наступа у низу комада који носе репертоар. Игра у водвиљу БУБА У УХУ, Ј. Фесдеауа, у којем се дуже од деценија потпуно исказује његов особити комичарски дар. На филму дебитује 1959. ликом необичнога младог борца којег није лако обуздати. И касније је запажен у ратним филмовима: *Х 25 ЈАВЉА*, *КОРАЦИ КРОЗ МАГЛЕ*, те посебно *ХИТЛЕР ИЗ НАШЕГА СОКАКА*, где је за трагични лик војвођанског фолксдојчера награђен Сребрном ареном у Пули и Ћеле кулом у Нишу. Глуми у серијама *ВИШЕ ОД ИГРЕ* И *ЛЕВАЦИ*...

Улоге у филмовима: *Сам, Х- 25 јавља*, *Горки део реке*, *Пре рата*, *Кораци кроз маглу*, *Узрок смрти не помињати*, *Велики дан*, *Девојка са Космаја*, *Кошава*, *Хитлер из нашег сокака*, *Хајдучка времена*, *Није него*, *Поглед у ноћ*, *Лаф у срцу*, *Тесна кожа*, *Давитељ против давитеља*, *Мољац*, *Нема проблема*, *Ћао*, *инспекторе*, *Друга Жикина династија*, *Мајстор и шампита*, *Тесна кожа 2*, *Сулуде године*, *Тајна манастирске ракије*, *Тесна кожа 3*, *Вампири су међу нама*, *Свемирци су криви за све*, *Тесна кожа 4*, *Трећа срећа*, *Довиђења у Чикагу*, *Лајање на звезде*, *Тајна породичног блага*, *Бумеранг...* Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2001. године, на Фестивалу *Златна кацига*.

X

Душан Ковачевић, је рођен 1948. у Мрђеновцу поред Шапца, драмски писац, сценариста и позоришни посленик. Гимназију је завршио у Новом Саду 1968. Академију за позориште, филм, радио и телевизију студирао је у Београду, дипломирао је на Одсеку Драматургије 1973. Запошљава се у ТВ Београд као драматург где ради до 1978. Од 1986. до 1988. ради на Факултету драмских уметности у Београду у звању доцента. Од 1998. је директор Звездара театра у Београду. Душан Ковачевић је члан Крунског Савета Александра Карађорђевића, а изабран је за дописног члана САНУ октобра 2000. Био је постављен 2005. за амбасадора Србије и Црне Горе у Португалу. Написао је више драмских дела са комичним садржајима у којима је присутна и гротескност, односно присуство смешног и крајње озбиљног, лепог и ружног, стилизованог и врло примитивног (понашања), традиционалног и скоројевићког... Најпознатија његова остварења су: *Маратонци трче почасни круг*, *Радован III*, *Пролеће у јануару*, *Свемирски змај*, *Луминација на селу*, *Ко то тамо пева*, *Сабирни центар*, *Балкански шпијун*, *Свети Георгије убија аждаху*, *Клаустрофобична комедија*, *Професионалац*, *Урнебесна трагедија*, *Лари Томпсон*, *трагедија једне младости*, *Контејнер са пет звездица*, *Доктор Шустер...* Написао је и сценарио за филм *Подземље*, (режија Емир Кустурица), да би потом од тога начинио и прозу. Објавио је и књигу *Век*, *календар за године које су прошле*. Живи и ради као професионални писац у Београду. Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2002. године, на Фестивалу *Златна кацига*.

X

Мира Бањац је српска глумица. Рођена је 1929. у Ердевику, у Срему. Припада првој генерацији глумаца која је завршила Позоришну школу у Новом Саду. Била је члан Ансамбла драме Српског народног позоришта у Новом Саду, а наступала је и у позориштима у Сремској Митровици и Бања Луци. Прелази 1970. у Београд и постаје члан Атељеа 212. Ликове жена из народа, своја најуспелија глумачка достигнућа, најчешће остварује својеврсним хумором. Осим у позоришту, где је добила низ признања, играла је и у низу телевизијских драма и серија (на пример главну улогу у серији *Марија Стипе Делића* и више главних улога у драмама *Миленка Вучетића*) те на филму. На великом екрану остварила је више улога за памћење. Добитница је бројних награда, између осталог двеју *Стеријиних награда*, *Октобарске награде града Новог Сада*. Добила је награду *Добричин прстен*, 2000. као највеће глумачко признање у нашој земљи...

Филмографија: *Пусту снови*, *Силом отац*, *Жута*, *Паја и Јаре*, *Кичма*, *Хитлер из наших сокака*, *Чувар плаже у зимском периоду*, *Не нагињи се ван*, *Срећна породица*, *Радио вихор зове Анђелију*, *Мајстори*, *мајстори*, *Лов у мутном*, *Широко је лишће*, *Шеста брзина*, *Сјећаш ли се Доли Бел*, *Човек са четири ноге*, *Велики транспорт*, *Опасни траг*, *Лазар*, *Варљиво лето '68*, *Балкански шпијун*, *Јагоде у грлу*, *Лепота порока*, *Једног лепог дана*, *За сада без доброг наслова*, *Свето место*, *Дневник увреда*, *Вуковар*, *једна прича*, *Лепа села лепо горе*, *До коске*, *Буре барута*, *Нож*, *Она воли Звезду*, *Сељаци*, *Све је за људе*, *Потера за срећ(к)ом*, *Оптимисти*, *Промени ме...* Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2002. године, на Фестивалу *Златна кацига*.

XI

Недељко Попадић је рођен 1961. у Сплиту. Његови родитељи, просветни радници, често су мењали место боравка, тако да је школовање започео у Глобару, Крушевцу и наставио у Београду. Рано остаје без родитеља. Његов отац Александар Попадић писао је песме за одрасле и био редован сарадник *Књижевности*, *Дела*, *Књижевних новина* и других часописа. Недељко сам истиче да је понекад бежао са часова математике, физике, хемије и да су га од малих ногу занимале само песме. Још као средњошколац је објављивао у *Младости* и *Змају*. Рано почео да путује наступајући у многим европским земљама. Покренуо је едицију ДЕЧЈА ЛИТЕРАТУРА у издавачкој кући Дата статус из Београда. Био је оснивач и уредник часописа за децу ЗЛАТНО ПЕРО у Бањалуци. Готово све своје песме објавио је у Политикином додатку ПОЛИТИКА ЗА ДЕЦУ. Значајније књиге су: *Ко ће кловна да насмеје*, *Тата немој да будеш ловац*, *С нама више нема шале*, *Дечак и планина*, *Срце служи да се дружи*, *Три јаблана*, *Победа*, *Чему служи срце*, *За сва времена*, *Сав сам од стакла*, *сав сам од пене*, *Ја сам твој друг*, *Крила витезова*, *заједничка књига са Љубивојем Ршумовићем*, *Душком Трифуновићем*, *Пером Зубцем и Мошом Одловићем...* Укупан тираж његових књига достигао је цифру од близу пола милиона примерака. Приредио је и антологије: 111 љубавних песама, Избор из савремене књижевности за децу и Сви у напад - прва антологија песама и прича посвећених спорту. Заступљен је у читанкама и уџбеницима. Покретач је и оснивач Београдског фестивала писаца за децу *Витезово пролеће*. Оснивач је и главни и одговорни уредник књижевног часописа за децу ВИТЕЗ. Добитник је значајних награда и признања од којих су му најдраже: *Витез од Чарапаније* на међународном фестивалу *Златна кацига* у Крушевцу, 2003, *Златно звонце популарности* на фестивалу у Новом Саду, Награда на међународном фестивалу у Бару *Под старом маслином*, Награда на Фестивалу *Булка* у Црвенки... Много песама му је компоновано и награђивано на дечјим музичким фестивалима.

Уредник је и водитељ више од 100 ТВ емисија за децу НЕДЕЉКО ПОПАДИЋ И ДРУГАРИ. Често ради на дизајну и ликовном уређењу књига многих својих колега, писаца за децу. Живи и ради у Београду.

XII

Сретен Крстић, рођен у Београду. Дипломирао на Музичкој академији, на Одсеку за виолину. Већ тридесет година ради као први концерт-мајстор Минхенске филхармоније, једног од најбројнијих и највећих оркестара на свету. Живи у Немачкој, али је често присутан и у Београду. У Минхену је ангажован и у мањем оркестру *Минхенски симфоничари*. Гостује по целом свету са овим оркестрима. Био је уметнички директор БЕМУС-а од 2007-2010, а активан је и на другим фестивалима и музичким дешавањима као извођач или члан жирија (Фестивал Музичке омладине...). У Србији и на простору Балкана је врло запажен на месту солисте *Краљевских гудача Светог Ђорђа*. Са овим оркестром је неколико пута гостовао у Културном центру Крушевац. Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2004, на Фестивалу *Златна кацига* у Крушевцу.

Душан Поп Ђурђевић (види страну бр. 170)

XIII

Лакићевић, Драган, рођен је 1954. у Колашину, где је учио основну школу. Гимназију је завршио у Титограду (Подгорици), а студије књижевности на Филолошком факултету у Београду. У Београду живи од 1972. Књижевник, запослен у издавачкој делатности. Објавио је 1976. прве песме: *Између нас зима у издању Матице српске* и *Друго лице у издању Књижевне омладине Србије*. Следе издања поезије: *Историја болести*, *Богиње из машине*, *Покоп*, *Бог на Косову*, *избор Вечни номад*, *Породични албум*, *Зла година*, *избор Прохуја једна песма*, *Породични азбучник...* Лакићевић је и аутор низа романа: *Студенград*, *Земаљски кључ*, *Четни ђаво*, *Мастермајнд*, *Анђео смрти*, *од којих су најпре младима намењени: Бајка о јабуци*, *Мач кнеза Стефана*, *Принцеза и лав*, *Витез Вилине горе*. Романи Драгана Лакићевића у комплету од четири књиге објављени су 1997. За одрасле су приче у књизи *Гуслар на хармоници*, а за младе у збирци *Онога лета*. Изучавањем српске народне књижевности и савремене српске поезије бавио се у књигама: *Вук и ајдук*, *Пепељугина папуча*, *Рече ми један песник*, *Драги уреднице*, *Једна песма...* Добитник је награда: *Смели цвет*, *Златни јез*, *Књижевна награда Политикиног забавника*, *Свети Сава*, *Деретина књига године...* Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2006. године, на Фестивалу *Златна кацига*.

XIV

XV

Александар Чотрић (види страну бр. 176)

XV

Милован Вржина (види страну бр. 169)

XVI

Љубодраг Стојадиновић (види страну бр. 176)

XVII

Синиша Павић, је рођен 1933. у Сињу. Српски сценариста, аутор више ТВ серија Павић је писао сценарије за ТВ серије: *Дипломци*, *Позориште у кући*, *Врућ ветар*, *Последњи чин*, *Бањица*, *Бољи живот*, *Срећни људи*, *Породично благо*, *Стижу долари*, *Бела лађа*. Такође је писао и сценарија за филмове, као што су: *Отписани*, *Лаф у срцу*, *Тесна кожа*, *Тесна кожа 3*, *Тесна кожа 4*. Сценарио за филмове: *Висчња ам Тасчмајдан*, *Дие Абгесчрибенен*, *Дие Авантурен вон Боривој Счурдиловиц*, *Лаф у срцу*, *Енге Хаут*, *Чудо невиђено*, *Дие Мотте*, *Нема проблема*, *Енге Хаут 2*, *Енге Хаут 3*, *Полтрон*, *Бессерес Лебен*, *Тесна коза 4*, *Тајна породичног блага*.. Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2011. године, на Фестивалу *Златна кацига*.

XVIII

Дарко Бајић, филмски и телевизијски редитељ. Рођен је 1955. у Београду. Дипломирао је 1982. са дугометражним играним филмом *Директан пренос*. Интересатно је да је то био први случај да је студент дипломирао са дугометражним играним филмом, а ово остварење ће исте године бити вишеструко награђивано - специјална награда жирија за дебитантног редитеља на Филмском фестивалу у Пули, *Златна врата Пуле* за најбољу продукцију и још десетина награда на осталим фестивалима у Југославији, док је на Међународном филмском фестивалу у Манхајму филм освојио три официјелне награде. Дарко Бајић је након тога наставио да добија бројна признања, тако да се може рећи да је он један од наших највише награђиваних редитеља. Његова телевизијска серија *Сиви дом* је 1986. добила награду на фестивалу у Монте Карлу и Цинзано Терму, а играни филм *Заборављени* је 1988. освојио две значајне награде на фестивалу у Рио де Жанеиру. У нашој земљи је филм био један од најгледанијих у тој години, а добио је и више награда на домаћим фестивалима. Године 1986. Бајић је почео да ради као асистент-приправник на Катедри за филмску и ТВ режију, затим је постао асистент, па доцент, а до данашњих дана ради као ванредни професор и продекан. Упоредо са тим настављао и стваралачки рад. Дугометражни играни филм *Почетни ударац*, који је снимио 1989. освојио је награде у Нишу и Пули, а у Валенсији је освојио награду. Националног удружења филмских редитеља. Три године касније снима свој четврти играни филм *Црни бомбардер*, који је те године био најгледанији филм у Југославији, а добио је и више награда у Југославији. Филм је приказан на фестивалима у Лос Анђелесу, Монреалу, Риминију, Харареу, Харареу, Москви, Белорусији и ... У 1997. Бајић је завршио филм *Балканска правила*, свој пети играни филм, за који је на Међународном филмском фестивалу у Суботици освојио прву награду и проглашен за најбољи југословенски филм. Добија и *Златну мимозу* за режију на Филмском фестивалу у Херцег Новом, а у Салерну награду *Гранд при* за режију. Филму *Рат уживо*, из 2000. у коме је Бајић био редитељ и продуцент, био је кандидат за Оскара 2001. у категорији за најбољи страни филм... Режирао је три представе у Звездара театру: *Мала*, *Живот Јованов* и *Брод љубави*. Његовим најновијим филмом *На лепом плавом Дунаву*, је отворен за публику реновиран београдски биоскоп *Балкан*. Филмографија: *Траг*, *Директан пренос*, *Сиви дом*, *Заборављени*, *Заборављени*, *Почетни ударац*, *Црни бомбардер*, *Балканска правила*, *Рат уживо*, *Цимерке*, *Заустави време*, *На лепом плавом Дунаву*. Добитник је Признања *Витез од Чарапаније*, 2010. године, на Фестивалу *Златна кацига*.

XIX

Драган Јовановић, рођен је 1965. у Београду, где је завршио основну и средњу школу. На Факултету драмских уметности у Београду дипломирао је глуму 1990. у класи Миленка Маричића. Живи и ради у Београду. Од 1990. стални је члан ЈДП-а у Београду, где игра у представама Баал, Дозивање птица, Позоришне илузије, Чикашке перверзије, Буре барута, Београдска трилогија, Молијер, још један живот. Са неколицином својих колега оснива позоришну групу The Kuguars и под тим називом као колективну режију потписују представе Хајде да се играмо, Смешна страна историје, Смешна страна музике. У Будва Град театру играо је у представи Бура. У Звездара театру је први пут заиграо у представи Живот Јованов, онда следе Чаруга, У пламену страсти, Смешна страна музике. У Мадленијануму режирао представу Дон Кихот и играо насловну улогу. Филмографија: Ортаци, Шта радиш вечерас, Балкан експрес 2, Најбољи, Заборављени, Почетни ударац, Баал, Свето место, Метла без дршке, Црни бомбардер, Загреб-Београд преко Сарајева, Кажи зашто ме остави, Византијско плаво, Нападач, Ни на небу, ни на земљи, Два сата квалитетног програма, Биће боље, Амнезија, Срећни људи, Свадебни марш, Двобој за троје, Отворена врата, Пакет аранжман, Шовинистичка фарса 3, Танго је тужна мисао која се плеше, Храна за главу, Лајање на звезде, Сресхљен, Рањена земља, Сенке успомена, Нормални људи, Бумеранг, Лола, Корак до сна, Лисице, Откривалица, Лаку ноћ децо... Посебно запажене улоге у ТВ серијама Стижу долари, Мој рођак са села, Породично благо...

Добитник је Награде Златно звоно коју додељују деца Новог Сада, и Награде Златна повеља за улогу Барниа у представи Чикашке перверзије, Плакете за глумачко остварење вечери у представи Добро дошли у Србију на фестивалу Нушићеви дани у Смедереву, 2007. Добитник је Признања Витез од Чарапаније, 2011. године, на Фестивалу Златна кацига.

XX

Милорад Мандић Манда (Београд, 1961) је српски глумац и ТВ водитељ.

У својој 21. години је постао члан београдског аматерског Експерименталног драмског студија. Шест година касније је дипломирао глуму на Факултету драмских уметности у класи професора Владимира Јевтовића. После дипломирања је постао члан београдског децјег позоришта Бошко Буха. Године 1989. је снимео више од 270 епизода емисије Бајка за лаку ноћ, приче за лаку ноћ које су се емитовале на националној телевизији. Од 1989. до 1995. је водио емисију за децу С оне стране дуге, што га је уз Бранка Коцкицу, учинило најпопуларнијим децјим глумцем и забављачем. Од 1995. је водио емисију Више од игре на РТВ Пинк. Милорад Мандић је играо у бројним српским филмовима. Најзапаженија улога му је у филму Срђана Драгојевића Лепа села лепо горе. Био је водитељ квиза Узми или остави, који се приказивао на телевизији Б92, а води и квиз Ја волим Србију, који се приказује на Првој српској телевизији.

Филмографија: Спадијер - један живот, Већ виђено, Седми дан, Браћа по матери, Како је пропао рокенрол, Слатко од снова, Лепа села лепо горе, Лажа и паралажа (филм), Купи ми Елиота, Три палме за две битанге и рибицу, Ране, Точкови, Р а т уживо, Апсолутних 100, Рингераја, Мртав ладан, Сироти мали хрчки 2010, Мали свет, Пљачка Трећег рајха, Сиви камион црвене боје, Јесен стиже дуњо моја, Ми нисмо анђели 2, Made in YU, Ивкова слава, Ми нисмо анђели 3, Клопка, Промени ме, Село гори а баба се чешља... Добитник је Признања Витез од Чарапаније, 2012. године, на Фестивалу Златна кацига.

Биографије добитника
Награде за животно дело

Биографије добитника Награде за животно дело

1995.

Миодраг Петровић - Чкаља рођен је 1. априла 1924. у Крушевцу. Био је један од најпознатијих српских глумаца и један од најбољих комичара на територији бивше Југославије. Умро је 20. октобра, 2003. у Београду.

Миодраг Петровић Чкаља био је четврто дете Чедомира и Христине-Тине Петровић. Судбина је хтела да се највећи комичар бивше Југославије роди 1. априла, на Дан шале. Породица Петровић живела је у Балшићевој улици у Крушевцу. У родном граду завршио је гимназију, где је и почео да се бави глумом у драмској секцији код професора Боре Михајловића. У време другог светског рата налазио се у Културно-просветној екипи 47. дивизије НОВЈ. Након рата и демобилизације уписује студије ветерине у Београду. Наставља да се бави глумом у КУД *Иво Лола Рибар*. Године 1946. постаје члан *Драмског студија Радио Београда*, где и почиње његова популарност учесатвовањем у емисији *Весело вече*. Од 1951. до 1977. био је члан Хумористичког позоришта у Београду. Глуми и у првој серији Телевизије Београд - *Сервисна станица*, од 1959. У тој серији се прославио тумачећи лик куvara Јордана. У позоришту, између осталог, игра у представи *Бог је умро узалуд* (снимљен и филм) и антологијској комедији Драгутина Добричанина *Заједнички стан* (касније је снимљена и ТВ верзија). Од 1976. имао је статус слободног уметника. Остварио је велики број улога на филму и у ТВ серијама. Најбоље улоге остварио је у серијама: *Сервисна станица*, *Љубав на сеоски начин*, *Камионџије*, *Врућ ветар и Камионџије 2*, као и у филмовима *Орлови рано лете*, *Бог је умро узалуд*, *Паја и Јаре*, *Авантуре Боровоја Шурдиловића* и *Камионџије поново возе*. Имао је успешну сарадњу са колегом Мијом Алексићем. Добитник је више награда: *Стеријине награде*, *Седмојулске награде*, *Нушићеве награде за животно дело*, *РТС-ове награде за животно дело*, *Златног ћурана* за животно дело на Данима гомедије у Јагодина, добио је и *Награду за животно дело* Фестивала *Златна каџига*. Чкаљин син, Чедомир Петровић, такође је успешан глумац. Чкаља је последње године живота провео тихо, повукавши се из јавног живота. У Крушевцу, у Балшићевој улици, пред Чкаљином кућом, 2005. подигнут је споменик великом комичару. Некадашња Улица Миланка Кушића, на Звездари у Београду, од новембра 2006. зове се по Миодрагу Петровићу Чкаљи. Надимак Чкаља добио је као дете. Надимак му је дао школски друг Јефтић, јер је као дете био сувоњав и штркљаст.

1996.

Новак Новаковић, познатији као **Новак Новак** (1928-1995) хумориста, писац, новинар – један од најпопуларнијих и најплоднијих ТВ сценариста из времена друге Југославије.

Новак Новак је рођен 1928. у Крушевцу као друго дете Јеврема и Данице Новаковић (рођ. Ваљаревић). Пошто је Јеврема као свештеника комунистичка власт видела као домаћег издајника и крајем 1944. по кратком поступку осудила на смрт стрељањем, породица се по завршетку Другог светског рата преселила у Београд, где је Новак наставио гимназијско школовање и уписао студије књижевности. Неподобношћу узрокована материјална оскудица приморала га је да напусти факултет, преузме улогу главе породице и не бирајући послове зарађује за њен опстанак.

Новинарством је почео да се бави 1948. пишући за часопис *Рад*, мада му је прва хумореска објављена у загребачком листу *Керемпук* годину дана раније. Убрзо потом је прешао у редакцију већ реномираног *Јежа*. Као млад новинар лично је сарађивао са књижевницима Станиславом Винавером и Владаном Стојановићем Зоровавељом. Новакови прилози и доцније су објављивани у свим значајнијим југословенским часописима. Био је члан Удружења новинара Југославије. Узлет у каријери Новака Новака представља његово ангажовање у пионирским корацима београдске телевизије. После неколико година проведених у *Радио Београду*, где је био уредник рекламних емисија и јутарњег програма, од 1957. налазио се на месту уредника хумористичког програма

Телевизије Београд, на којем ће остати до 1988. кад је пензионисан. Слабо здравље, изазвано срчаним проблемима који су га већ дуго мучили, утицало је на његово повлачење из јавног живота. Неуморан, бавио се писањем мемоара које је назвао *Позориште у срцу*. Пред крај живота комуницирао је са Срђаном Ваљаревићем, савременим књижевником и својим даљим рођаком, преносећи му животна искуства ТВ-писца. Новак Новак је умро 6. априла, 1995. у Београду, у 67. години живота. Изузетно плодан опус Новака Новака најпре се остваривао кроз сарадњу са редитељем Радивојем Лолом Ђукићем. Многе хумористичке серије овог тандема су владале малим екранима шездесетих година XX века.

ТВ сценарија: *Сервисна станица, Нема малих богова, Срећа у торби, На тајном каналу, Музеј воштаних фигура, Лицем у наличје, Црни снег, Људи и папагаји, Леђа Ивана Грозног, Дежурна улица, Спавајте мирно, Сачулатац*.

Савременој јавности Новак Новак је свакако најпознатији по ТВ серији *Позориште у кући*. Новак се окушао и у писању за позориште, сценаријем за комедију *Столица која се љуља*, која је крајем седамдесетих година XX века пунила сале по целој тадашњој Југославији (у Словенији под именом Гугалник), а доцније је екранизована филмом *Гњурац*.

Био је добитник бројних домаћих признања: поводом 20 година радио емисије *Весело вече Радио Београда*, за учешће на фестивалу *Нушићијада* у Ивањици, за ТВ серију *Позориште у кући*, поводом 50 година радио—дифузије у Југославији, поводом 20 година *Телевизије Београд*. Одликован је *Орденом заслуга за народ* са сребрним венцем, додељеног указом Председништва СФРЈ. Постхумно му је додељена *Награда за животно дело* на Међународном фестивалу хумора и сатире у Крушевцу (1996).

1997.

Радмила Савићевић, (рођена 1926. у Крушевцу) била је српска позоришна, филмска и телевизијска глумица. Била је првакиња Београдског драмског позоришта, али је такође наступала и у позориштима у Крушевцу и у Нишу. Запамћене су њене улоге у представама *Зона Замфирова, Ивкова слава, Госпођа министарка, Инспекторове сплетке, Сабирни центар* и *Полтрон*. Током каријере је имала истакнуте улоге у следећим ТВ серијама: *Позориште у кући, Врућ ветар, Камионџије, Породично благо, Срећни људи, Лаку ноћ децо ...* Добила је *Награду за животно дело* 1997. на Међународном фестивалу хумора и сатире у Крушевцу. Преминула 2001. у Београду.

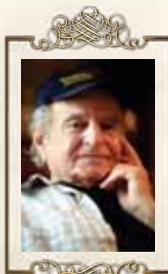
1998.

Властимир Стојиљковић Ђуза, рођен је 1929. у Ражњу, али је детињство и младост провео у Крушевцу. Још као средњошколац наступао у позоришту у овом граду. Уписао геологију, а потом и глуму на Академији за позоришну уметност.

Професионалну каријеру почиње 1951. у Београдском драмском позоришту. Од 1965. стални члан *Атељеа 212* током једне деценије, а онда се враћа у БДП.

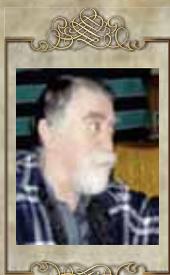
Врло активан на разним пољима: снимао плоче, играо у комедијама и варијетеима, наступао на фестивалима, водио радио емисије, позајмљивао глас јунацима цртаних филмова... Знамо га по улогама у бројним представама, ТВ серијама и филмовима (преко 130 позоришних улога, 13 филмова, 30 драма и 20 серија).

Добитник *Златног микрофона, Стеријине награде, Октобарске награде* (1983.), *Добричног прстена*. Добитник је *Награде за животно дело* на Фестивалу *Златна кацига* 1998. у Крушевцу.

1999.

Михајло Бата Паскаљевић, (рођен 1923. у Крушевцу) био је филмски, позоришни и ТВ глумац. Након гимназије ступио је у КУД *Иво Лола Рибар* и Академско позориште у Београду, затим са групом младих глумаца у тек основано *Београдско драмско позориште*, чији је стални члан од 1950. Иако се опробао у најразноврснијем репертоару, нарочито глумачким улогама у представама *Сламнати шешир* Ежена Лабиша и *Бал лопова* Жана Ануија, убрзо показује изразите склоности према водвиљу. Посветивши се овој врсти комике, у свим медијима игра низ споредних улога које му доносе популарност. И филмску каријеру почиње комичном улогом у *Чудотворном мачу* (1950) Војислава Нановића. Након тога се истакао у филмовима *Сумњиво лице* (1954, главна улога), *Дилижанса снова* (1960), *Орлови рано лете* (1966) и *Силом отац* (1969), *Туђа земља и Вратиће се* (1957), *Бог је умро узалуд* (1969), те *Моја луда глава* (1971). Врхунац филмске каријере остварује својом првом драмском улогом - оца протагонисткиње - у филму *Већ виђено* (1987) Г. Марковића, за коју је награђен на фестивалу глумачких остварења у Нишу. Добитник је *Награде за животно дело* на Фестивалу *Златна кацига* 1999. у Крушевцу. Преминуо 2004. у Београду.

2000.

Андреја Златић, рођен 1942. у Горњој Коњуши, 18 километара од Прокупља. Гимназију завршио у Прокупљу. У Крушевац је дошао да студира Вишу хемијску школу, а завршио у Позоришту. Имао је 65 година, један мождани удар и три инфаркта иза себе. Иза њега остају две ћерке и унучад.

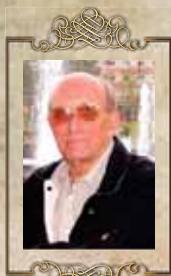
Од снимљених представа у којима је играо, поменућемо: *Волпонеа*, *Цара Лазара*, *Шовинистичку фарсу*, *Девету дефанзиу*, *Скапенове подвале*...

Андреја Златић пензионисао се 1996, са 30 година професионалног радног стажа у позоришту. У глумачку биографију уписао је преко 120 позоришних представа не рачунајући дечје, рецитале, Слободиште... Све су му биле драге, али је Николетина Бурсаћ, ипак најдража. Ређале су се награде. Међу њима и Јоаким Вујић, за улогу у Нушићевој Аутобиографији. На 8. Међународном фестивалу *Златна кацига* је 2000. добио *Награду за животно дело*, од СИЗ-а културе *Годишњу награду* за Николетину Бурсаћа, за рад са аматерима, својим Закићевцима, добио је значку КПЗ...

Истакнути драмски уметник, дугогодишњи члан Крушевачког позоришта, Андреја Златић преминуо је 2008. у Крушевцу.

2001.

Миодраг Петровић (види стр. 188)

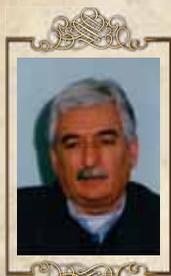

2002.

Миомир Мики Стаменковић, рођен је 1928. у Крушевцу. Завршио је гимназију и апсолвиром на Филозофском факултету на катедри Историја уметности. Филмску каријеру почео је јануара 1948. Режирао је 12 играних филмова међу којима су: *Вук са Проклетија*, *Како умрети*, *Девојачки мост*, *Нека друга жена*, *Лагер Ниш* и други. Његови филмови награђивани су како на домаћим, тако и на иностраним фестивалима.

Последњих пар деценија интензивно се бавио режијом документарних филмова. Режирао више од 40 кратких и дугметражних документарних филмова. Бавио се и позоришном режијом. Поставио је представе у више градова у Србији. Један је од оснивача *Фестивала филмског сценарија* у Врњачкој Бањи где је био и дугогодишњи уметнички директор.

Има звање истакнутог уметника. Добитник је многих филмских награда и признања и носиоца је Ордена рада са златним венцем. За целокупно стваралаштво добио је: 1988. *Статуету слободе* за целокупно филмско стваралаштво на ФФ у Сопоту; 2000. Плакету југословенске кинотеке за допринос унапређењу филмске уметности; 2002. на Међународном фестивалу хумора и сатире у Крушевцу, *Награду за животно дело* за уметнички допринос; 2005. на 52. Београдском међународном фестивалу документарног филма *Награду за животно дело*; 2006. награду *Златни беоцуг* за трајни допринос развоју културе града Београда. Преминуо у Београду 2011. године.

2003.

Драгутин Карло Минић, (Крушевац, 1942), новинар, сатиричар, приповедач, афористичар. Објављивао у ТВ ревији, ЈЕЖ-у, НИН-у, *Победи*, *Политици*, као и у хумористичким радио и тв емисијама. Уређује хумористичку страну у *Политици* где има своју колумну. У *Базару*, такође, има своју колумну. Аутор је емисије РТК Клуб (РТВ Крушевац). Објавио књиге: *Приче шестог чула*, *Десет година које су потресле свест*, *Профајлер 1*, *Профајлер 2*, *Дневник бесне тинејџерке*, *Карлове приче*, *Нове Карлове приче* и друге бајке, *Треће приче*, књига афоризама *Кратка памет*, *Југоисточно од раја*, *Националистичка географија*, *Мала ревизија историје света*. Добитник је награда: *Златни јез*, *Вибове награде*, два пута *Радоје Домановић*, *Јован Хаџи Костић*, *Драгиша Кашиковић*, *Вуко Безаревић*, Награда фестивала у Даниловграду за причу, Награда *Алеко* у Бугарској - светска награда за књижевну сатиру, *Награда за животно дело* Међународног фестивала *Златна кацига*, 2003. у Крушевцу. Председник је Секције сатиричара у УКС.

2004.

Милија Вуковић, глумац и редитељ, Најбољи глумац јужно од Београда. Радио са редитељима као што су Јован Путник, Муци Драшкић, Небојша Брадић, Јагош Марковић, Милан Караџић, Синиша Ковачевић, Даријан Михајловић... Филмови: Кућа поред пруге и Нека чудна земља.

Улоге у Крушевачком позоришту, најпознатије су у представама: *Дервиш и смрт*, *Проклета авлија*, *Пацоловац*, *Корени*, *Терђава*, *Свет*, *Дундо Мароје*, *Иза решетака*, *Пут око света*... Поред тога остварио је читав низ улога у позориштима у Приштини, Нишу, Зајечару, Јагодини, Параћину, Београду, Алексинцу, Сарајеву, Новом Пазару, Ужицу, Пећи... Поред више улога у играним филмовима и тв серијама, велику улогу је одиграо као Митар из Дубича у серији *Село гори, а баба се чешља*. Милија је до сада одиграо 144 позоришне улоге. Награђиван више пута на Фестивалу *Јоаким Вујић*, добитник *Златног ћурана* на Данима комедије у Јагодини, добитник *Зорановог брка* на Фестивалу у Зајечару, награђиван на *Нушићевим данима* у Смедереву, добитник *Годишње награде* Крушевачког позоришта, као и *Награде Бора Станковић* у Врању, Златне значке КПЗ Србије... Добио је *Награду за животно дело* на Међународном фестивалу *Златна кацига*, 2004. у Крушевцу.

2005.

Радмила Живковић, рођена је у Крушевцу, 1953. где је завршила основну школу и Гимназију. Починје са студијама 1971. на Академији за позориште, филм и телевизију (у класи Предрага Бајчетића), а завршава 1975. До сада има иза себе око 50 филмова и, као члан Народног позоришта од 1984, низ значајних позоришних улога.

За улогу у филму *Сабирни центар* добила *Златну арену*, а за *Још овај пут - Царицу Теодору*.

Остварила је велики број улога и у популарним ТВ серијама. Добитница и награде *Жанка Стокић*, за остварену насловну улогу у Нушићевој Госпођи министарки ... Добила је *Награду за животно дело* на Међународном фестивалу *Златна кацига*, 2005. у Крушевцу.

2006.

Анастас Харди Нешић (1937, Владимирци – 2003. Крушевац), новинар специфичног стила и израза, Хребељановић моравско-жупског порекла, писао је у *Вечерњим новостима*, *Борби*, кратко у *Политици* где је правио лист за село *Зора*, вратио се *Борби*, промовисао у оквиру Југословенског фестивала хумора и сатире *Златна кацига* који је прерастао у међународни, титулу **Витез од Чарапаније** и церемонију њеног уручивања, која је од априла 2003. када се преселио у вечност, преименована у *Витез од Чарапаније – сер Харди*. И успут је купио вредне награде: *Спомен плакету* Шест векова Крушевца, *Златну значку* КПЗ Србије и посебну плакету *Подвиг године* листа *Вечерње новости*.

По пензионисању вратио се једином граду на свету, Крушевцу. Вратио се и *Победи*, дошао у *Радио-Рубин* и започео борбу не би ли по ко зна који пут покушао да поврати у живот лист *Тежак* рођен 10. фебруара 1869. године у Београду, као издање Друштва за пољску привреду и потоњег Српског пољопривредног друштва. Уз тешке муке и уз помоћ власника млекаре *Шумице* из Крушевца, остварио је, два месеца пре смрти, свој животни сан да сељак, ако не широм Србије, оно бар у Расинском округу добије у руке свој лист. И то бесплатно. Анастас Нешић Харди је добитник је постхумно *Награде за животно дело*, 2006. у Крушевцу на Фестивалу *Златна кацига*.

2007.

Горан Ћеличанин, добитник *Фестивалске повеље* (за 15 година Фестивала) (види страну бр. 165)

2009.

Радош Бајућ, је српски глумац. Рођен је 1953. у селу Медвеђа код Трстеника. Завршио је Факултет драмских уметности у Београду. Прву запажену улогу остварио је у филму *Сарајевски атентат* 1975. у којем је глумио Недељка Чабриновића. Прославио се улогом Далибора у филму *Прва партизанска ескадрила*. Написао је и објавио монодраму *Лед* коју је играо више пута.

Радош Бајић је глумио лик Секуле у филмовима *Секула се опет жени* из 1991. и *Трећа срећа* из 1995. са тематиком шумадијског села. Крајем 2007. је на локацијама у свом родном месту и околини снимио тв серију *Село гори, а баба се чешља* са сличном тематиком која се емитује на РТС.

Филмографија: *Ђаволје мердевине, Сарајевски атентат, Деца расту ноћу, Бештије, Стићи пре свитања, Партизанска ескадрила, Радио Вихор зове Анђелију, Освајање слободе, Драги мој Миловане Данојлићу, Жећ, Настојање, Кројачи џинса, Лед, Сабињанке, Маховина на асфалту, Бановић Страхиња, Седефна ружа, Откос, Двоструки удар, Црвена барака, Секула и његове жене, Луталица, Увек спремне жене, На путу за Катангу, Сунцокрети, Ванбрачна путовања, Вук Караџић, Ортаци, Пет хиљада метара са препонама, Покојник, Свето место, Секула се опет жени, Смрт госпође Министарке, Први пут с оцем на јутрење, Дезертер, Нападач, Трећа срећа, Бело одело, Држава мртвих, Село гори, а баба се чешља...* Објавио књигу *И тако...* Добитник је *Награде за животно дело* Фестивала *Златна кацига*, 2009. у Крушевцу.

2010.

Велимир Бата Живојиновић, (Кораћица под Космајем, 1933.) је српски глумац и најпознатије глумачко име како у Србији тако и на простору бивше Југославије. Свој таленат за глуму је открио са 15 година, док је радио као сценски радник и понекад као статиста у Академском позоришту у Београду. Након завршетка средњих глумачких школа у Нишу и Новом Саду, уписао је Позоришну академију у Београду. У Београдском драмском позоришту је играо више година, а у том периоду је имао по 300 ангажмана годишње. Велимир је више волео позориште од филма, али његов филмски деби из 1955. у филму *Песма са Кумбаре* редитеља Радоша Новаковића је био почетак изузетно плодне каријере. Живојиновић, који ће ускоро постати познатији по свом надимку Бата, је без сумње одиграо више филмских улога од било ког глумца у историји југословенске кинематографије. Континуирану филмску каријеру, због које напушта позориште, Живојиновић је започео епизодама у *Влаку без возног реда* из 1959. и *Рату* из 1960. Оба наведена остварења је режирао Вељко Булајић, у чијим ће скоро свим каснијим филмовима Бата Живојиновић играти главне улоге. *Валтер брани Сарајево* је постигао огроман успех у Кини, а Бата Живојиновић је и данас у Кини један од омиљених глумаца. Током шездесетих се филмовима попут *Козаре* (за који је награђен у Пули), *Три* (филм), *Операције Београд*, и *Битке на Неретви* устолочио као једна од највећих звезда кинематографије бивше Југославије, али је зенит његове популарности дошао током 1970-их филмовима са тематиком Другог светског рата... Током 1980-их Живојиновић је пародирао на своју слику акционог хероја улогама у низу лаких комедија.

Награде: Два пута добијао *Златну арену* за најбољу улогу Фестивала југословенског играног филма у Пули *Козару* и *Три*. За *Трен* је добио награду на Међународном филмском фестивалу у Москви 1978. *Октобарску награду* града Београда је примио 1972. за филмове *Мајстор* и *Маргарита* и *Трагови црне девојке*. Добио је *Седмојулску награду* СР Србије 1981, на фестивалу у Нишу 1993. је награђен *Наградом за животно дело Славица* за своје улоге у југословенској кинематографији. Добитник је *Награде за животно дело* на Међународном фестивалу *Златна кацига*, 2010. у Крушевцу.

2011.

Власта Радовановић, рођен 1926. у Крушевцу. Отац му је био занатлија, а мајка домаћица. Школовао се до седмог разреда гимназије у Крушевцу. Седми разред положио у Осмој мушкој гимназији у Београду. После демобилизације матурирао у Крушевцу, на курсу за ратом ометене ученике. На групу Чиста филозофија Филозофског факултета уписао се 1948. Апсолвирао 1952. Исте године уписао Позоришну режију на Позоришној академији. Дипломирао 1955, испитном представом у Дубровачком казалишту, где је одмах добио ангажман. У Дубровачком казалишту радио три године, а кад је добио двогодишњу стипендију за постдипломске студије, вратио се у Београд и запослио као асистент на Позоришној академији на одсеку Глума. У следећем изборном року изабран за доцента. Када је основана Група за драматургију, изабран за ванредног професора за предмет Филмски и телевизијски сценарио. Радни век педагога завршио 1986. као редован

професор. Као педагог одликован највишим признањем, Великом повељом Универзитета уметности.

Режирао четири играна филма, *Кад голубови долете*, *Лов у мутном*, *Хало такси* и *Грозница љубави* као и четрдесет и две представе у Дубровнику, Сплиту, Зеници, Крушевцу, *Атељу 212*, а у *Звездара театру* режирао своју драму *Мало љубави мало мржње...*

Прихватио је позив из Крушевца и са троје професионалних глумаца, Бором Михајловићем, Леком Бошњанцем, Љиљом Ђоковић, групом аматера ентузијаста и неколико гостујућих глумаца из Београда режирао представе *Смрт Мајке Југовића*, *Цар Лазар* и *Оливера* на основу којих је Крушевац поново оформио професионално позориште.

За свој први сценарио *Саша* добио *Златну арену* на фестивалу у Пули. Филм је у Совјетском Савезу две године био најгледанији инострани филм... Прва југословенско - америчка копродукција (*Авала филм* Београд - *Браћа Корман* Калифорнија) снимљен је по Властином сценарију *Операција Тицијан*. На конкурс Фонда за унапређење кинематографије Србије добио награду за сценарио Инспектор. Исту награду добио за сценарио за дечји филм *Кад голубови долете*, који је и режирао. На престижном Међународном фестивалу у Техерану под покровитељством царице Фарах Дибе, филм је изабран у главни програм... За сценарио *Диверзанти* добио награду публике на Фестивалу у Пули, за сценарије *Другарчине* и *Лов у мутном*, награде *Велики екран* за најгледаније филмове, а за *Хало такси*, исту награду за сценарио и за режију. Реализовани су и сценарији: *Хајдучка времена* (косценаристи Бранко Ђопић и Арсен Диклић), *Грозница љубави*, *Стићи пре свитања* и *Велика фрка* (косценарист Љуба Радовановић)...

Шест година био уметнички саветник, а две године генерални директор *Авала-филма*.

За београдску телевизију написао сценарио за серију *И то се зове срећа* и четрдесет и две епизоде за играну едукативну серију *Саветовалиште за родитеље*, а за Телевизију Нови Сад, са Арсеном Диклићем, сценарио за прву серију коју је снимила та телевизија, *База на Дунаву...*

Написао и три романа: *Саша*, *Кад голубови долете* и *Глумац*. Добитник је *Награде за животно дело* на Међународном фестивалу *Златна кацига*, 2011. у Крушевцу.

2012.

Љубиша Самарџић Смоки (Скопље, Краљевина Југославија, 1936) је српски глумац и режисер.

Рођен је у Скопљу у породици рудара који су радили у руднику угља Јелашница код Нишке Бање. Студирао је право, а потом је прешао на Академију за позориште, филм, радио и телевизију у Београду. Његов таленат је откривен веома рано и добио је стипендију за студије код режисера Бојана Ступице. Самарџић је завршио Академију у Београду.

Бојан Ступица му је прибавио стипендију *Атељеа 212*, али је - привучен филмом (деби у *Играма на скелама*, 1961, С. Веиганда) - на сцени играо тек на самом почетку каријере. Пажњу критике привлачи већ следећом улогом шармантног неспретњаковића у *Прекобројној* (1962) Б. Бауера, а углед учвршћује 1963. Филмовима *Пешчани Замак* Б. Хладник, *Дани А. Петровића* и *Десант на Дрвар* Ф. Хаџића. За филм *Јутро* где тумачи лик младог партизана награђен је на Фестивалу у Венецији. Награду на Фестивалу у Нишу добија за улогу у филму В. Булајића *Битка на Неретви* 1969. а добио је и Награду академије *Иво Андрић* за животно дело, као и *Награду Павле Вуисић* за животно дело, 1995.

Познати филмови у којима је глумио: *Љубавни Живот Будимира Трајковића*, *Смрт господина Голуже*, *Живот Је Леп*, *Кућа Поред Пруге...* Познате улоге у тв серијама: *Куда Иду Дивље Свиње*, *Димитрије Туцовић*, *Врућ Ветар*, *Полицајац са Петловог Брда...* Добитник је и *Седмојулске награде* СР Србије, *Награде АВНОЈ* - а, иначе ова награда је први пут додељена једном филмском глумцу. Од свих југословенских глумаца најчешће је награђиван на пулском фестивалу.

Филмографија: *Сплетка и љубав*, *Игре на скелама*, *Прекобројна*, *Пешчани сат*, *Козара*, *Пешчани град*, *Десант на Дрвар*, *Пјешчани замак*, *Дани*, *Лито виловито*, *Инспектор*, *Девојка*, *Болничка соба*, *Истим путем се не враћа*, *Орлови рано лете*, *Штићеник*, *Сан*, *Нож*, *Јутро* - (Најбољи глумац у Венецији; Глумачки пар године), *Диверзанти*, *Смоки*, *Боксери иду у рај*, *Операција Београд*, *Подне*, *Сирота Марија*,

Ураскораку, Голи човек, Тања, Битка на Неретви, *Formel des Bösen*, Сиромасам ал' сам бесан, Бициклисти, Жарки, Од сваког кога сам волела (серија), *La Betia ovvero in amore per ogni gaudezza si vuole sofferenza*, Цео живот за годину дана, Куда иду дивље свиње, Девето чудо на истоку, Грађани села Луга, Валтер брани Сарајево, Образ уз образ, Бомбаши (филм) - Златна арена, Сутјеска, Валтер брани Сарајево, Представа Хамлета у Мрдуши Доњој, Наивко, Доктор Младен - Златна арена, Црвена земља, Хајдук, Дивота прашине, Беле траве, Морава 76, Част ми је позвати вас, Љубавни живот Будимира Трајковића, Специјално васпитање, Стићи пре свитања, Тамо и натраг, Бошко Буха, Луде године, Тигар, Повратак отписаних, Партизанска ескадрила, Авантуре Боривоја Шурдиловића, Врућ ветар, Рад на одређено време, Златна арена, Краљевски воз, Пази шта радиш, Нека друга жена, Високи напон, Широко је лишиће, Гости из галаксије, Савамала, Мој тата на одређено време, Двије половине срца, Смрт господина Голуже, Медени мјесец, Тимочка буна, Шећерна водица, Пази шта радиш, Јагуаров скок, *Quo Vadis?*, Оркестар једне младости, Није лако са мушкарцима, Живот је леп, Антикасазова, Бал на води, Добровољци, Развод на одређено време, Протестни албум, Лагер Ниш, На путу за Катангу, Анђео чувар, И то се зове срећа, Живела слобода, Бољи живот, Ванбрачна путовања, Кућа поред пруге, Рођаци из Лазина, Искушавање ђавола, Полтрон, Урош блесави, Ноћ у кући моје мајке, Бољи живот 2, Мала, Полицајац са Петловог брда, Кажи зашто ме остави, Метла без дршке, Три карте за Холивуд, Полицајац са Петловог Брда, Магареће године, Полицајац са Петловог Брда 2, Убиство с предумишљајем, Стршљен, Точкови, Наташа, Виза за будућност, Обећана земља, Црна хроника, Јесен стиже, дуњо моја, Од данас до сутра, Коњи врани, Бледи месец...

Филмови које је режирао Љубиша Самарџић: *Небеска удица*, *Прва награда на Филмском фестивалу у Милану*, *Наташа*, *Ледина*, *Јесен стиже дуњо моја*-Златна мимоза, *Коњи врани*, *Бледи месец ...* Добитник је Награде за животно дело на Фестивалу Златна каџига, 2012. у Крушевцу.

Фестивал данас

Фестивал данас

У току свог сазревања Фестивал је имао успоне и падове, али је одржао континуитет и са годинама добијао на квалитету. У почетку су се мењале категорије конкурса, висина награда, правила, организација. Постепено се конкурс Фестивала ослобађао сувишних елемената, те је касније сведен на карикатуру, портрет карикатуру, стрип и писану форму, а сада га чине само карикатура и писана форма (прича, песма и афоризам).

Двадесет година континуираног постојања је доказ његове неоспорне вредности. Фестивал је постао престижан европски и највећи и најзначајнији српски међународни фестивал те врсте. Путем конкурса и каталога Фестивала у свету се чује за Крушевац, Културни центар и Србију, јер свеке године најпознатији карикатуристи из Јужне и Северне Америке, Африке, Аустралије, Азије и Европе конкуришу за *Златну кацигу*. Фестивал је постао светски у пуном смислу те речи.

Ако Фестивал траје толико година, протегне се на све континенте и проноси име Србије, Крушевца и Културног центра широм света, онда он треба да служи на част своме народу и буде на понос српској култури.

И ми, из Културног центра, смо поносни што је Фестивал рођен у нашој кући и потекао из нашег града, уз велику захвалност и сећање на све оне који су учествовали у његовом стварању, расту и развоју. Јединственост *Златне кациге* у планетарним размерама огледа се и у њеној фестивалској разуђености, јер поред бројних конкурсних категорија (карикатура, стрип, портрет-карикатура, прича, песма, афоризам, мастер-клас за младе), сваке године се додељује *Награда за животно дело*, проглашава *Витез од Чарапаније* и додељује признање *Класово мајсторско перо*.

Дефинитивно, ни један фестивал на свету овакве врсте не садржи овакво богаство форми и садржаја. Зато он оставља велики траг у српској култури. За двадесет година постојања фестивал у свом власништву има преко шест хиљада оригиналних карикатура и преко десет хиљада текстова (приче, песме, афоризми) хуморно-сатиричних садржаја.

На крају треба истаћи и оно што је најдрагоценије, поред трагова у времену које својим стваралаштвом оставља *Златна кацига*, а то је својеврстан мост културне сарадње и размене у области хумора и сатире између стваралаца из наше земље и света.

Радоје Савић

Садржај

Крушевац	3
Културни центар Крушевац	4
Одлука о оснивању Фестивала.....	6
Како је настао Фестивал.....	7
Лична карта Фестивала	8
Реч савременика настанка Фестивала.....	9
I фестивал, 1993. година - Слободна тема	11
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	12
- Награђени радови	13
- Награде и признања	18
II фестивал, 1994. година - Слободна тема	19
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	20
- Награђени радови	21
- <i>Награде за животно дело и признање Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	<i>25</i>
III фестивал, 1995. година - Слободна тема	27
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	28
- Награђени радови	29
- <i>Награде за животно дело и признање Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	<i>33</i>
IV фестивал, 1996. година - Слободна тема	35
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	36
- Награђени радови	37
- <i>Награде за животно дело и признање Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	<i>40</i>
V фестивал, 1997. година - Дете права детета.....	41
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	42
- Награђени радови	43
- <i>Награде за животно дело и признање Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	<i>46</i>
VI фестивал, 1998. година - Жедна планета - Кап чисте воде.....	49
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	50
- Награђени радови	50
- <i>Награде за животно дело и признање Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	<i>53</i>
VII фестивал, 1999. година - Нови светски поредак.....	55
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	56
- Награђени радови	56
- <i>Награде за животно дело и признање Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	<i>56</i>
VII фестивал, 2000. година - 2000 та година.....	57
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	58
- Награђени радови	59
- <i>Награде за животно дело и признање Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	<i>61</i>

IX фестивал, 2001. година - Озонска рупа	63
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	64
- Награђени радови	65
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	66
X фестивал, 2002. година - S.O.S. Млеко	67
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	68
- Награђени радови	69
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	71
XI фестивал, 2003. година - Олимпијада 1896-2004.	79
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	80
- Награђени радови	81
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	84
XII фестивал, 2004. година - Врата Европе	35
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	36
- Награђени радови	37
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	40
XIII фестивал, 2005. година - Чисте руке	87
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	88
- Награђени радови	89
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	90
XIV фестивал, 2006. година - Кредит	93
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	94
- Образложење одлука жирија	95
- Награђени радови	96
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	97
XV фестивал, 2007. година - Игре на срећу	99
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	100
- Награђени радови	101
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	104
XVI фестивал, 2008. година - Осигурано је сигурно	109
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	110
- Образложење одлука жирија	111
- Награђени радови	112
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	115
XVII фестивал, 2009. година - Србија	117
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	118
- Образложење одлука жирија	119
- Награђени радови	120
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	123

XVIII фестивал, 2010. година - Криза	127
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	128
- Образложење одлука жирија	129
- Награђени радови	130
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	133
XIX фестивал, 2011. година - Спас	137
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	138
- Образложење одлука жирија	139
- Награђени радови	140
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	141
XX фестивал, 2012. година - Atom	145
- Категорије, број радова, чланови жирија, Награде и признања	146
- Образложење одлука жирија	147
- Награђени радови	148
- Награде за животно дело и признање <i>Витез од чарапаније, Класово мајсторско перо и Фестивалска повеља</i>	152
Рекли су о Фестивалу	153
Биографије добитника Првих награда или <i>Златне кациге</i> за карикатуру, добитника награда за стрип и портрет карикатуру, добитника признања <i>Класово мајсторско перо</i>	159
Биографије добитника Првих награда или <i>Златне кациге</i> за писану форму	167
Биографије добитника признања <i>Витез од Чарапаније</i>	177
Биографије добитника <i>Награде за животно дело</i>	187
Фестивал данас	196

Двадесет година Златне кациге 1993-2012.

Издавач

Културни центар Крушевац

За издавача

Љубодраг Обрадовић

Приредио

Радоје Савић

Редсакција

Радован Томашевић

Љубодраг Обрадовић

Момир Драгићевић

Јелена Протић-Петронијевић

Маја Олић

Јелена Ивановић

Славица Недељковић

Јелена Вељковић

Лектура

Јелена Протић-Петронијевић

Ликовно и графичко обликовање

Јелена Ивановић

Техничка обрада материјала

Славица Недељковић

Штампа

Тираж

